XXIV. évfolyam, 36. szám

Ára: 1,80 Ft

1968. szeptember 5

Ludas Matyi

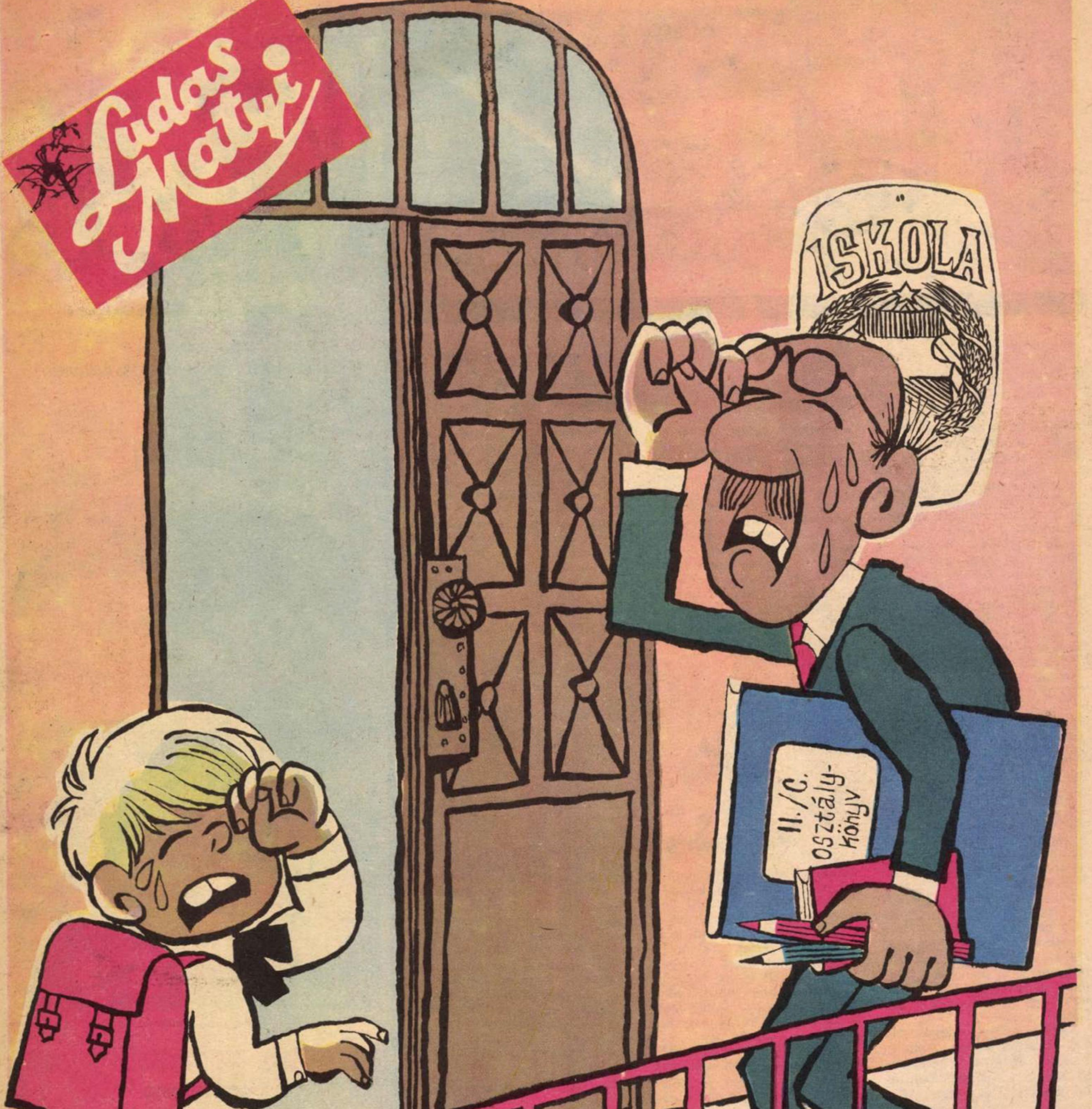
ISKOLA
II./C. osztálykönyv
PUSZTAI

Pusztai Pál rajza

Kezdődik a tanév

(Revünk a 8–9. oldalon)

ROHAM

Dallos Jenő rajza

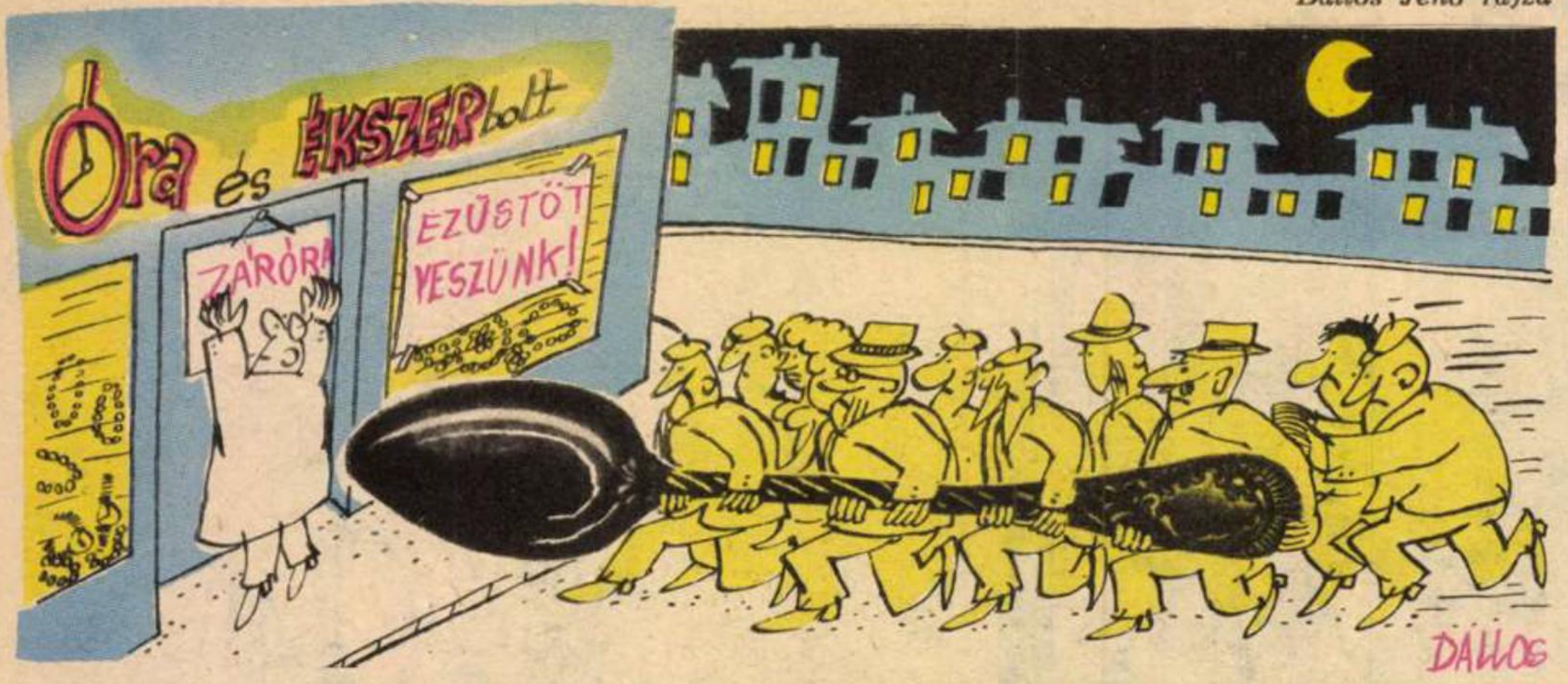

PALI VAGYOK

Palinak néznek engem a gépek. A háztartási gépek.

A dédapám még lányokra költötte a pénzét, Evelynre, a műlovarnőre és Daisyre, Jutkára, Krisztinára, a híres Brummel lányokra. Én háztartási gépekre költöm a pénzem: rádióra, televízióra, porszívóra, kefélőgépre stb. Valamelyik mindig elromlik. Ha szerencsém van, több is. Szinte hallom a dalukat: „Pali, pali, palikőm, fizesd ki a szerelőm!”

Palinak néznek. Most már egészen biztos. Megérzik, ha van pénzem, de egyik-másik azzal sem törődik, ha nincs. Megszépítik az életemet, az igaz, de mibe kerül ez nekem! Hajjaj!

Van egy ismerősöm, aki állandóan azzal büszkélkedik, hogy nála a gépek évtizedekig szuperálnak. A porszívóját például tizenöt éve, a parkettkefélőt cirka húsz éve használja és még egyszer sem romlott el egyik sem. Irigykedve hallgatom ilyenkor, és bizonyisten nem értem, miért éppen engem néznek palinak a gépek? Mert annak néznek. Egészen biztos azt mondogatják magukban: erről a pasasról könnyen le lehet gimbelni-gombolni egy kis pénzt. Ez olyan. Látszik rajta.

De hát milyen vagyok én? Egy kicsikét félénk. Nem is kicsikét. Nagyon félénk vagyok a gépekkel szemben, és ha meglátok egy masinát a burkolata nélkül, könnyen elpirulok. Talán az is baj, hogy túlságosan tisztelem a technikát: a legócskább kis gépben is titkokat keresek. Fölényesebbnek kellene lennem, bátrabbnak és rámenősebbnek. Esetleg brutálisnak. Akkor talán imponálnék nekik. Vagy ha lenne egy sarkantyúm és sarkantyút pengetve mászkálnék a szobámban, mint hajdan a snájdig huszártisztek. De az is lehet, hogy azért néznek palinak, mert humorista vagyok. Ha valami komolyabb foglalkozásom lenne, talán egészen másképp viselkednének. Így azonban reménytelen a helyzetem. Továbbra is pali maradok. Aki fizet. Aki tejel. Akit le lehet vágni. Hol egy új motor kell nekik, hol egy új képcső, hol egy új szénkefe... Valami mindig kell nekik... Ki bírja ezt sokáig? Mert én nem.

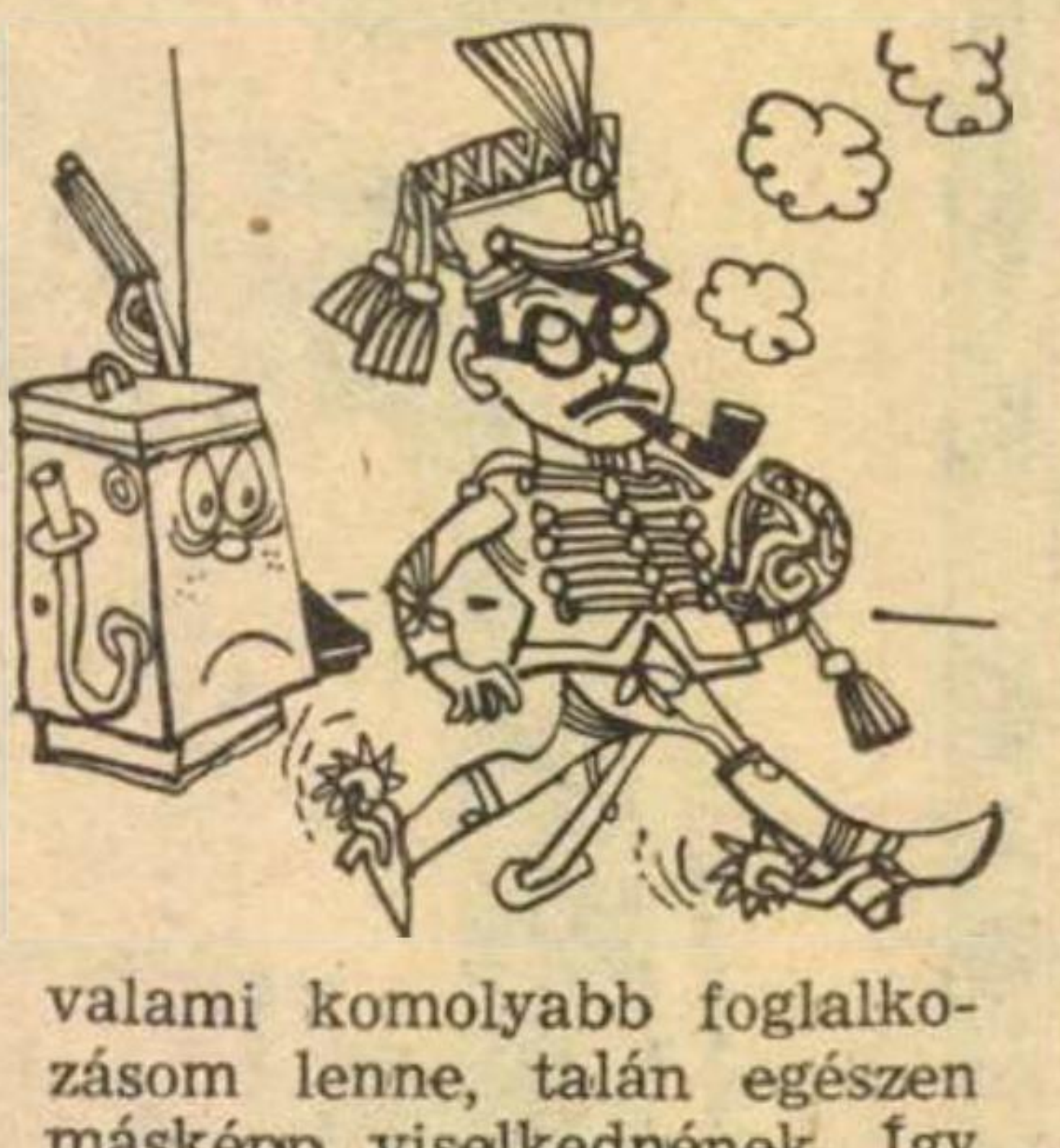

Véleményem szerint a magyar ipar termékei kitűnőek és szemre is igen tetszetősek, de vannak erkölcsös gépek — ezekkel soha semmi baj nincs —, és vannak laza erkölcsű gépek. A laza erkölcsű gépek hamar elromlanak, mert hajlanak a rosszra, s mert könnyű Katót szerelőhöz vinni.

Az erkölcsös háztartási gépek szolid életet élnek és ha valamelyikkel baj történik — a legjobb családokban is előfordul az ilyesmi —, akkor eltitkolják. Titokban elviszik egy jónevű professzorhoz, illetve szerelőhöz, aztán soha többé nem beszélnek róla. Talán az én hencegő barátomnak is vannak vagy voltak ilyen gépei. Egy vagy kettő. De az én gépeimmel mindig baj van. És már a látszattal sem törődnek. Nem érdekli őket az sem, mit szólnak a szomszédok, hogy állandóan hozom-viszem őket. Sőt! Nemegyszer előfordult már, hogy a távollétemben fogadták a szerelőket, hiszen nem lehetek mindig odahaza. A szerelők elkérték a kulcsot a házfelügyelőtől és felmentek a lakásba. Az én lakásomba. Hogy ott mi történt, nem tudom. Én csak azt tudom, hogy a cehhet nekem nyújtották be és én fizettem.

Mert pali vagyok. Pali.

Egyszer azonban feldühödök és elcserélem az összes gépeimet egy fess műlovarnőre és esténként majd pezsgőt iszom a cipőjéből. Egy üveg magyar pezsgő harmincöt forint.

Még mindig jobban jövök ki...

Mikes György

KIHALÓFÉLBEN

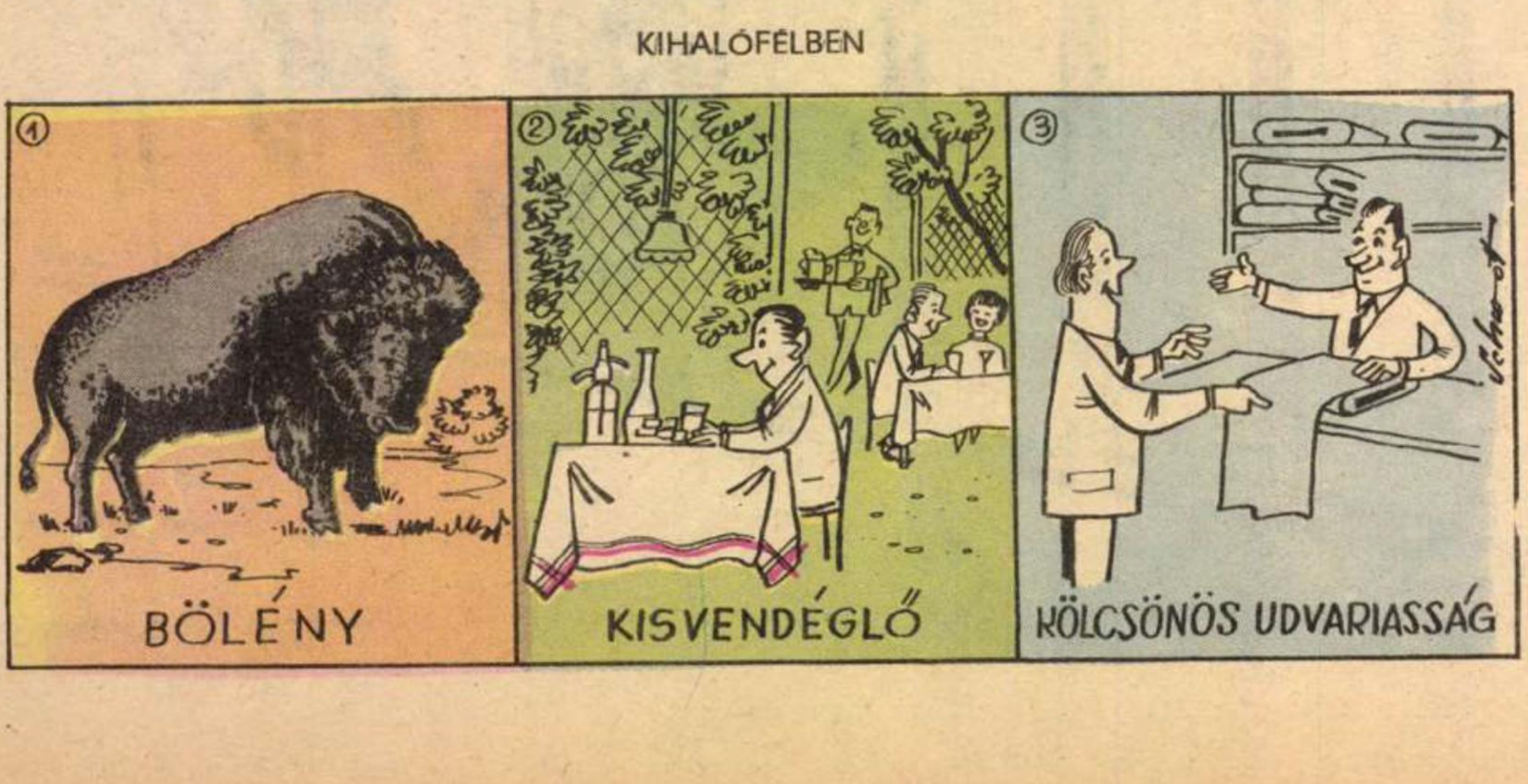

BIZALMATLAN ASSZONYKA

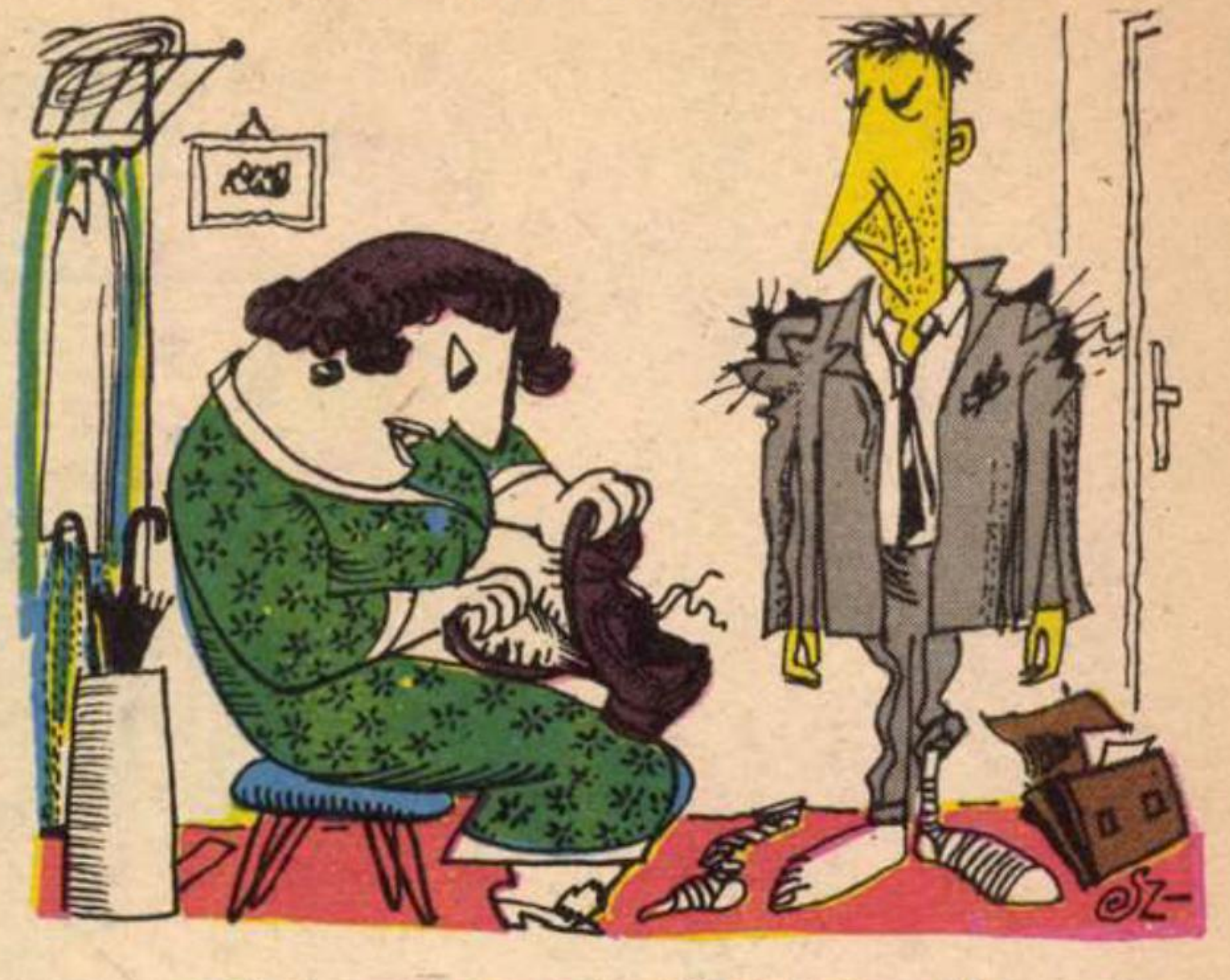

– Csakugyan nem kaptál prémiumot?

CSALÁDI HÁROMSZÖG BEFŐZÉSI IDÉNYBEN

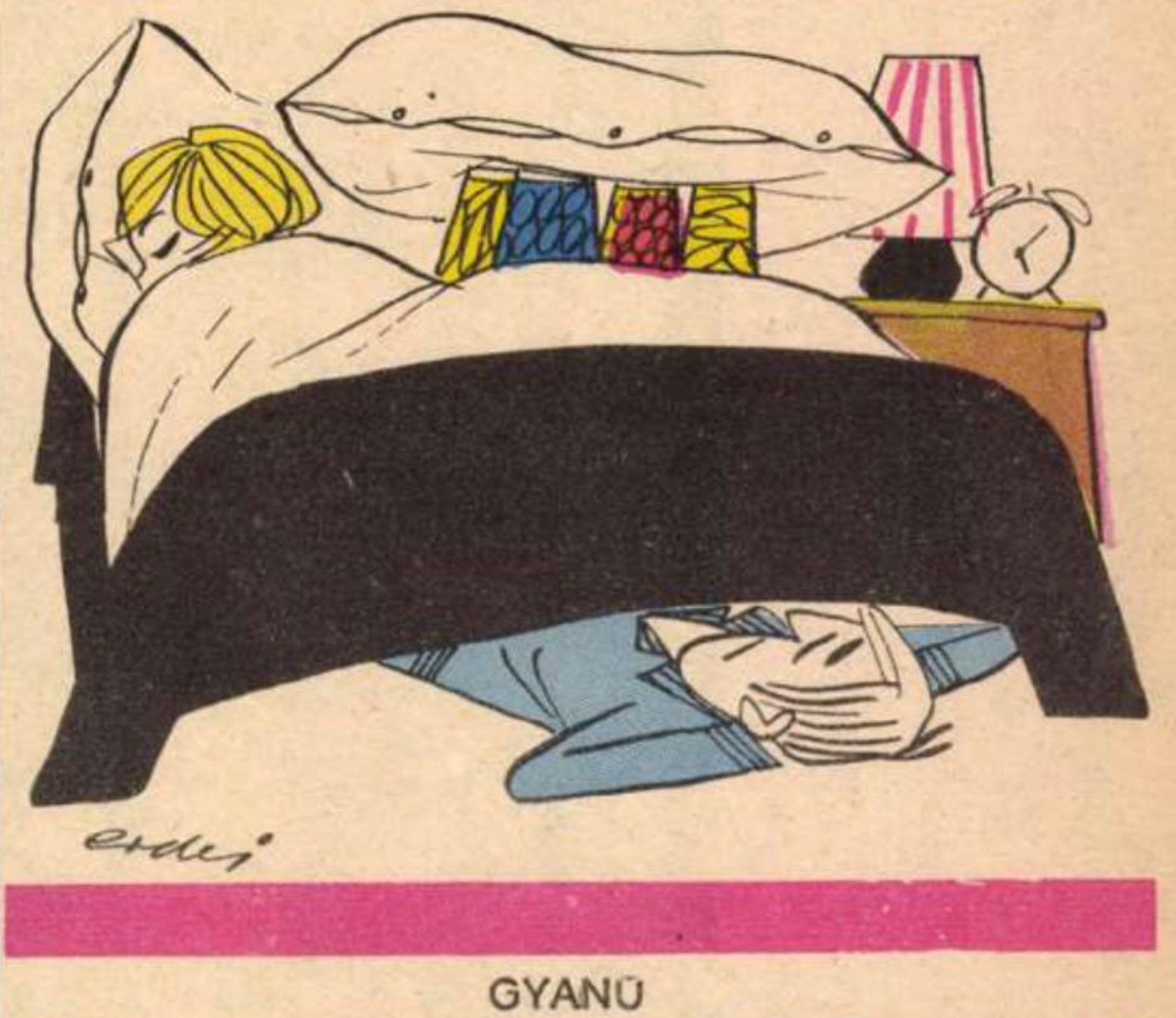

GYANÚ

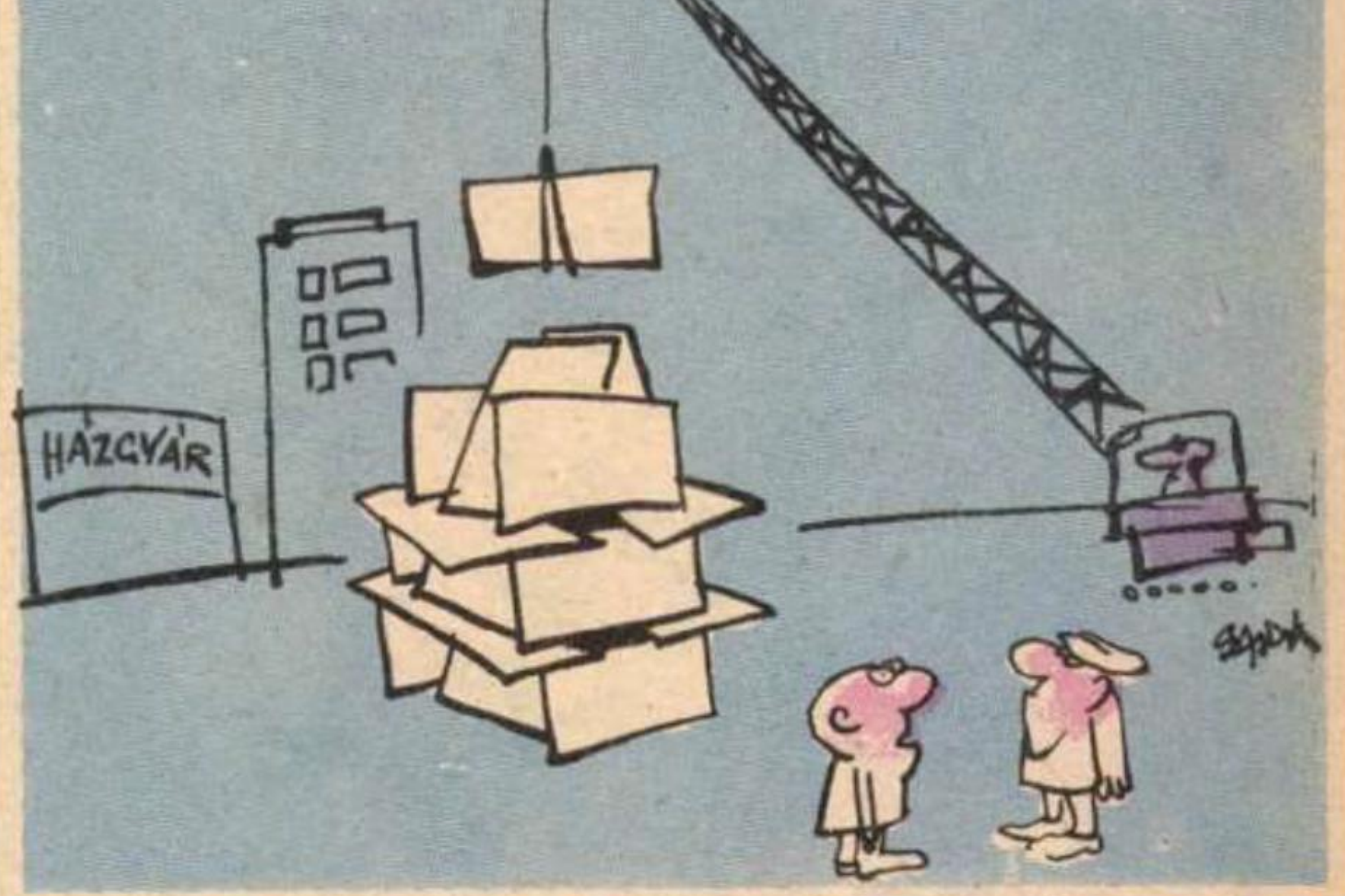

– Nem tudja, milyen szakmunkás vizsgát tett le a darusunk?

A GONDOLKODÓ

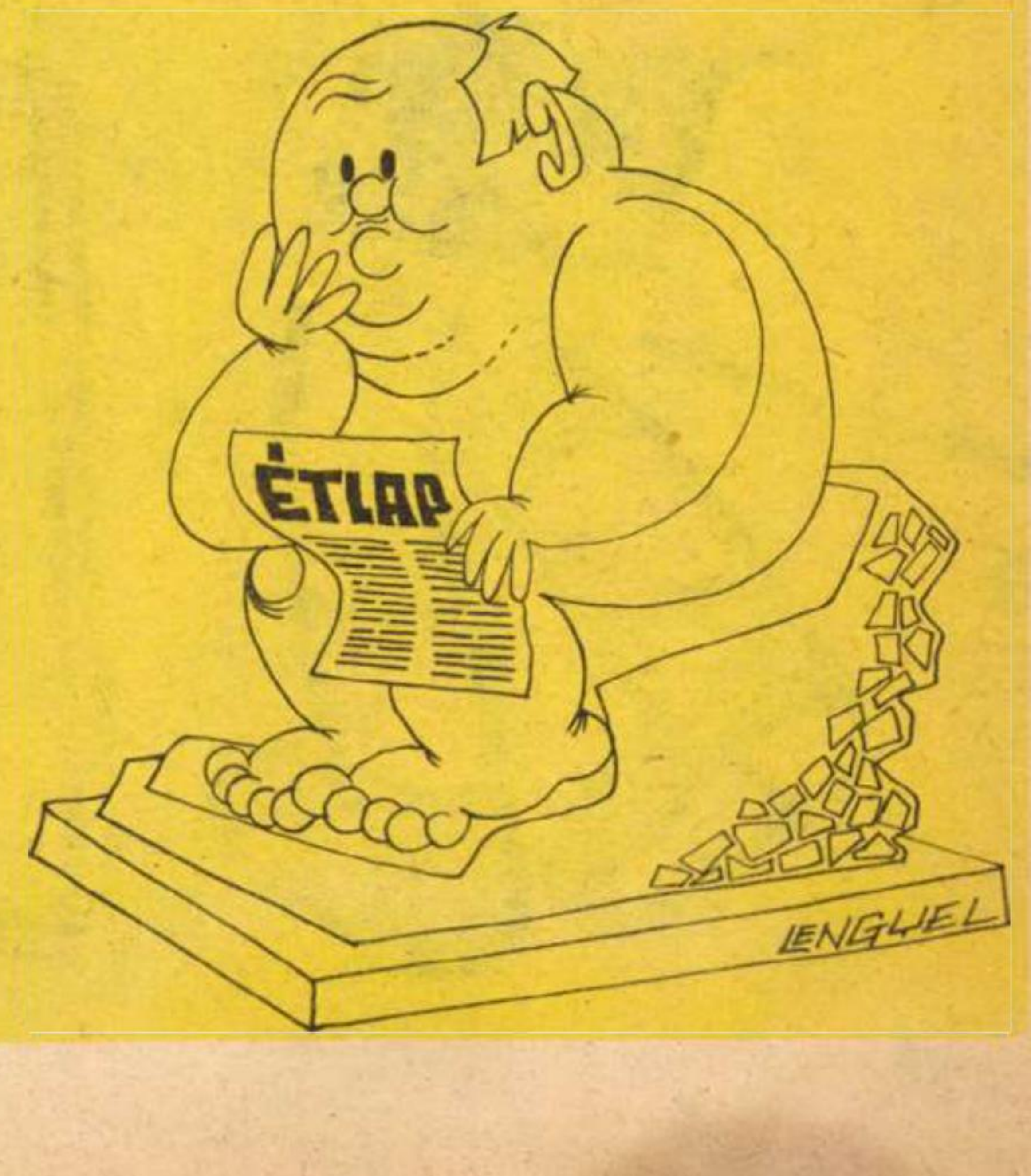

TÁNCDALFESZTIVÁL UTÁN

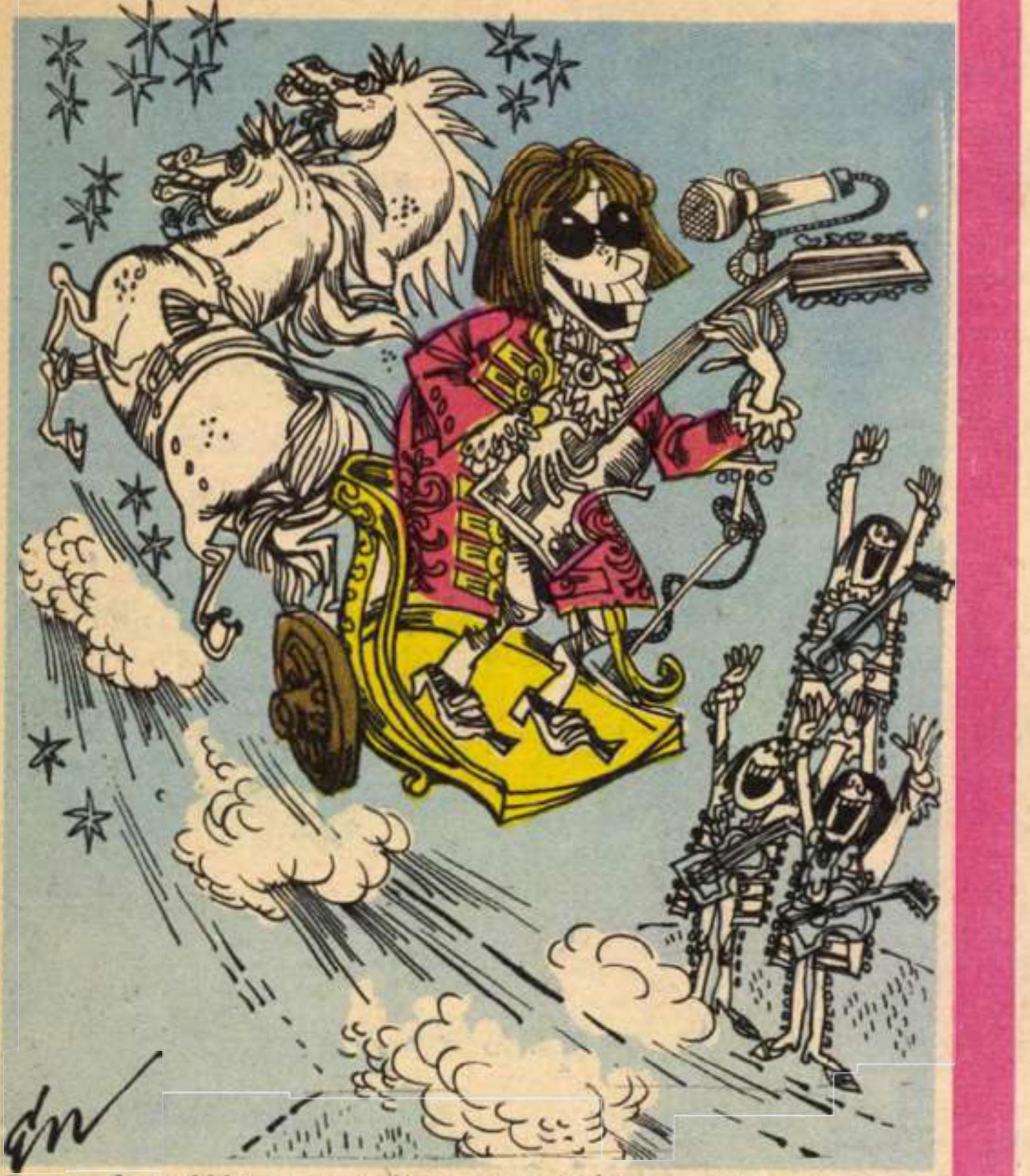

– A próféta mennybemenetele Illés szekerén . . .

GYENGE VÁLASZTÉK

Fülöp György rajza

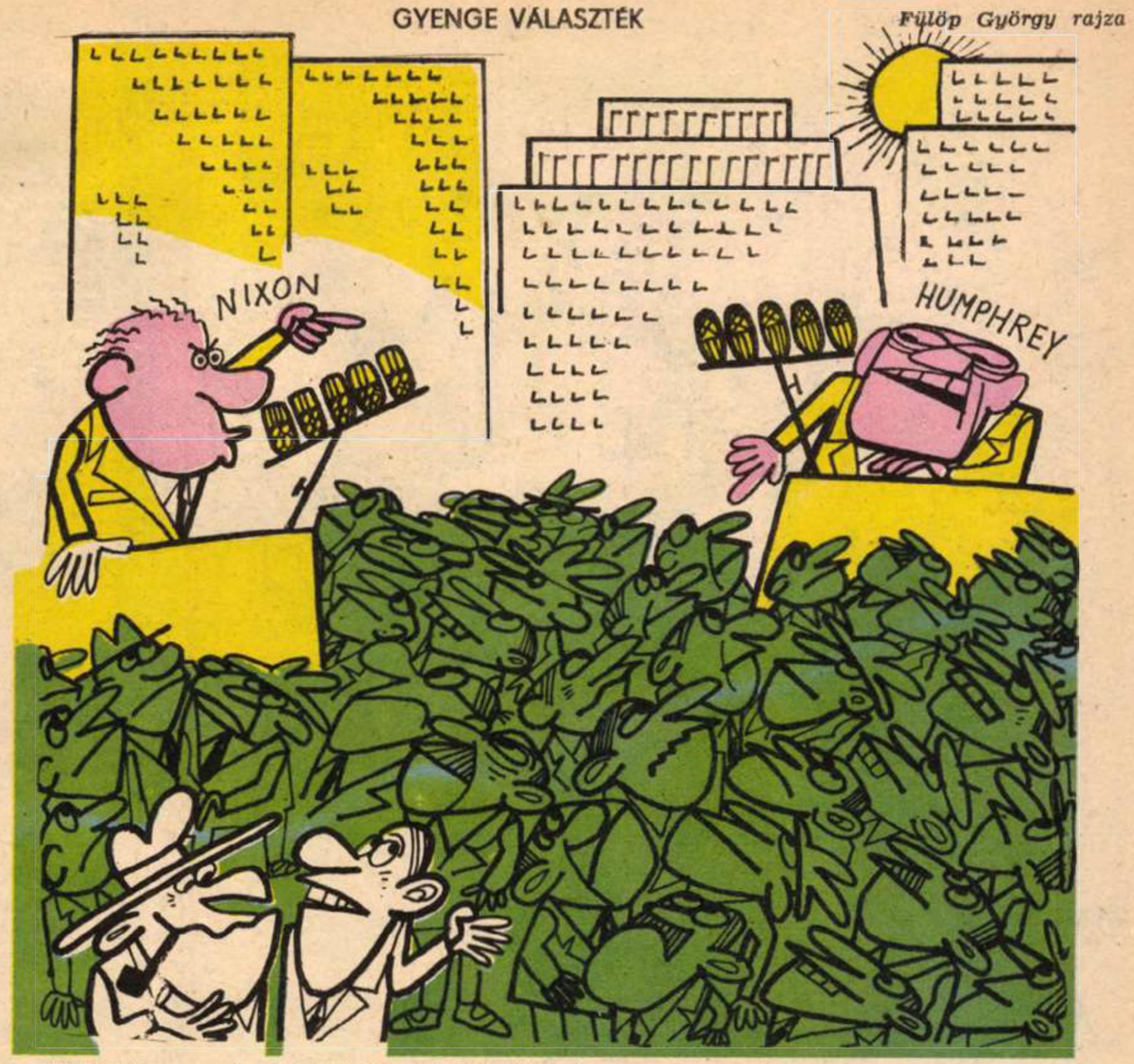

– Voltaképpen mi a különbség a kettő között?
– Az, hogy egyikük elnök lesz . . .

KIÉGETT . . .

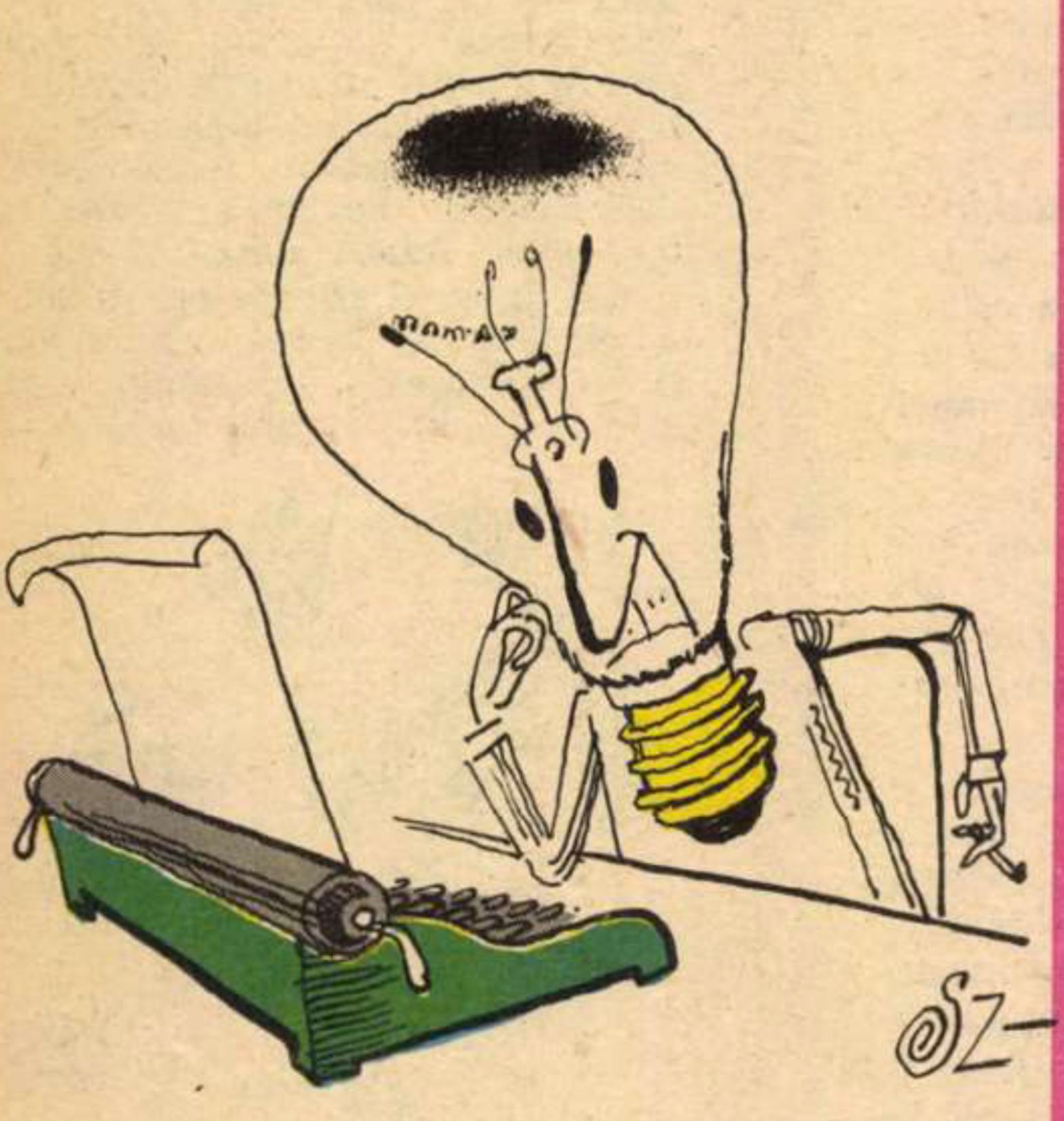

KIFOGÁSTALAN IDEGRENDSZER

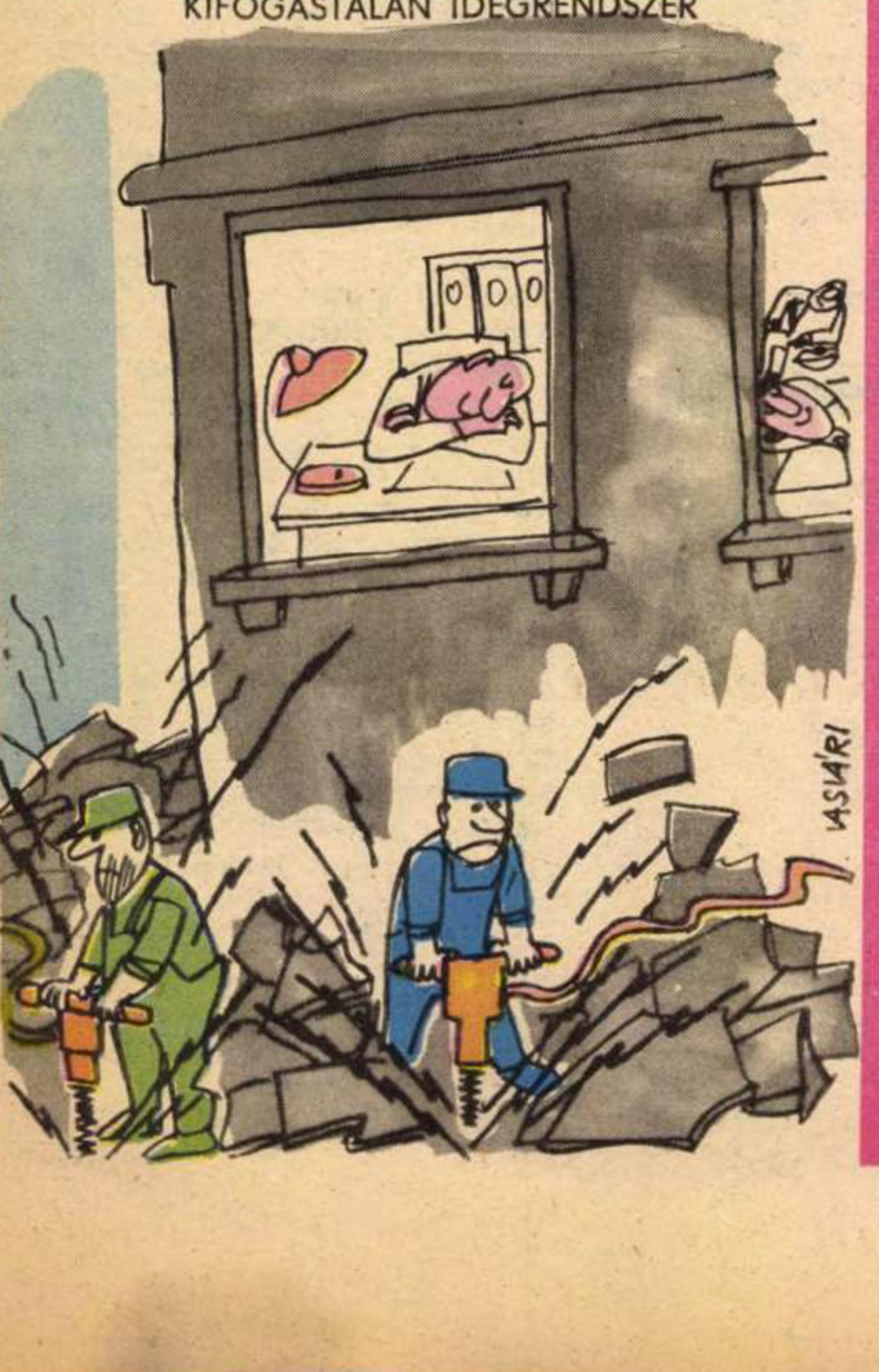

EGY LEGENDA TÖRTÉNETE

Elmondom — saját hiteles emlékeim alapján —, hogyan született meg nagy királyunkban, Hunyadi Mátyásban az az elhatározás, hogy álruhában vegyüljön el a nép között.

Egy napon meghívott visegrádi palotájába, üzente, érdemes lesz elmennem, mert olasz vendégeket vár, akik mindig remek italokkal szoktak beállítani hozzá.

Nagy örömmel fogadott, mint minden kiváló reneszánsz uralkodó, aki kedveli az udvari bolondokat, s egyenesen saját kis szobácskájába vezetett — ez volt kedvenc tartózkodási helye —, a palota egyik eldugott szárnyában. Meglepetésemre egy lavor állt a király szobácskájában a földön, s a mennyezetről vízcseppek hullottak az uralkodói edénybe. Mátyás, látván, hogy meglepődöm, így szólt:

— Ne csodálkozzál, egyszerű beázásról van szó, melyet a legtöbb pórnép ismer. Amikor először ázott be a mennyezetem, szóltam róla a nádornak, és nem tellett bele egy negyed óra, máris megjelentek a palotakezelőség kőművesei, ácsai. Viszont az udvaron megütötte a fülemet egy párbeszéd, s egy oszlop mögé rejtőzve kihallgattam a beszélgetést. Az egyik kedves szakácsném dohogott, s azt mondta a mészárosnak.

— Persze, ha a király szól, máris futnak! Az én kamrám fél éve ázik be, de azóta sincs emberük, akit kiküldenének!

— Tudod — mondta Mátyás, — hogy én milyen puritán ember vagyok. Bántott ez az igazságos hang, a szakácsném keserű kifakadása, mindjárt szóltam a nádornak, s nem tellett bele egy negyed óra, a javítóbrigád már ott dolgozott a szakácsném kamrájának a beázásán.

— Örömöm azonban nem tartott sokáig, — mesélte tovább Mátyás. — Mert képzeljed csak el, megyek az udvaron, s megüti a fülemet egy párbeszéd. Megint rejtőzök hát egy oszlop mögé, hallgatózom, most egy varga panaszolja egy szekeresnek:

— Egy esztendeje ázik be a műhelyem — hallom a varga szavait —, esztendeje nem tudom elérni, hogy rendbe hozzák. A szakácsnénak most csinálták meg, soron kívül, de miért? Mindenki tudja, hogy a király szólt miatta a nádornak. Persze, akinek van protekciója! Mátyás csak int egyet, s a palotakezelőség már ugrik is a szakácsnő panaszát orvosolni!

A király szomorúan megtöltött két rubinserleget, koccintottunk, majd folytatta:

— Tudod, milyen puritán ember vagyok, rosszul esett, hogy nem maradt titokban az eset a szakácsném kamrájával. Elhatároztam, hogy ezentúl nem szólok a nádornak, sem a magam, sem mások ügyében. Ilyen elmélkedések között lesétáltam a Duna-partra, egy kis vendéglő állt ott a parton, beültem, kértem egy pint sört. Nem tellett bele egy perc sem, sietett a fogadós a sörrel, jéghideg volt, frissen csapolva. Egy aranyat fizettem érte örömömben, mikor megüti a fülemet egy hang a szomszéd asztaltól.

— Persze — hallom a suttogást —, a királynak bezzeg! De kapta volna Mátyás ezt a langyos hanzlit, amit nekünk kihozott ez a csaló!

— Tudod, puritán ember vagyok — mondta Mátyás —, nagyon bántott ez a hang. Igaza volt a vendégnek, de mit tegyek? Ha szólok a kocsmárosnak, reszketve jut majd a jó sörrel a szomszéd asztalhoz is, aztán holnapra azt mesélik, hogy a király protekciósainak bezzeg! Hát mit tegyek?! Most légy okos!

— Próbáld meg, hogy nem vagy király! — mondtam magas beosztású barátomnak. — Öltsél álruhát, s nem fognak ilyen bosszúságok érni.

Mátyás szeme felragyogott.

— Mondasz valamit! — kiáltotta. — Este elvegyülök a nép között, álruhában! Te pedig találjál rám, ha tudsz!

Rá is találtam este, pedig remekül öltözött fel: egy fullajtár kopott köpenyében üldögélt az esztergomi műút mellett épült halászcsárdában. Amikor letelepedtem az asztalához, ragyogott a boldogságtól.

— Képzeld — újságolta boldogan —, egy órája ülök itten és felém sem néznek, mintha a világon se volnék!

— Pincér! — ordított torkaszakadtából a nagy király, az igazságos Mátyás. — Azonnal hozza ide a panaszkönyvet!

— Most kedvemre leszidhatom az egész társaságot — mondta gyönyörittasan a reneszánsz uralkodó —, s úgy fogom aláírni, hogy Kovács Lajos!

Somogyi Pál

EGY IGAZÁN TAKARÉKOS LAKODALOM

Hegedűs István rajza

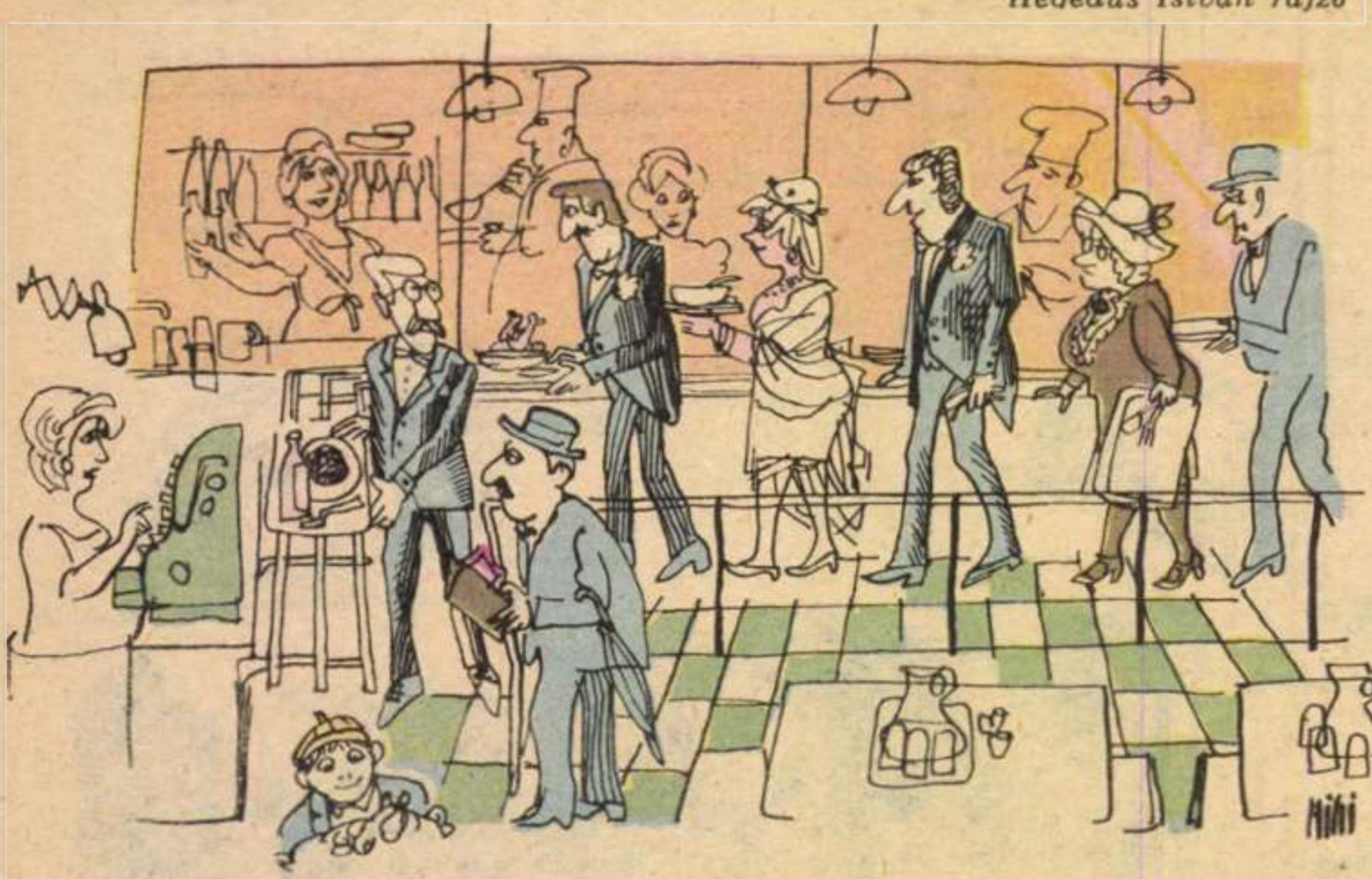

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A VALÓSÁG MÉG CIFRÁBB

Olvastam a Ludas 33. számában a „Mozi válság" című, találó cikket, de a valóság túltesz a cikkben kipellengérezett eseten is.

Augusztus 19-én délelőtt kilenc óra tájban bementem a Diadal moziba, és a délutáni félnégy órás előadásra kértem két jegyet, a pénztárosnő zord hangon kijelentette, hogy: „Nincs!" Meglepődve kérdeztem, hogy „Egyetlen jegy sincs?", mire a következő meglepő választ kaptam: „Majd két óra után lesz!"

Meg kell jegyeznem, hogy teljesen egyedül álltam a pénztár előtt, tehát még az sem lehet esetleges indok, hogy zavartam volna azokat, akik a délelőtti matinéra akartak jegyet váltani!

Érthetetlen előttem, mi érdeke fűződik egyes mozik vezetőségének ahhoz, hogy elriasszák a nézőket a filmek megtekintésétől?

Ábrahám Miklós
Bp. XII. Németvölgyi út 87.

A sors iróniája, hogy a borítékra, amelyben olvasónk levelét a szerkesztőségbe elküldte, a posta az alábbi szalagbélyegzőt ütötte:

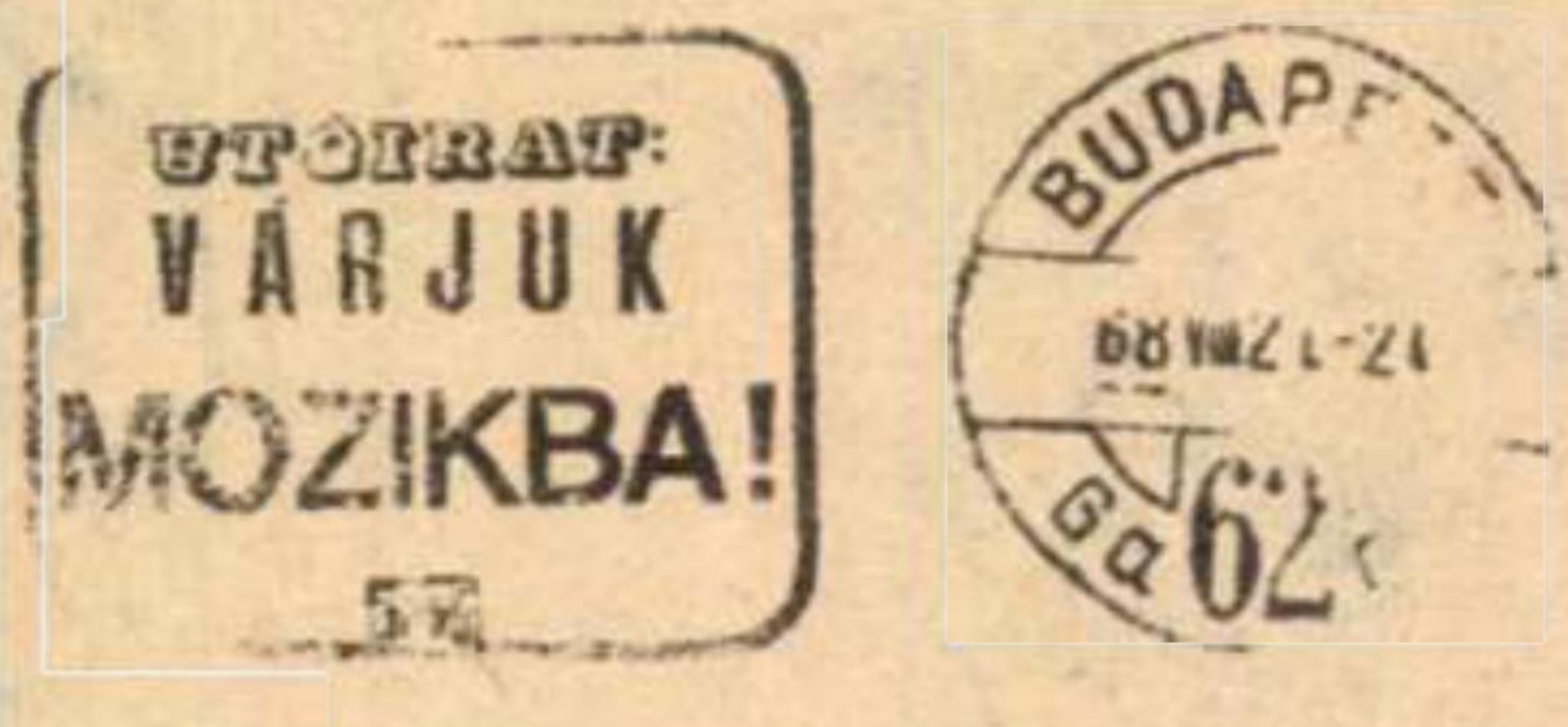

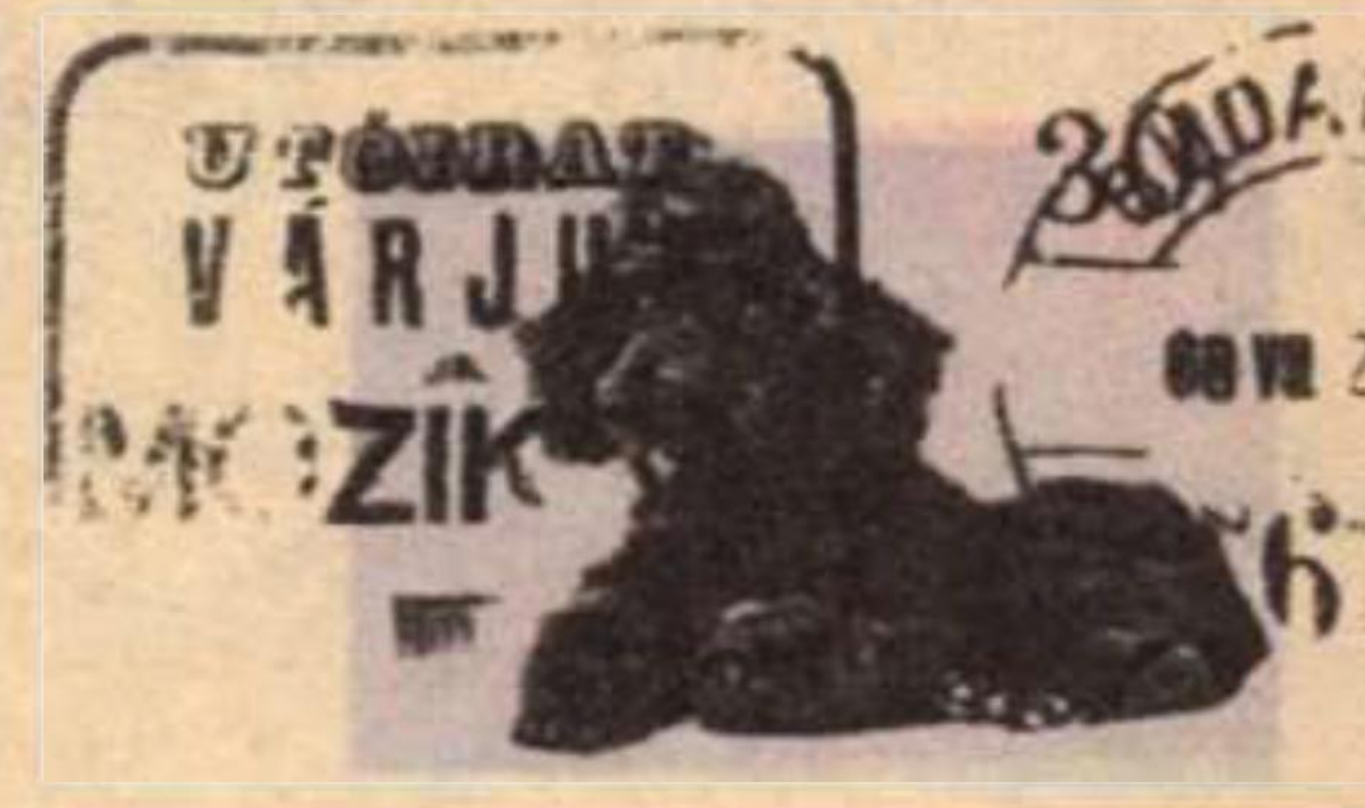

UTASELLÁTÓ URLIK

UTASELLÁTÓ

Nyomdafestéket nem tűrő számtalan gorombaság és válogatott paráznasággal tűzdelt életveszélyes fenyegetés van abban a levélben, amelyet egy olvasónk kapott „Utasellátó Urlik" aláírással. Elhozta nekem. Olyannyira mindenféle van benne, hogy Utasellátó Urlik a töméntelen szitkozódás és a megfélemlítést célzó sorok után óvatosságból még azt is megírja: „Hiába jelentesz fel, mert mindent letagadok. E levél sem a saját kezem írása, — diktáltam egy nyugdijas könyvelőnek." (Hogy csak a legenyhébb kifejezést idézzem: „Szódásüveggel verem szét a fejed, vagy a vonatból doblak ki Debrecen és Hajdúszoboszló között!")

Egyelőre még nem tudom, kit tisztelhetek Utasellátó Urlik fenkölt személyében, de a fent említett olvasónk panasza és kritikája, mely egy „Utasellátó" felírást viselő, fehérkabátos férfi garázdálkodásáról szólt és „A vonaton láttam" címmel jelent meg lapunkban, a jelek szerint telibe talált.

Bevallom, nagyon szeretném tudni, vajon ki rejtőzik Utasellátó Urlik neve mögött. Legszívesebben felajánlanék 1000,—, azaz egyezer forintot a nyugalmazott könyvelőnek a saját zsebemből, ha megírná, hogy ki diktálta neki a bűnügyi múzeum levéltárába is beillő fenyegető levelet. Dehát úgy gondolom, hogy ez a felajánlás szokatlan cselekedet lenne részemről. Inkább az Utasellátó illetékeseire bízom a felderítést.

El tudom képzelni, hogy az Utasellátó ellenőrzési csoportja képes megállapitani: ki szállt fel augusztus 3-án a püspökladányi állomáson hivatalos, „Utasellátó" feliratos, fehér munkakabátban a Pest felé közlekedő gyorsra? Ha ezt megállapítja, akkor máris tudni fogja: ki rakta tele az Utasellátó üzletkörébe vágó áruval az egyik személykocsi WC-jét, majd hivatalos kulccsal lezárta. Pestre érkezés előtt pedig a sok ládával eltorlaszolta a bejárati ajtót, mondván, hogy az utasok szálljanak le a másik ajtón a vágányok közé. (Részletesebben lásd olvasónk panaszos levelét augusztus 22-i lapszámunk 2. oldalán.)

Az Utasellátó ellenőrzési csoportra megtudakolhatna továbbá a MÁV kalauzától és vonatindítótól egyet és mást: mindketten látták és eltűrték mit művelt a fehérkabátos. Meg lehetne kérdezni a püspökladányi Utasellátót is, ahonnan az áru feladásra került. A fehérkabátos itt nagyon otthonosan mozgott, az állomás hordáraival tegeződött és szemmel láthatóan jó baráti viszonyban volt velük. Még azt is elképzelem, hogy a felháborodott utasok közül néhányan jelentkeznek és elmondják a véleményüket a fehérkabátos felháborító magatartásáról.

Én, a magam részéről az Utasellátó ellenőrzési csoportjának szívesen rendelkezésére bocsátom Urlik levelét, amelyben hihetetlen magabiztossággal kijelenti, hogy bármit is belekotyvaszthat (erősen finomított kifejezés a levélből) „a kedves vendég sörébe, úgyis megisszák és még senki sem halt meg tőle."

Szép kis üzleti felfogás! De most már nem erről van szó, sem Urliknak a vonaton elkövetett garázdaságáról, hanem az életveszélyes fenyegetésről. Éppen ideje lenne már megleckéztetni az Utasellátó Urlikokat is...

Földes György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HATÁRIDŐS ÜGY!

Fényes délben sétáltunk be a balatonszemesi tanácsházára. A kihalt folyosón sorra böngésztük az ajtókra függesztett táblákat, végül — kopogás és illő kivárás után —, benyitottunk a „Vb-titkár" feliratú szobába. Sem ott, sem az onnan nyíló másik szobában egy lelket sem találtunk. Az íróasztalon viszont festői rendetlenségben hevertek szanaszét ügyiratok, iktató könyvek, a hivatali ügyvitel számos egyéb kellékei, még egy kisebb pénzesláda is. Nézelődtünk egy darabig, majd találomra kiemeltünk a papírcsomóból egy „Határidő napló" feliratú, ügyiratokkal gazdagon megspékelt könyvecskét, hónunk alá vágtuk és lassan, bandukolva kisétáltunk az épületből. Lődörögtünk még egy kicsikét a főutcán, majd beültünk a kissé távolabb várakozó gépkocsinkba és nézegetni kezdtük a „zsákmányt": a kb 50 darab, elintézésre váró határidős aktát. Kisvártatva megjelent egy hölgy és kérte vissza az iratokat, mondván, hogy azoknak ő a „felelős" gazdája. Addigra mi már persze árkon-bokron túl járhattunk volna, ha éppen gusztusunk támad arra, hogy az aktacsomót magunkkal hozzuk Pestre, vagy corpus delictiként bevigyük Siófokra, a járási tanácshoz. Annak érdekében, hogy egy ilyen kis közjáték miatt az ügyek intézése egy nap hátrányt se szenvedjen, az iratokat visszaadtuk a „gazdájának".

Egy szerény javaslatunk azért lenne. A szemesi tanács vezetői jegyezzék be a határidő naplójukba:

„Az okmányok, ügyiratok gondosabb kezelésére kell szoktatni beosztottjainkat.

Határidő: azonnal."

(radványi)

BÚCSÚ A BALATONTÓL

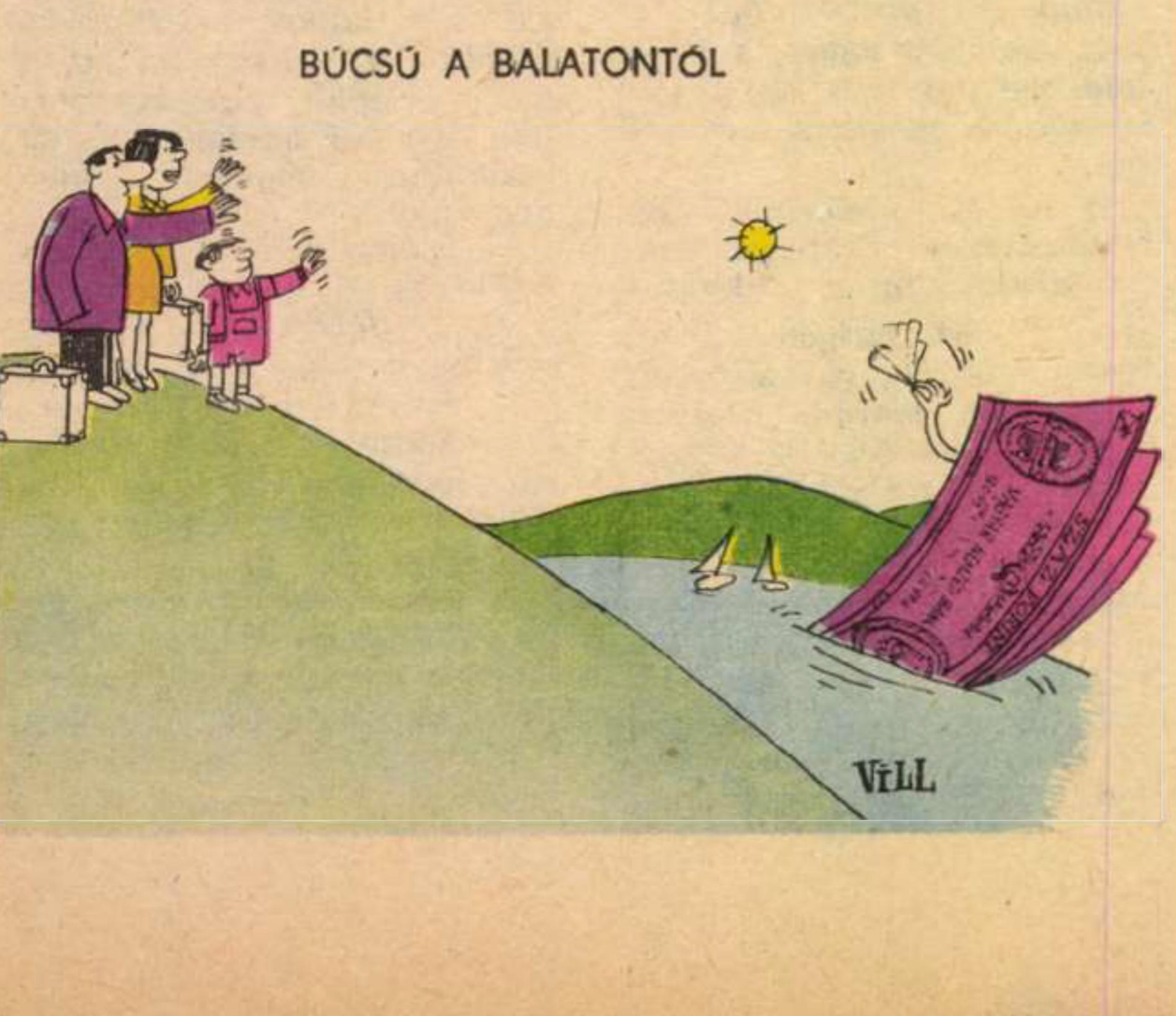

Tüskék

A ZÁSZLÓTARTÓ

Ha netán megürül egy vezérlő nyerge,
Tüstént belepattan, s a „rugalmas elme"
Úgy tartja a zászlót, ahogy fúj a szél —
Bánja is, akár hupikék a selyme,
Csak a kezében maradjon a nyél!

EGY TÉVÉKRITIKUSRA

„A Pályaválasztási tanácsadó
Unalmas, s nem a tévébe való" —
Neked unalmas; *nem* neked csinálják,
Hiszen te már rég választottál pályát.
(S ahogy a cikkedet olvasom,
Hát bizony . . .)

Pápai Lajos

MEGÉRTŐ EDZŐ

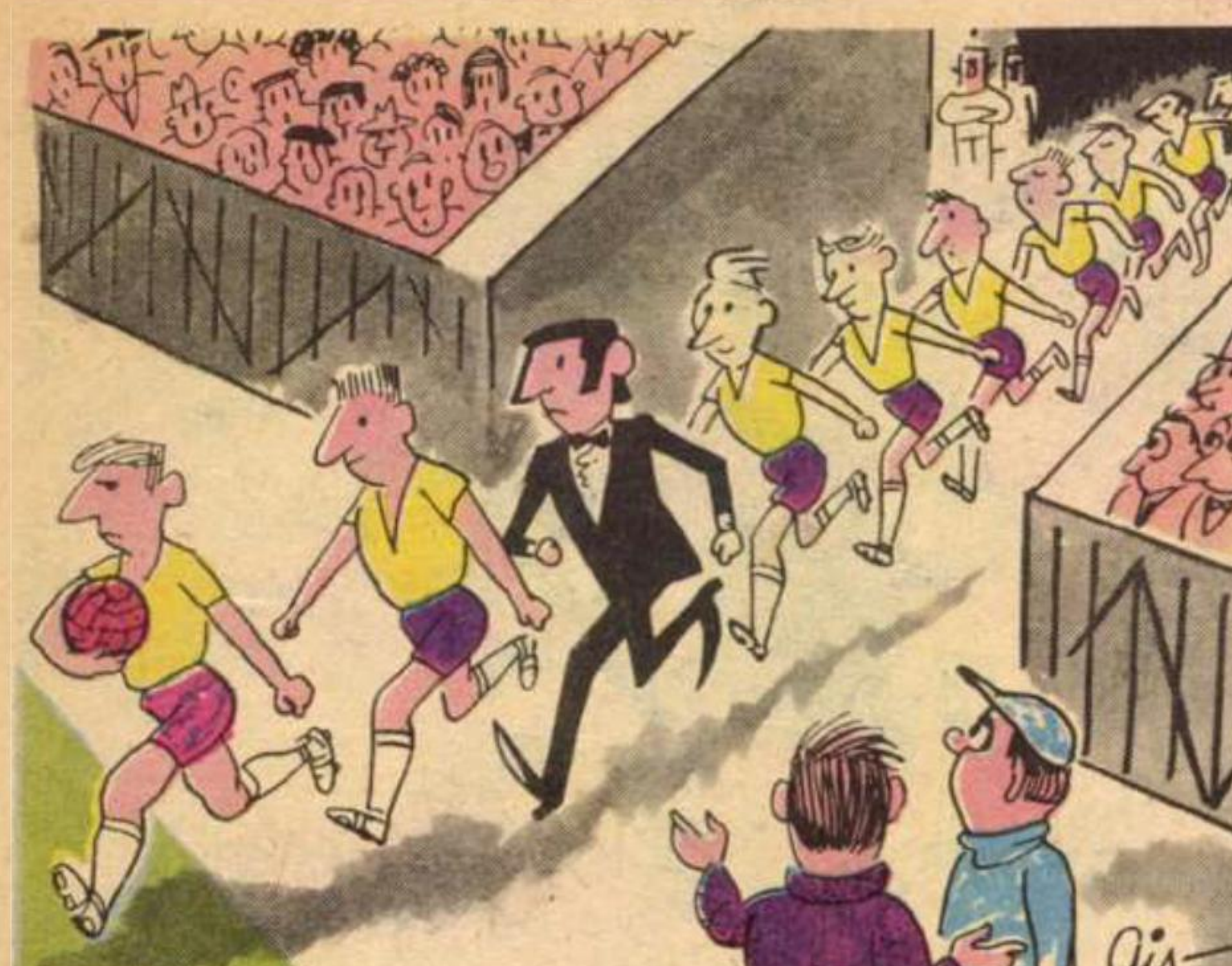

– Egyenesen a Pipacsból jött, már nem volt ideje átöltözni . . .

JELZŐTÁBLÁK

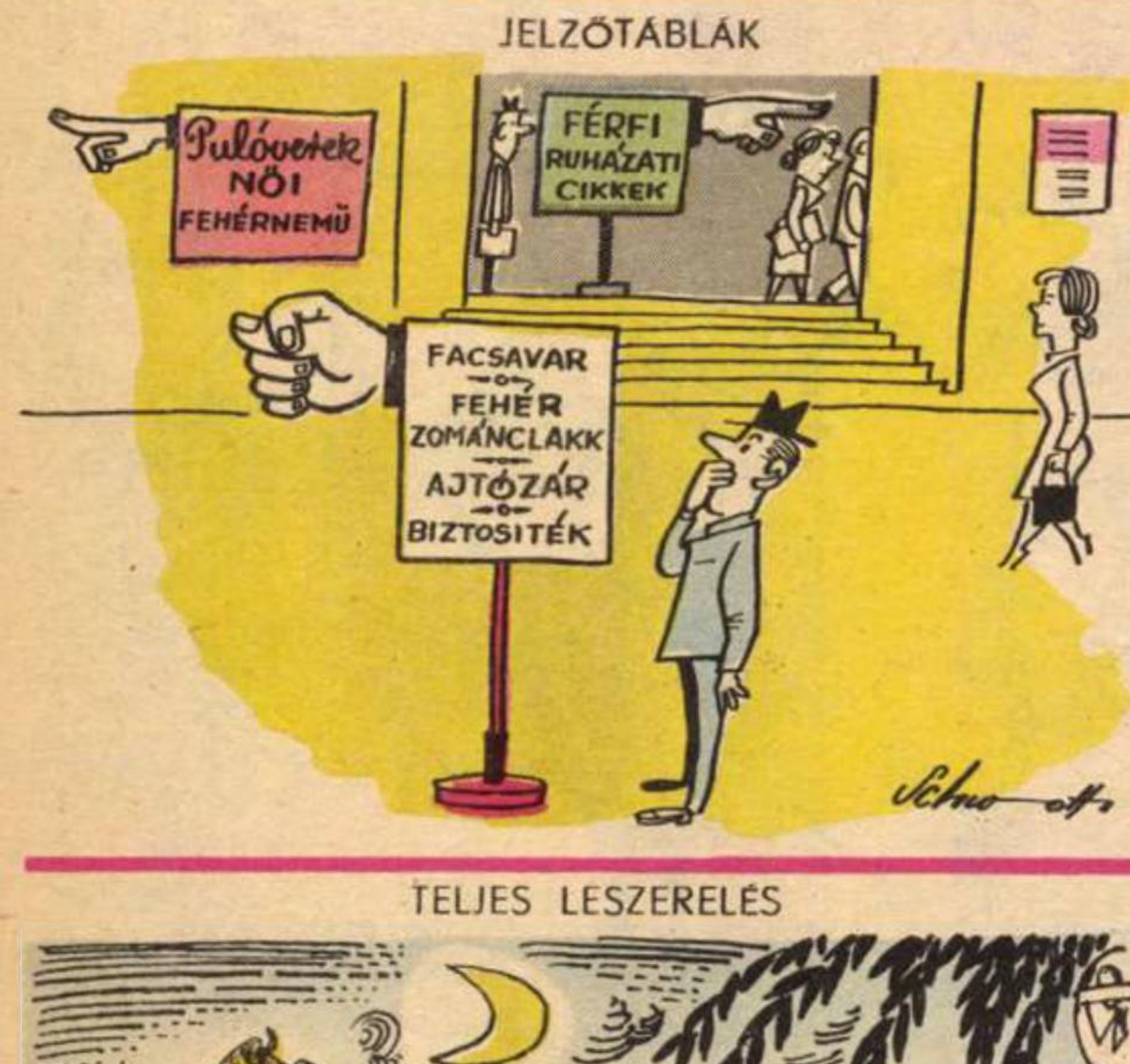

TELJES LESZERELÉS

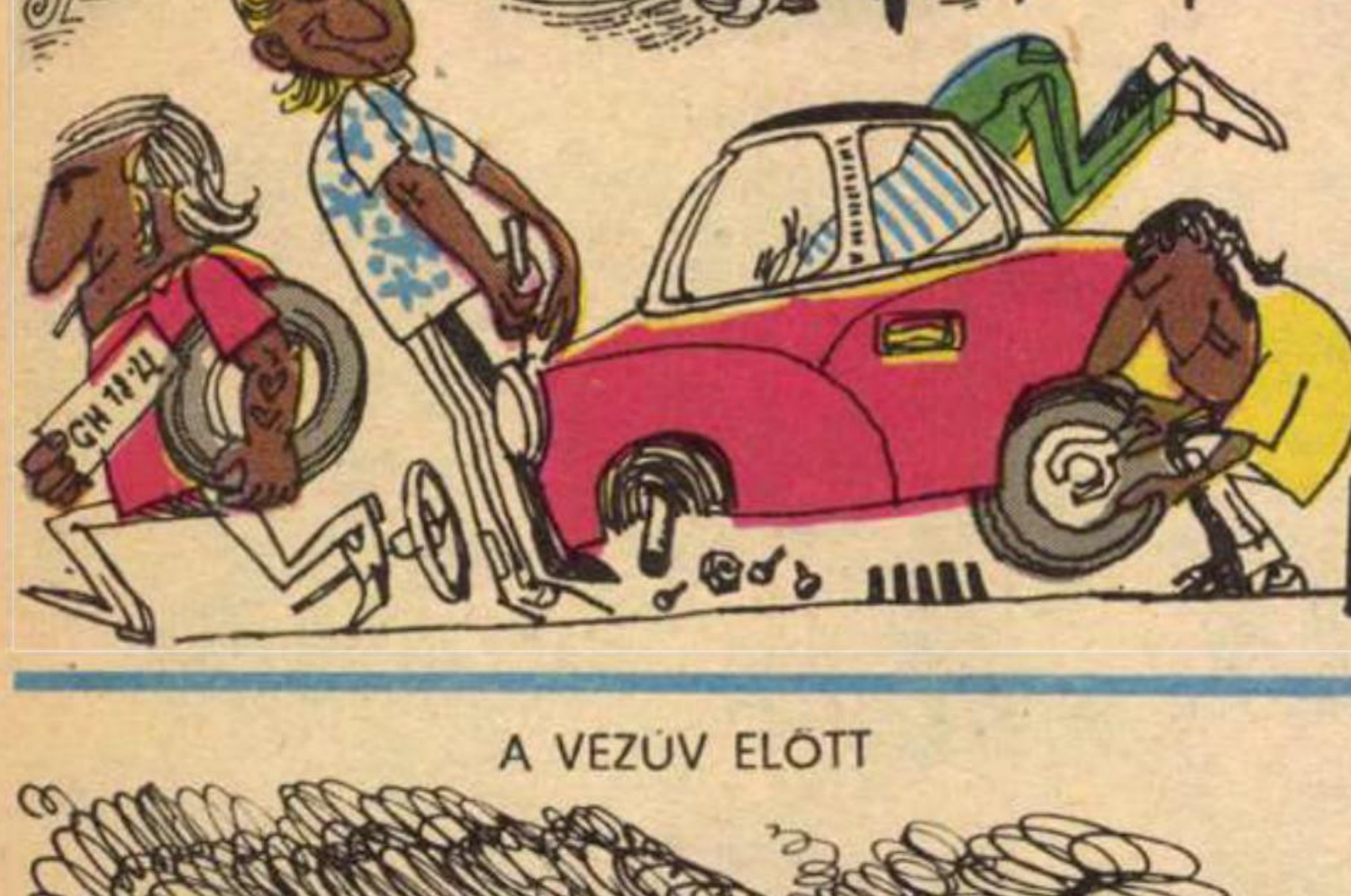

A VEZÚV ELŐTT

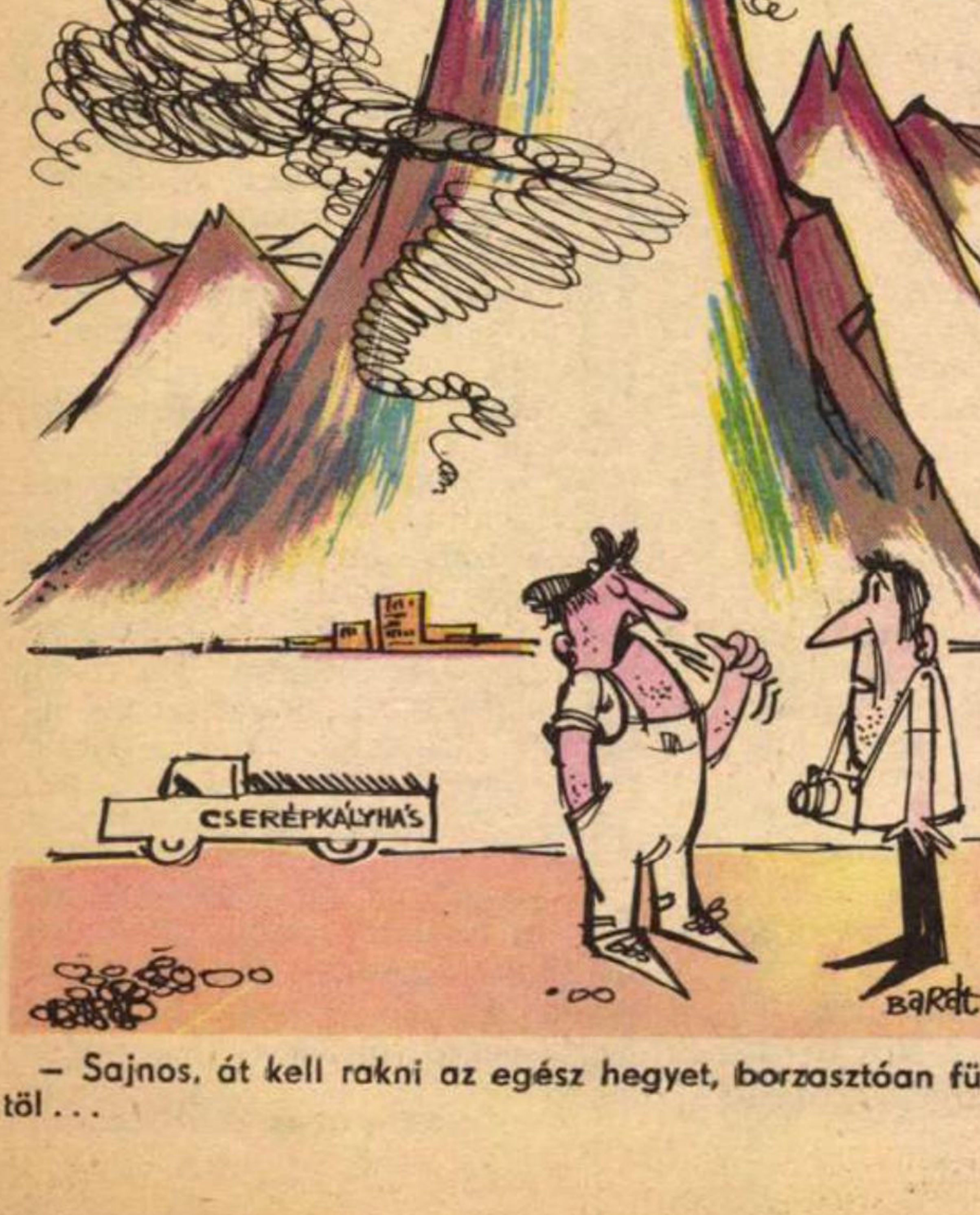

– Sajnos, át kell rakni az egész hegyet, borzasztóan füstöl . . .

GONDOK . . .

– A háborúról nem is szólva, mi lesz a nemzetgazdasággal, ha végetér a költekezés a választási hadjáratra?

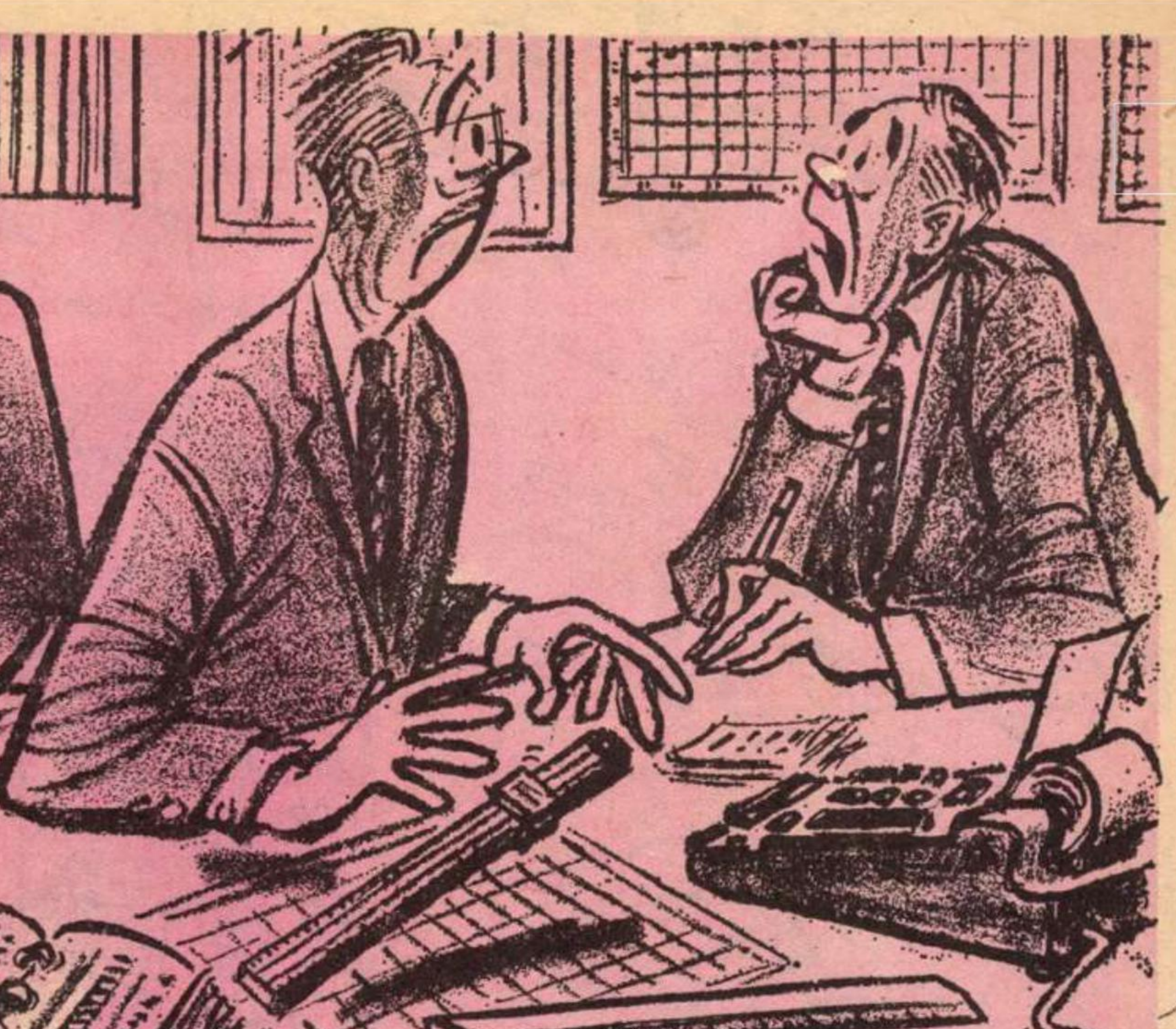

(A párizsi „International Herald Tribune"-ból)

RENDHAGYÓ INTERJÚK

BÚCSÚZTATÁS

Rövid, de bensőséges ünnepség a Kohógyár füstös, kormos bölönce-üzemében.

Erre a néhány percre leállt a tíztonnás krampács, nem süvít a furherc, pihennek a vertikális kokillák.

Tanítványai, munkatársai, felettesei virággal, meleg kézfogással búcsúztatják Zonderka József kemence-mestert, mindenki kedves Laci bácsiját, aki kerek negyven éven át szinte megállás nélkül formázta itt a tüzes bölöncéket.

És aki ma megy nyugdíjba.

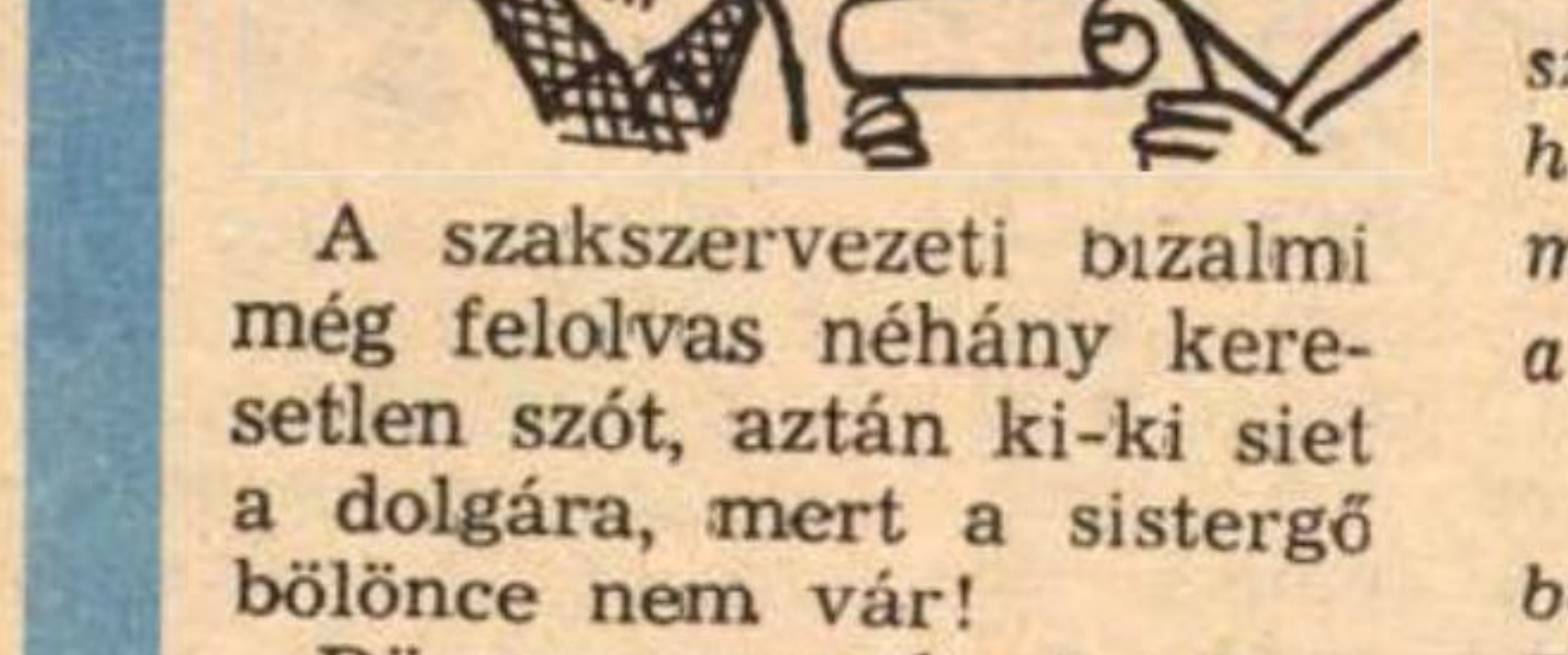

A szakszervezeti bizalmi még felolvas néhány keresetlen szót, aztán ki-ki siet a dolgára, mert a sistergő bölönce nem vár!

Döngve csap le ismét a krampács, felsüvít a furherc, vörösen izzó gyurmáccal telnek meg a kokillák, én pedig a sajtó nevében megkérdezem az ünnepelttől:

— Kedves Laci bácsi, ugye maga nagyon szerette a bölönceformázást, ezt a kemény, egész férfit követelő munkát?

— Fene, aki megette — mondja könnyes szemmel. — Utáltam én azt mindig. Világéletemben táncdalénekes szerettem volna lenni, dehát a körülmények . . .

NAPJAINK CARUSÓJA

A Budapest Szálló üvegteraszán ülök, körülöttem a budai hegyek, velem szemben pedig Operaházunk vendégművésze, a világhírű olasz tenorista, Settanta Uno.

A magyar zenerajongók végtelen örömére a Maestro három fellépést vállalt a Lammermoori Lucia-ban, a Don Pasquale-ban és még valamiben, hirtelen nem jut az eszembe, nem csoda, teljesen meg vagyok zavarodva. Még most is alig hiszem el, hogy tényleg megadatott nekem ez a gyönyörű élmény, valóban ő ül szemtől-szembe velem! Settanta Uno, a bel canto legkiválóbb mai képviselője, Bellini, Verdi, Donizetti utolérhetetlen tolmácsolója, ez az emberbőrbe bújt pacsirta, aki csodálatos hangjával bűvöletben tartja az egész világot!

Percek óta bámulom némán, szavamat elvette a boldogság, a megtiszteltetés, és az áhitat.

Már kínos a dolog, de szerencsére ő megérti a helyzetet, a lelkiállapotomat és világfias mosollyal a segítségemre siet.

— Ön, ha jól hallottam a bemutatkozásnál, újságíró. Bizonyára kérdezni akar tőlem egyet és mást. Hát csak rajta, bátran, készséggel állok a rendelkezésére. Mi érdekli?

— Drága Maestro — veszek erőt a meghatottságomon —, tudom jól, hogy milyen drága az ön ideje, próbák, gyakorlás és így tovább, ezért csak egyetlenegy kérdést tennék fel, ha szabad . . . Tessék mondani, ez a garbó-nyakas sárga pulcsi, amit viselni tetszik, nem eladó véletlenül?

A BAJNOK

Jóllehet még csak pirkadt, már csak az edzőt találtam a pályán. Elmondta, hogy az alapozáson szerencsésen túljutottak, most a formába hozás végénél tartanak, napról napra fokozzák a terhelést. Ernő reggelenként öt órakor már a budai hegyekben fut, tíz kilométer az adagja, aztán súlyemelés következik, majd talajtorna, úszás, birkózás, kerékpározás és lazításul Ernő még felaprít két öl tűzifát.

Közölte továbbá, hogy Ernő fogcsikorgatva, hallatlan akarással és önfegyelemmel, igazi sportember módjára végzi a gyakorlatokat, így aztán ő a jövő heti gummersholmi nemzetközi versenyen feltétlenül a dobogóra várja Ernőt, sőt titokban aranyérmet remél.

Utoljára megkért, hogy ne nagyon faggassam Ernőt a verseny kilátásai felől, mert ez káros hatással lehet a bajnok idegi pszichózisára, márpedig azon sok múlik!

Megígértem.

Végszóra befutott Ernő a hegyekből, lihegve, porosan, de hallatlan akarással, és már sietett is a súlyzókhoz.

— Csak egy pillanatra, Ernő! — állítottam meg. — Csak annyit áruljon el, kiktől tart a legjobban?

Gondolkodás nélkül válaszolt, látszott, hogy ez a probléma szüntelenül foglalkoztatja:

— A vámosoktól!

Kürti András

Biztos Prognózis

JÖN A KANIKULA

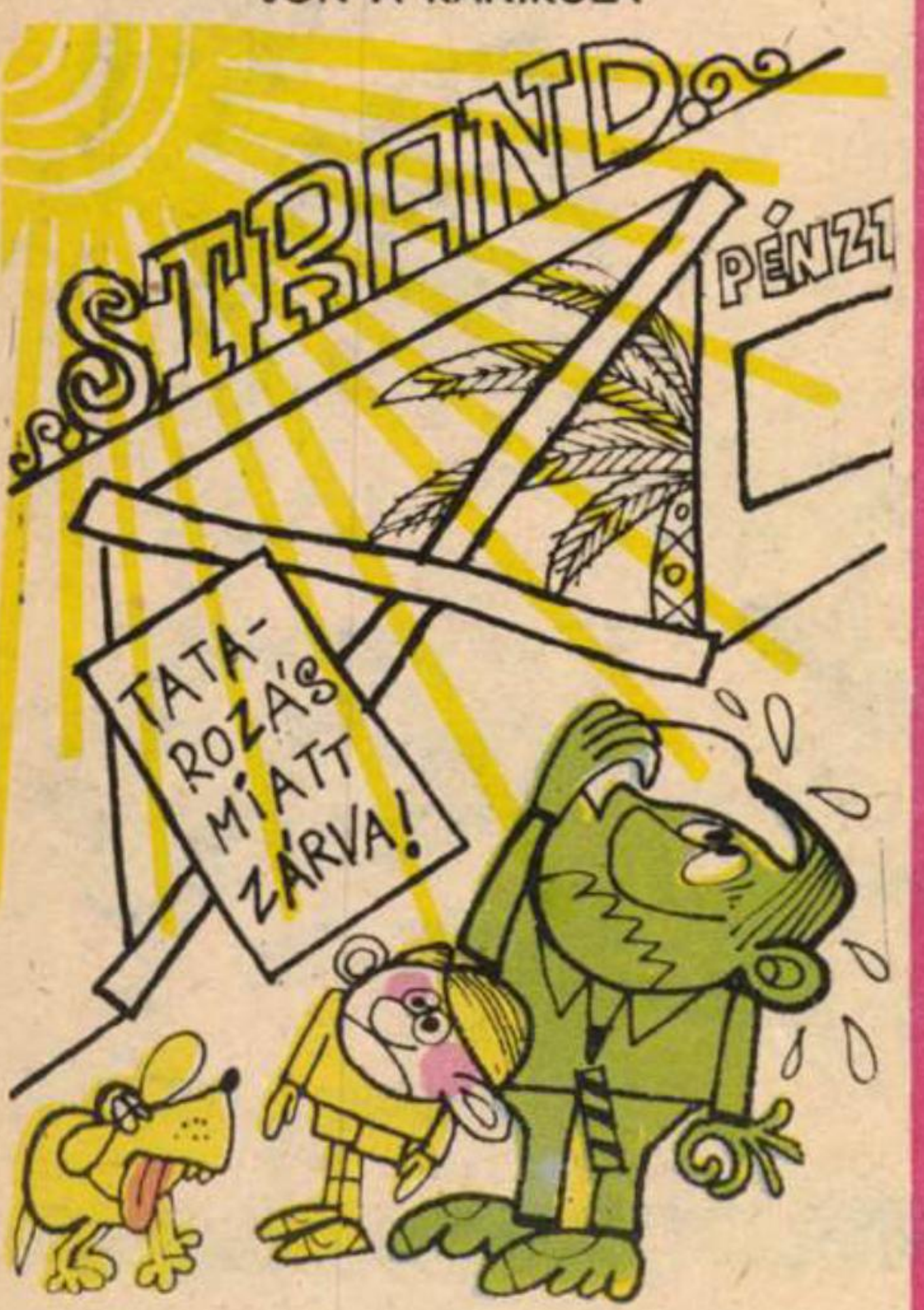

ESŐS IDŐ VÁRHATÓ

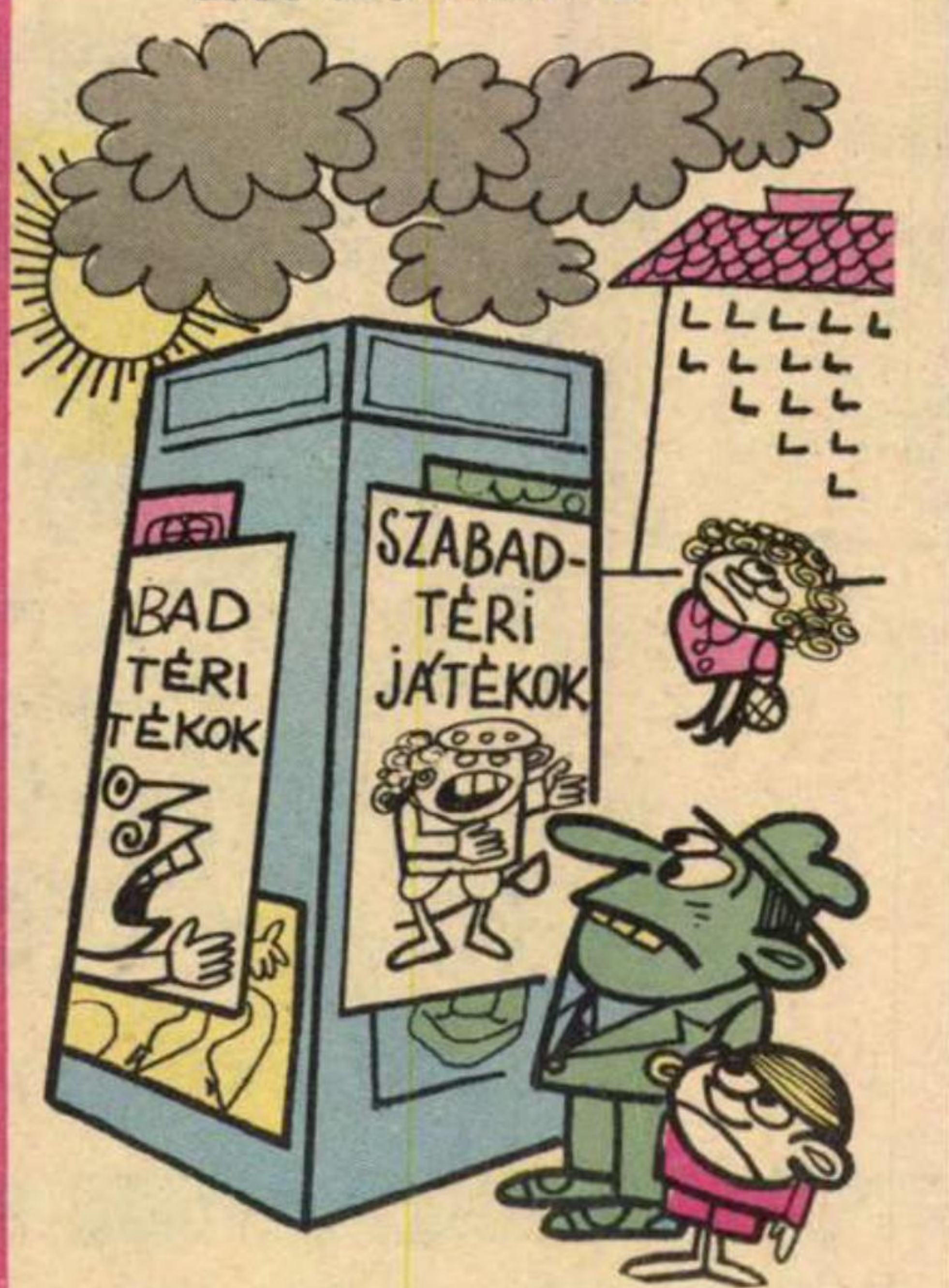

ZIVATARFRONT KÖZELEDIK

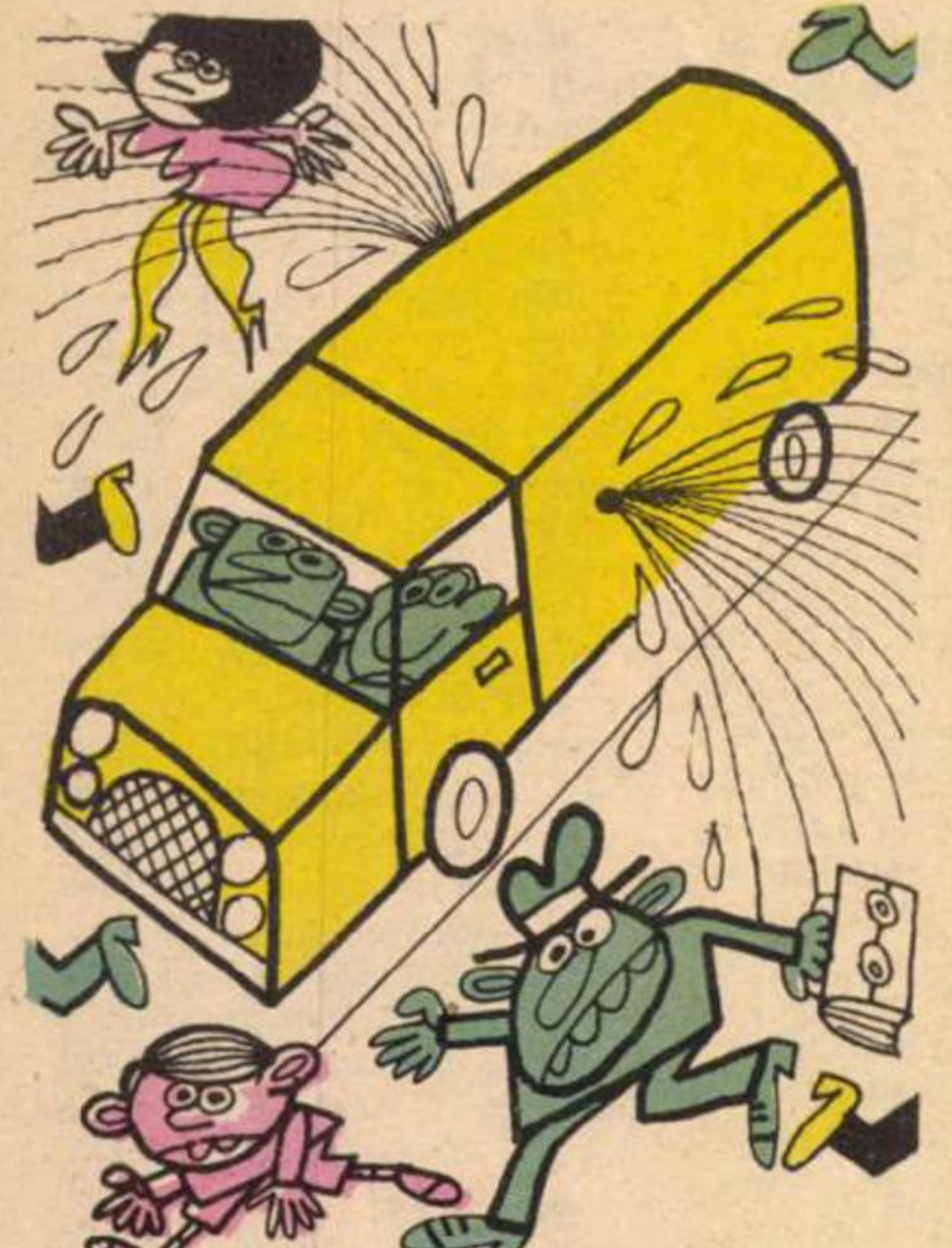

ITT AZ ŐSZ

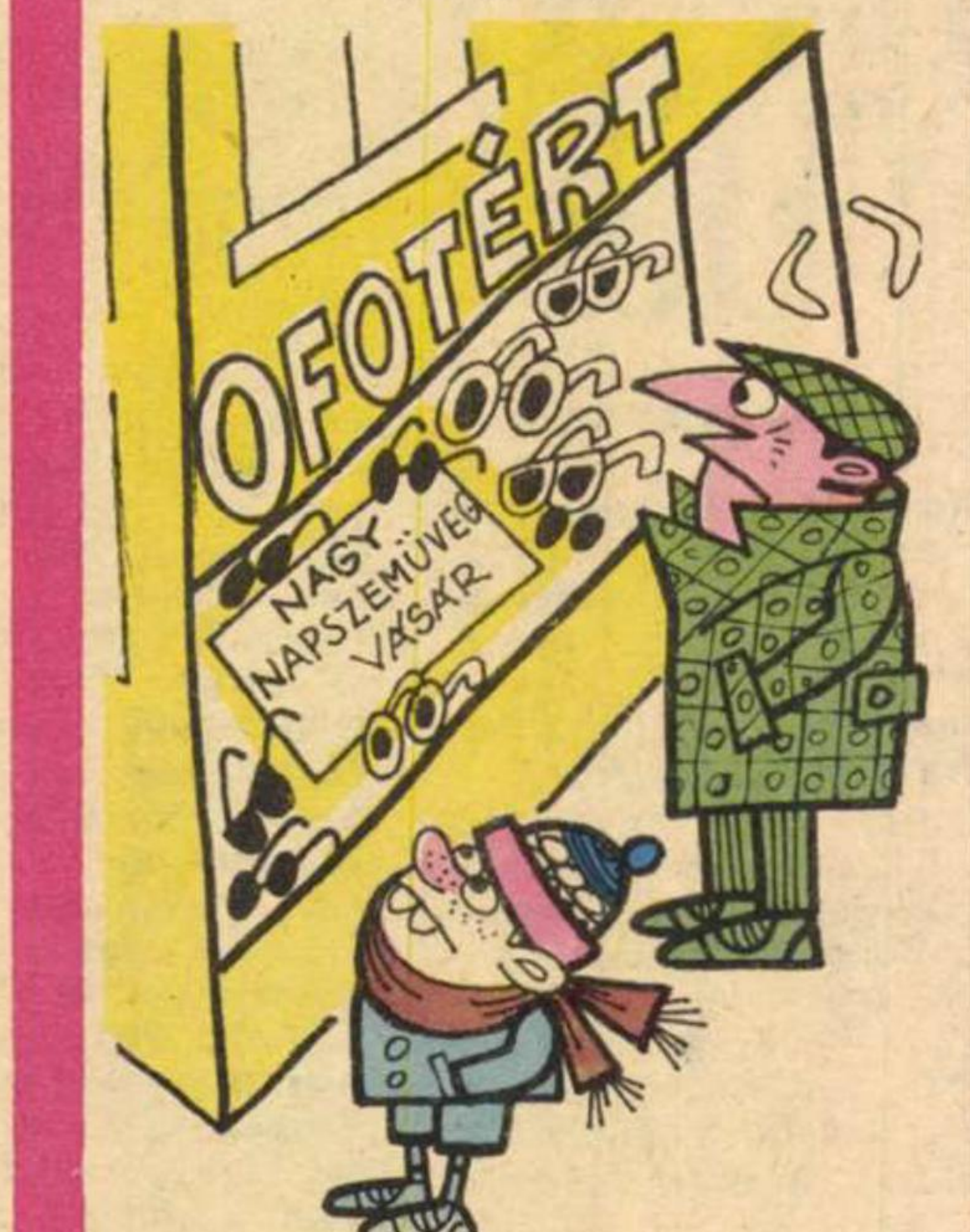

TURISZTIKA

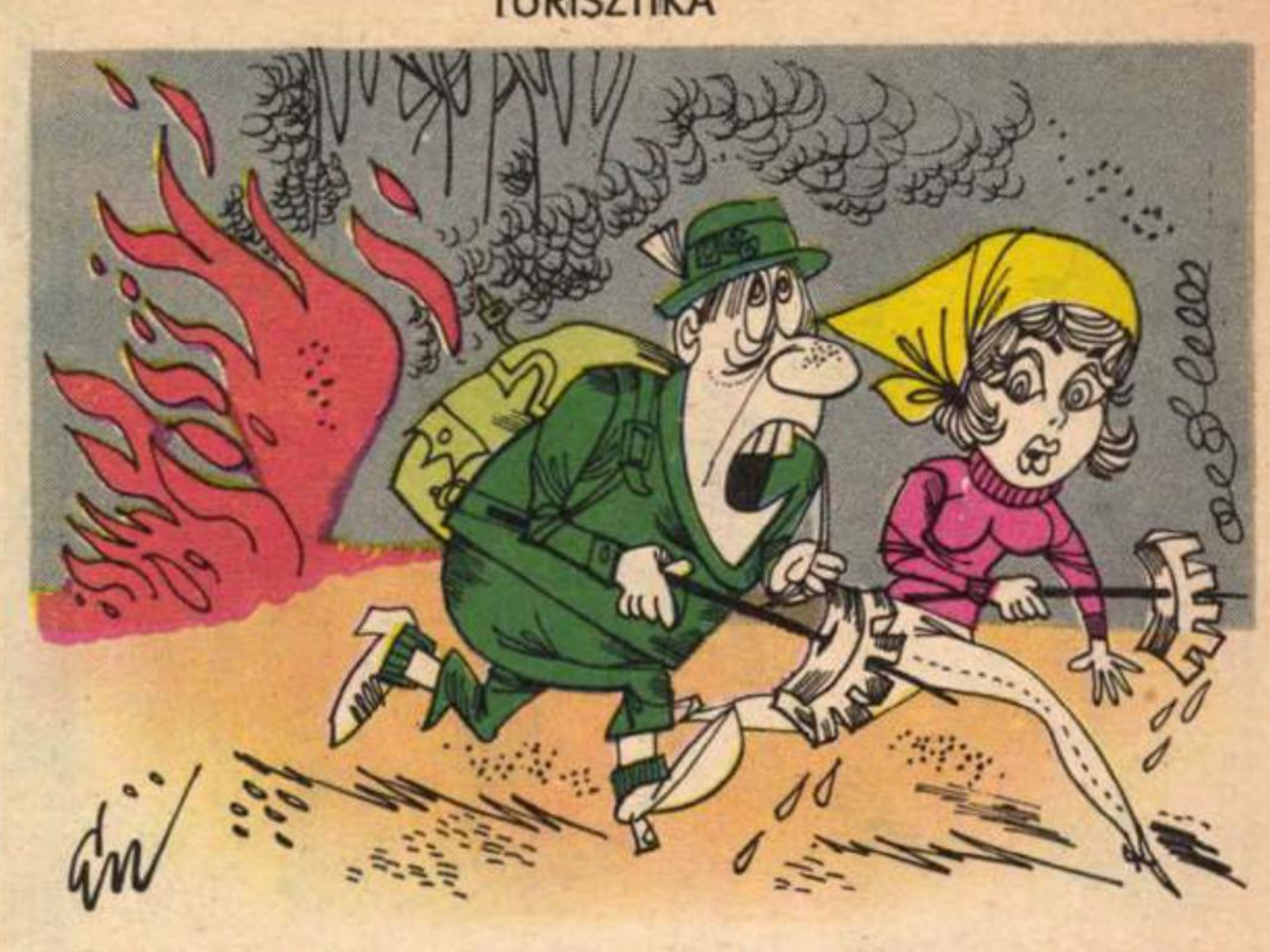

– Csak azt tudnám, hogy most hol esszük meg a sültszalonnát?!

ENYHÍTŐ KÖRÜLMÉNY

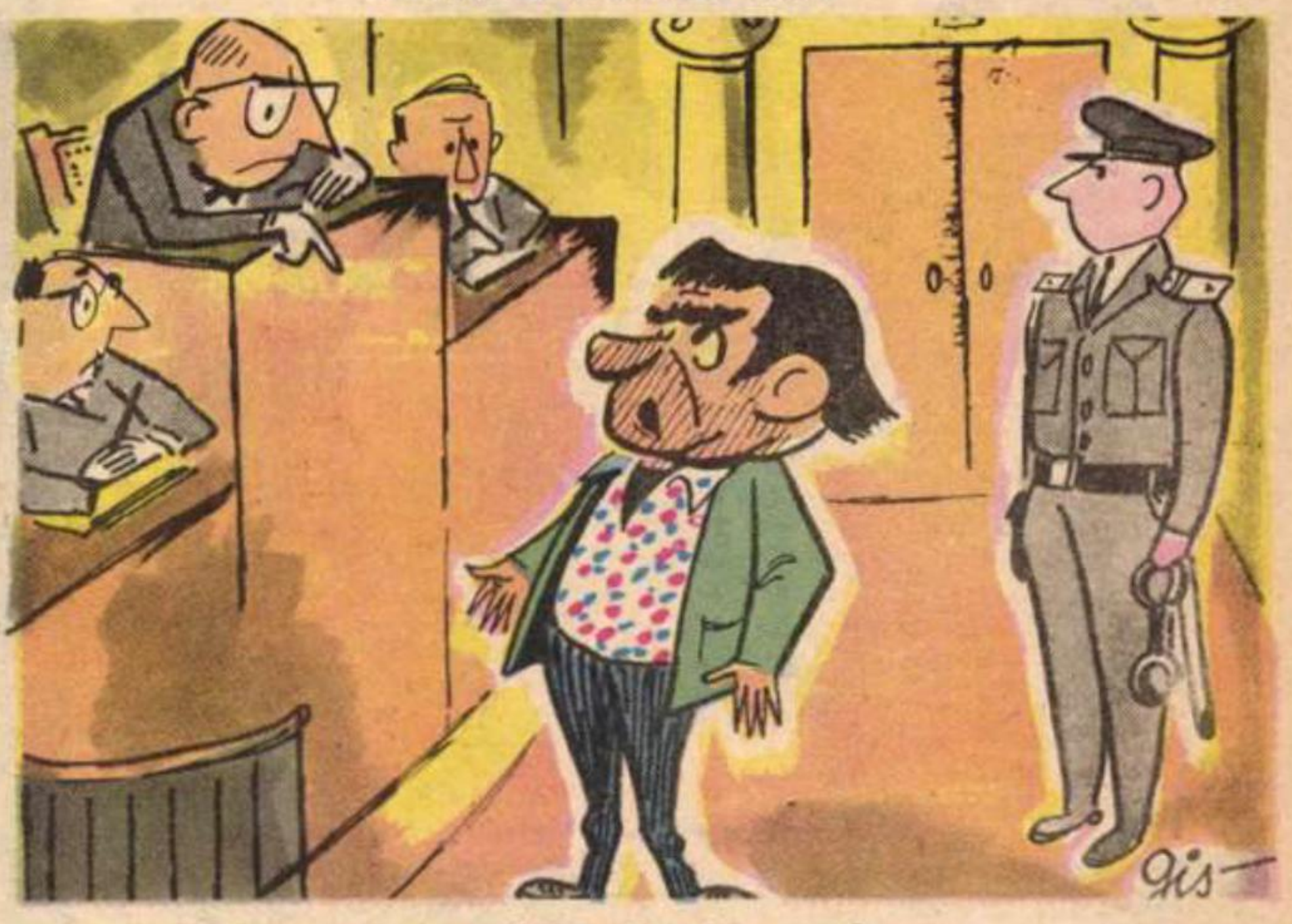

– Miért szervezett bűnszövetkezetet?
– Kérem, olyan magányosnak éreztem magam ...

NEHÉZ KÖNYV ...

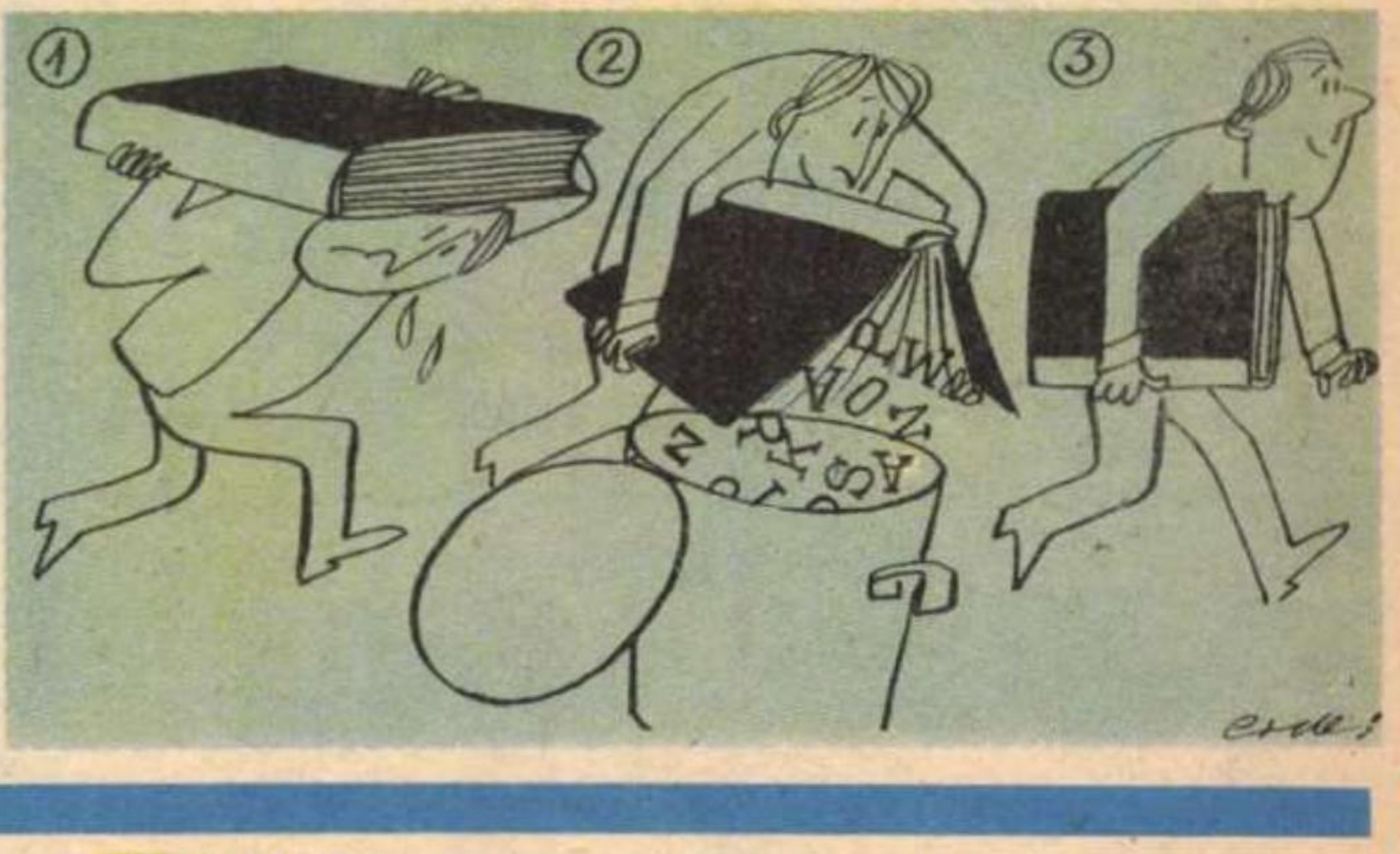

Mi újság?

Csoma Károlyné nagyot sóhajtott és még egy csipetnyi sót tett a bablevesbe. Öt perc múlva otthon lesz a férje, és minden kezdődik elölről. Károly aprólékosan, a legkisebb részletet sem feledve, meséli el a munkahelyén történt napi eseményeket. Szegény asszonyka már nagyon unta a férj hivatalát, s a történeteit. El is határozta: próbára teszi Karcsit. Odakint csoszogtak a lábtörlőn, és nyikorogva nyílt az olajozatlan ajtó:

— Szervusz, fiam, mi újság? — kérdezte feleletet sem várva Csoma Károly, majd tompa nyögéssel leroskadt a konyhaszékre.

— Valami fontosat szeretnék mondani — kezdte a fiatalasszony, a férje azonban közbevágott:

— Képzeld el, mi történt bent. Délelőtt odaszól nekem az a kötekedő Vinkovics: „Még két millimétert lereszelhetett volna a staubniból, mert aztán csak nekem van bajom a tengellyel." Több sem kellett nekem. „Idehallgasson, barátom! Magát még pelenkázták, mikor én már staubnit reszeltem a Sommer és társánál. Erre, tudod, mit mondott?

— Nem. De előbb én szeretnék valamit mondani. — hadarta gyorsan az asszony. — Szegény Jenő bácsi tegnapelőtt, nem sokkal éjfél után ...

— Szép időt élt meg. Szóval erre a Vinkovics felhúzza a szemöldökét, de olyan gúnyosan, ahogy csak ő tudja. Azt mondja: nem azért járt továbbképzésre, hogy ne legyen tisztában azzal, hogy a staubni átfogója nem haladhatja meg a tizenhét millimétert. Erre aztán felszaladt bennem a pumpa ...

— Idefigyelj, Karcsi! — sóhajtott idegesen az asszony. — Az előbb benézek a szekrénybe, a törülközők alá. Hiányzik a huszonhatezer forint spórolt pénzünk és a **télikabátaink is eltűntek.**

— Egyelőre nyár van. Mit akarsz a télikabátokkal? Mondom a Vinkovicsnak: „Édesapám, én megtanultam a magam szakmáját. Ne játssza meg magát. Vagyok olyan nagyokos, mint maga! Az én staubnimat megnézheti akárki. Erre azt mondja a Vinkovics ..."

— Várjál, Karcsi! — dobbantott ingerülten az asszony. — Azt is közölni szeretnem veled, hogy a lányunkat megszöktette egy úszómester.

— Legalább megtanul úszni ... Szóval, azt mondja a Vinkovics, szemtelenül a képembe vágva, hogy azért kapom a jobban fizető munkadarabokat, mert esténként a művezetővel sörözök és mindig én fizetem a számlát. Erre teljesen bezsongtam. „Hallja, Vinkovics, én figyelmeztetem, ideges ember vagyok, akit a legkisebb izgalom is kihoz a sodrából ..."

— Most már el kell, hogy mondjam neked, Karcsi. Ami szép volt, szép volt, de ami elmúlt, elmúlt. Váljunk el. Nem titkolódzom tovább. Halálosan szerelmes vagyok Árpádba, a legjobb barátodba. Hat év óta titkoljuk szerelmünket. De most, hogy a kis Petit beírattuk az általános iskolába, elhatároztuk, hogy tiszta vizet öntünk a pohárba. Már holnap elköltözöm hazulról.

— Rendben van. Váljunk el. Hol is hagytam abba? Mondom a Vinkovicsnak: „Hallja, édesapám! Engem ne izgasson, mert a legkisebb apróságtól is kiborulok ..."

Galambos Szilveszter

A FŐNÖK SZEME

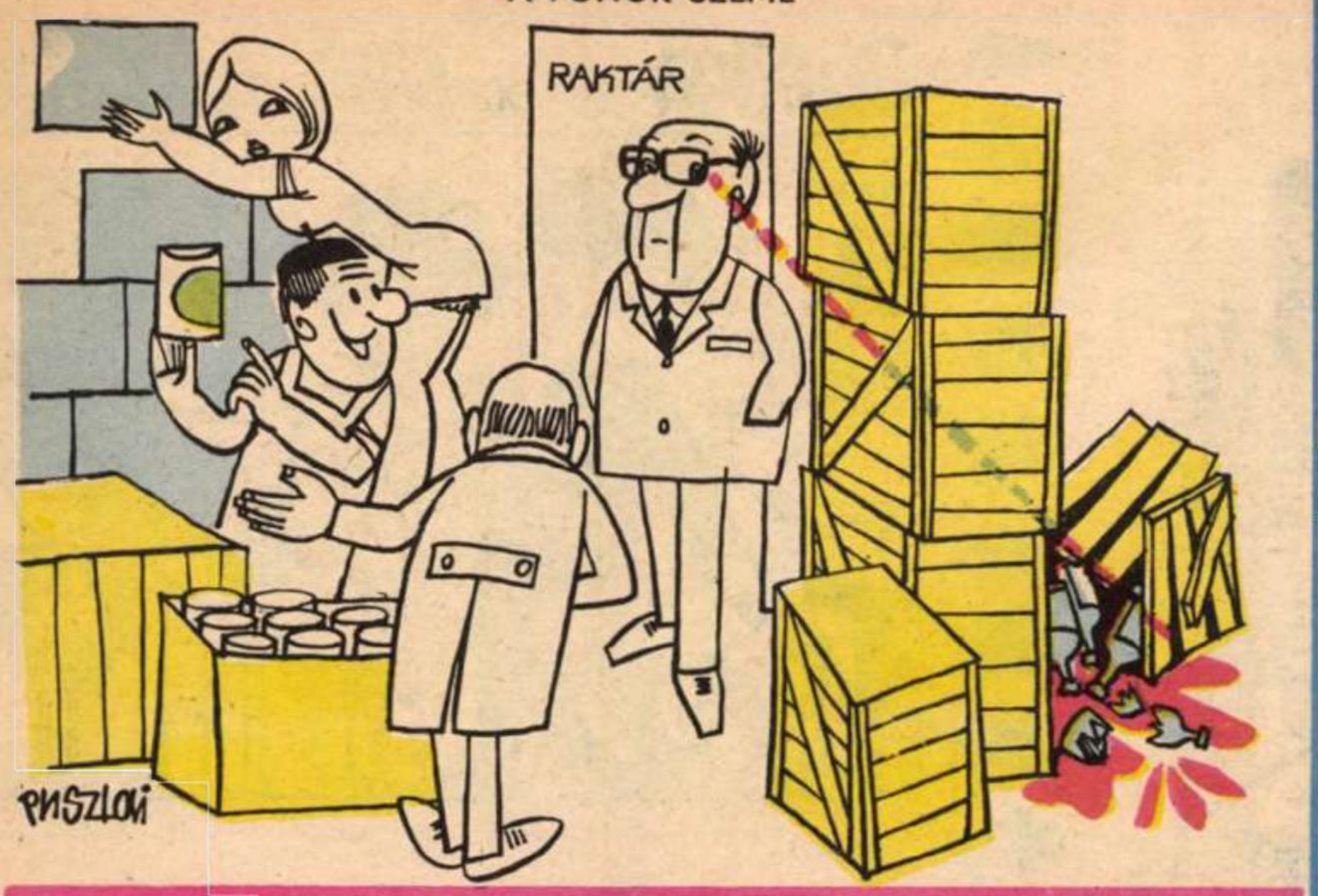

KORSZERŰ TÉVÉ-KÉSZÜLÉK

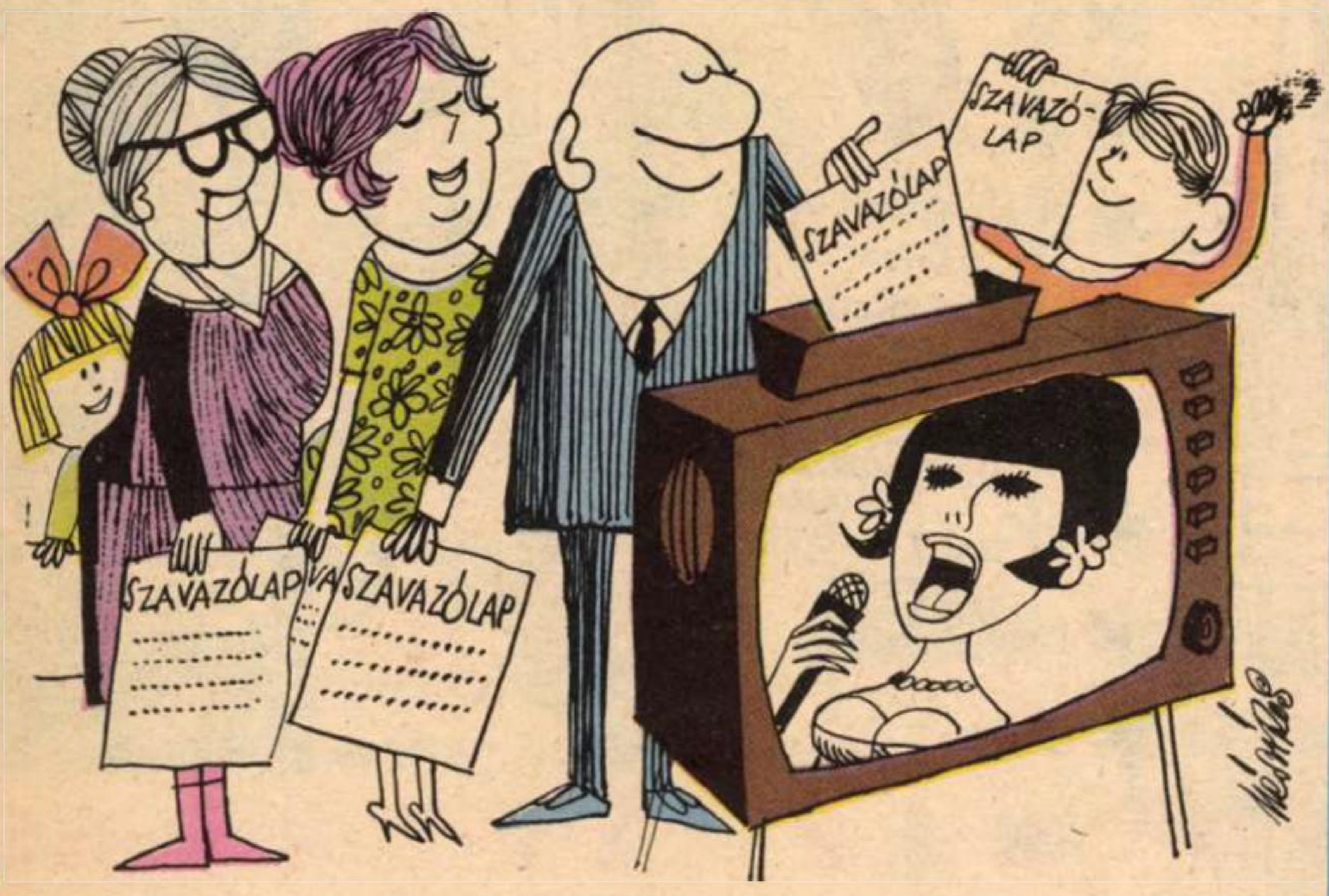

MEGTÉRT HIPPI

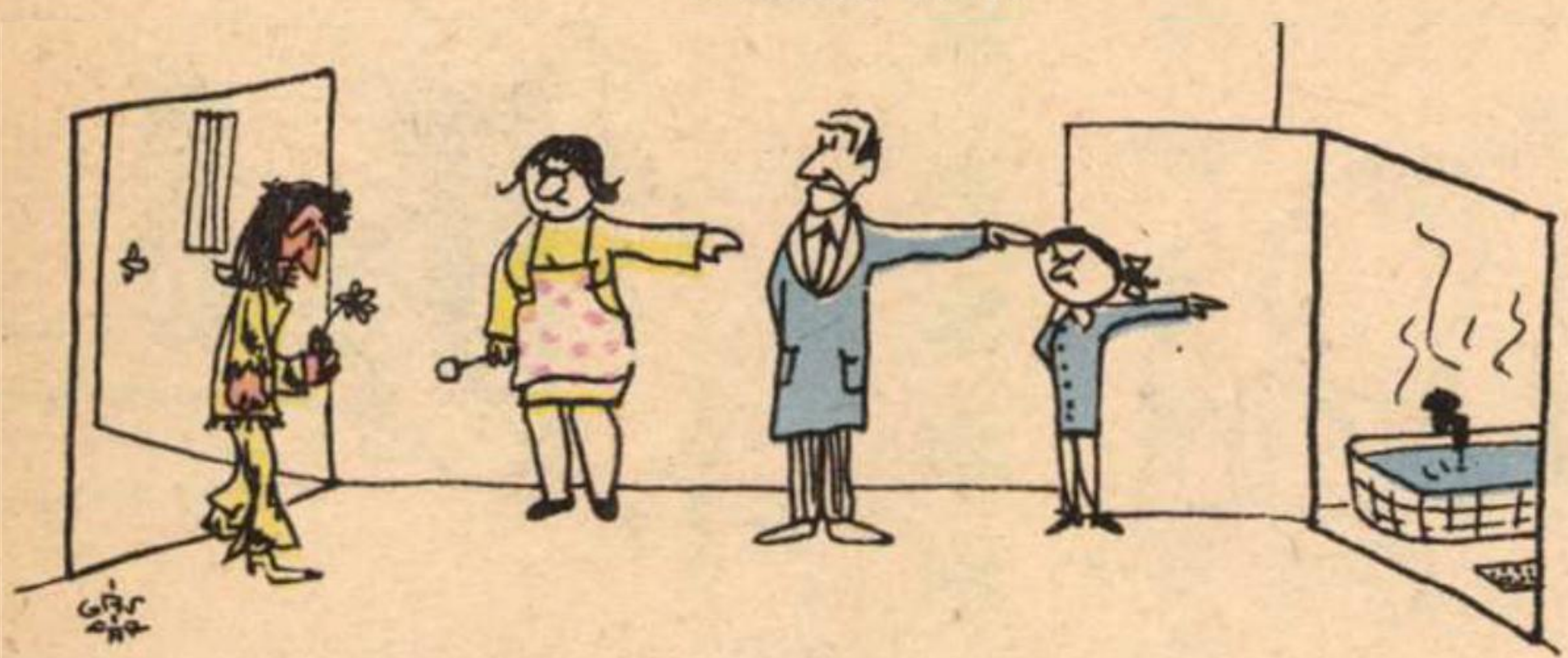

Boriska nénire várva

Istenverte esős napok jártak a Balatonon. Mit lehet ilyenkor tenni? Unalmas kis tóparti fürdőtelep, a bisztrón, az ABC áruházon, meg néhány lángossütő bódén kívül egyébbel nem büszkélkedhetik. Fogja magát az ember, kisétál az állomásra és megvárja az érkező vonatot.

Ehhez a vigasztalódáshoz folyamodtam magam is. Ezenközben már az első napon figyelmes lettem egy hangos társaságra. Üdülők voltak ők is, különböző korú nők és férfiak, de — ellentétben velem — nem céltalanul csatangoltak a peronon, hanem nagy izgalomban vártak valakit.

Melléjük sodródván, akaratlanul (vagy akarattal?) kihallgattam beszélgetésüket.

— Még hét perc és itt a vonat... — így az egyik.

— Drága, jó Boriska néni, már alig várom... Biztosan hoz nekünk az ő mesés káposztás réteséből!

Ilyesformán beszélgettek a jövevényről, s amikor befutott a vonat az állomásra, egyszeriben mozgolódni, nyüzsögni kezdtek, ki ehhez, ki ahhoz a kocsihoz rohant, minden ablakon bekiabáltak:

— Boriska néni! Boriska néni! Erre tessék, itt vagyunk...

De válasz nem érkezett. Elhallgattak, csalódottan.

Másnap megint csöpörgött az eső, megint csak kisétáltam az állomásra. Persze a Boriska nénisek már megint ott gyülekeztek, hiszen, mivel nem jött tegnap, bizonyosan mára várták. Beszélgetésükből egész kis jellemrajzot füleltem ki, megtudtam, hogy Boriska néni áldott jó asszony, csak kissé sértődős, pompásan főz, de egy cseppet túl zsírosan, fiatal korában messze földön nem volt szebb lány nála, a megyebálon egymást tiporták érette a gavallérok, van neki egy nénje Amerikában, de nem tart kapcsolatot vele, mert a nővére elhagyta a férjét, s ilyenben Boriska néni nagyon szigorú, s hogy még mindig teljesen ép huszonnyolc foga van, pedig már elmúlt hetvenéves...

Befutott a vonat, a társaság nagy zajjal rohangált a kocsik előtt fel és le, kiabálták Boriska néni nevét, de megint csak nélküle baktattak haza.

Harmadnap már magam is izgatottan vártam Boriska nénit, s velem együtt (illetve tőlem függetlenül) a rokonság, de megint csak nem hozta meg a vonat. Már kifelé tartottunk a peronról, amikor szöget ütött valami a fejemben. Ez a vonat Nagykanizsáról érkezett. Tegnap viszont a pesti gyorsnál várták Boriska nénit. A menetrendből megállapítottam, hogy tegnapelőtt meg a Fonyódról induló vonatnál találkoztam velük.

Így azután másnap végighallgattam a rokonok lármás várakozását, futkosását a pesti vonat érkezése előtt és után, majd odaléptem hozzájuk és nyíltan nekik szögeztem a kérdést:

— Hölgyeim és uraim! Szabadna kérdeznem ki az a Boriska néni?

Eleinte bizalmatlanul néztek rám, azután összemosolyogtak és egyikük azt kérdezte:

— Mi meg azt szeretnénk tudni, hogy maga kire várakozik minden áldott nap a vasútállomáson...

— Kire? Hát... senkire... Egyszerűen unatkozom...

— No látja — hangzott a válasz. — Mi is úgy kezdtük, mint maga. Eleinte unalomból kijártunk ide, nem vártunk senkit. Azután ráébredtünk, sokkal szórakoztatóbb, ha várunk valakit. Mindegy, hogy kit: valakit. Így született meg Boriska néni. Egyelőre csak a nevét tudtuk, azután, ahogy beleéltük magunkat a helyzetbe, lassacskán kialakult az egyénisége is, történetek születtek az ifjúságáról, a szokásairól. a bogarairól...

Közbeszólt egy ifjú hölgy:

— Én még virágot is hozok a drágának minden alkalommal. Mert tetszik tudni, ő igen figyelmes mindenkihez, de ugyanezt elvárja másoktól is...

Elámultam:

— Node... meddig óhajtják várni?... Meddig csinálják ezt?

— Amíg ilyen pocsék az idő. Ha kisüt a nap, megyünk a strandra. Mert — őszintén szólva — unjuk már az öreglányt a rigolyáival...

Novobáczky Sándor

ÉPÍTŐMŰVÉSZET

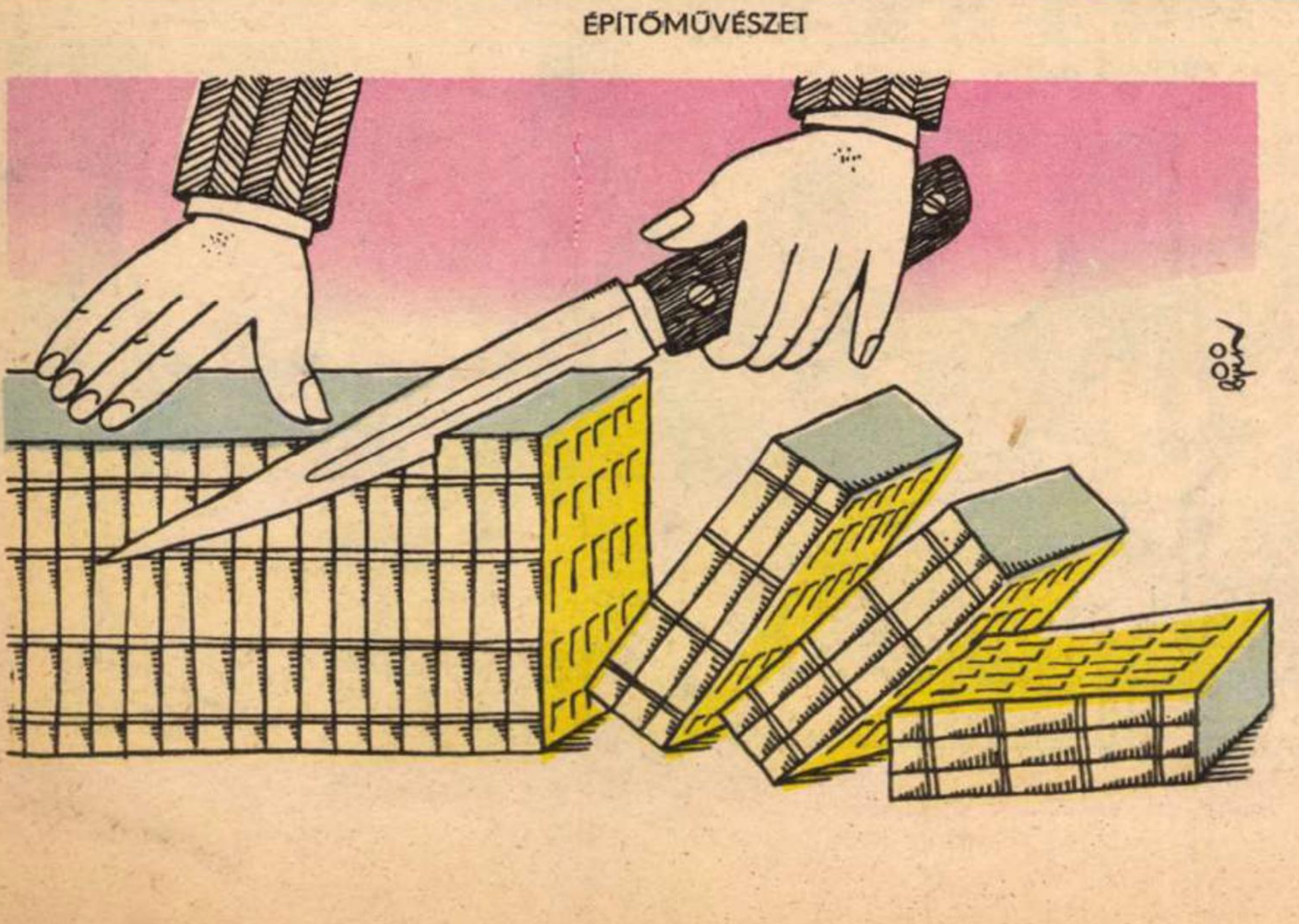

RANDEVÚZOK

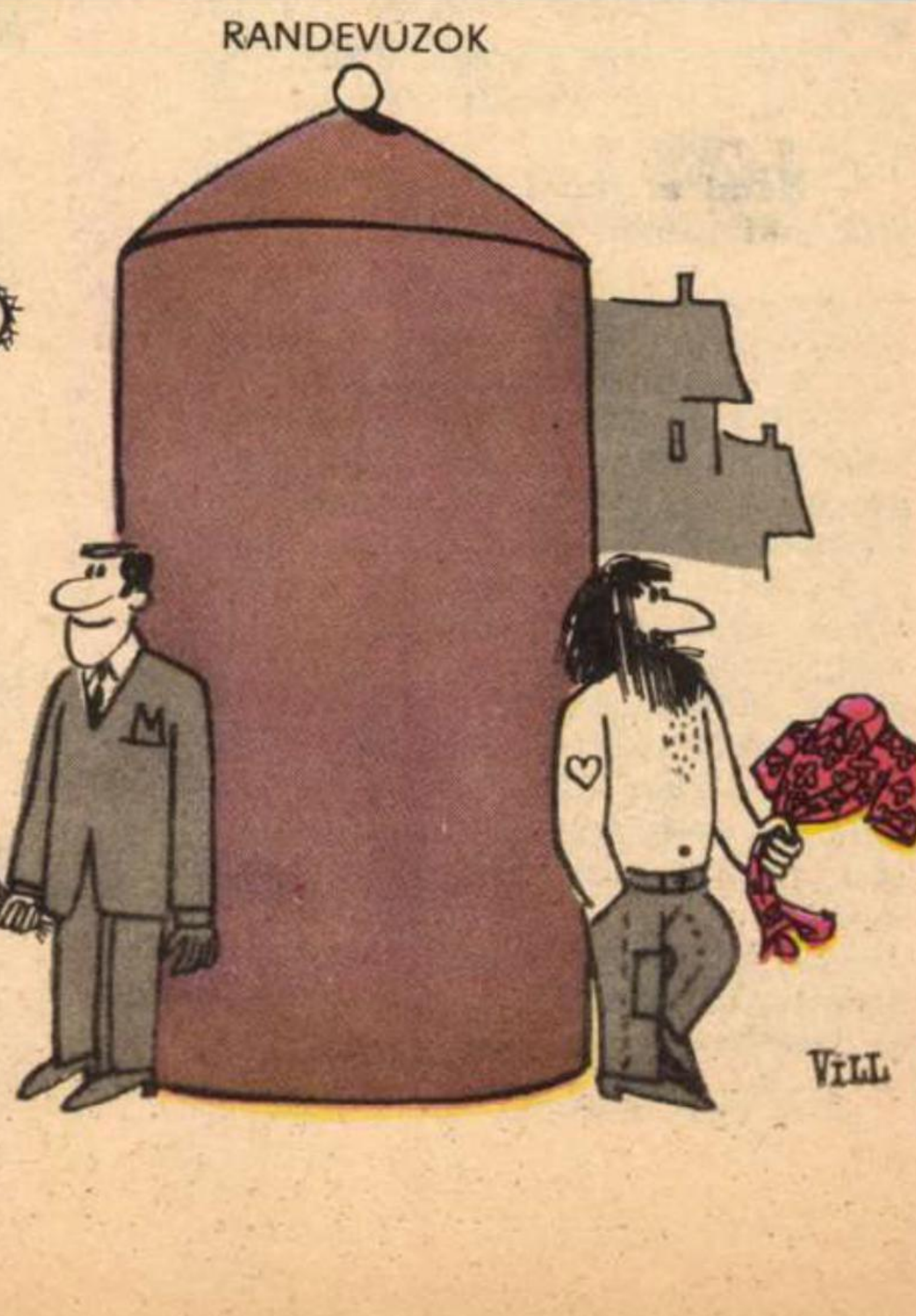

A humor könyvéből

①

1828-ban egy vándortársulat fiatal direktorát meglátogatta édesanyja, egy becsületes asztalosmester özvegye.

A reggeli próbán megjelent vagy nyolc színész.

A nem éppen „tájékozott” színházi mama tágra nyílt szemmel kérdezte meg:

— Édes fiam, ezek mind a te legényeid?

— Mind, édesanyám.

— Ugyan, minek tartasz ennyi kenyérpusztítót? Inkább magad dolgozz valamivel többet!

②

Vízvári Mariskát fiatalasszony korában megfestette Jendrassik Jenő, a kitűnő festőművész. A művésznő világosszőke hajához kitűnően illett fekete, kivágott ruhája. Az arckép pompásan sikerült.

Néhány év múlva ebédre volt hivatalos a piktor Vízváriékhoz. Meglátta hajdani művét, de feltűnően sokáig nézegette, néha szinte tanácstalanul odapillantott a háziasszony felé.

— Nem értem, nem értem — dünnyögte.

— Mit nem ért?

— Hogy akkor hová tehettem a szememet.

— Miért?

— Hiszen a maga haja középbarna és én ezt akkor szinte fehéres szőkére festettem.

Mariska mosolygott.

— Téved, kedves Jenő. Nem maga festette akkor rosszul a hajamat, hanem én.

③

Rákosi Szidi idősebb korában lett igazán jó, sőt nagy színésznő. A bájos kis Petráss Sári pedig már 18 éves korában meghódította az országot és még nem volt 20 éves, mikor szerződési ajánlatot kapott Londonba.

Szidi mama panaszkodott is egy újságírónak:

— Jaj, ez a Sári! Hogy ez milyen szerencsés!

— Hogy-hogy?

— Képzelje, először is: egyszerre kezdtünk angolul tanulni. O megtanult — én nem. Azután: tőlem tanult játszani és most mégis őt viszik ki Londonba, nem engem.

— Node, azért ő mégsem tud úgy játszani, mint Szidi mama — szólt a riporter.

— Hadd el fiam. Mindig az játszik, aki csinos és fiatal.

④

Molnár Ferenc 1904-ben autót vett, de még nem volt tisztában az újfajta jármű szerkezetével, technikájával és — ahogy most mondják: üzemeltetésével —, viszont akkoriban ez irányú szakkönyvek sem igen íródtak még. Ezért elővette a kötetenként félévnyi időközökben kiadásra kerülő Révai Lexikon akkor megjelent II. kötetét, melyben az „automobil”-címszó alatt ezt találta: — lásd: motor.

— A fene egye meg! — vakarta meg tarkóját Molnár —, most aztán várhatok legalább három évig!

(Kürthy György gyűjtése)

Szól a csengő

MAKACS GYEREK

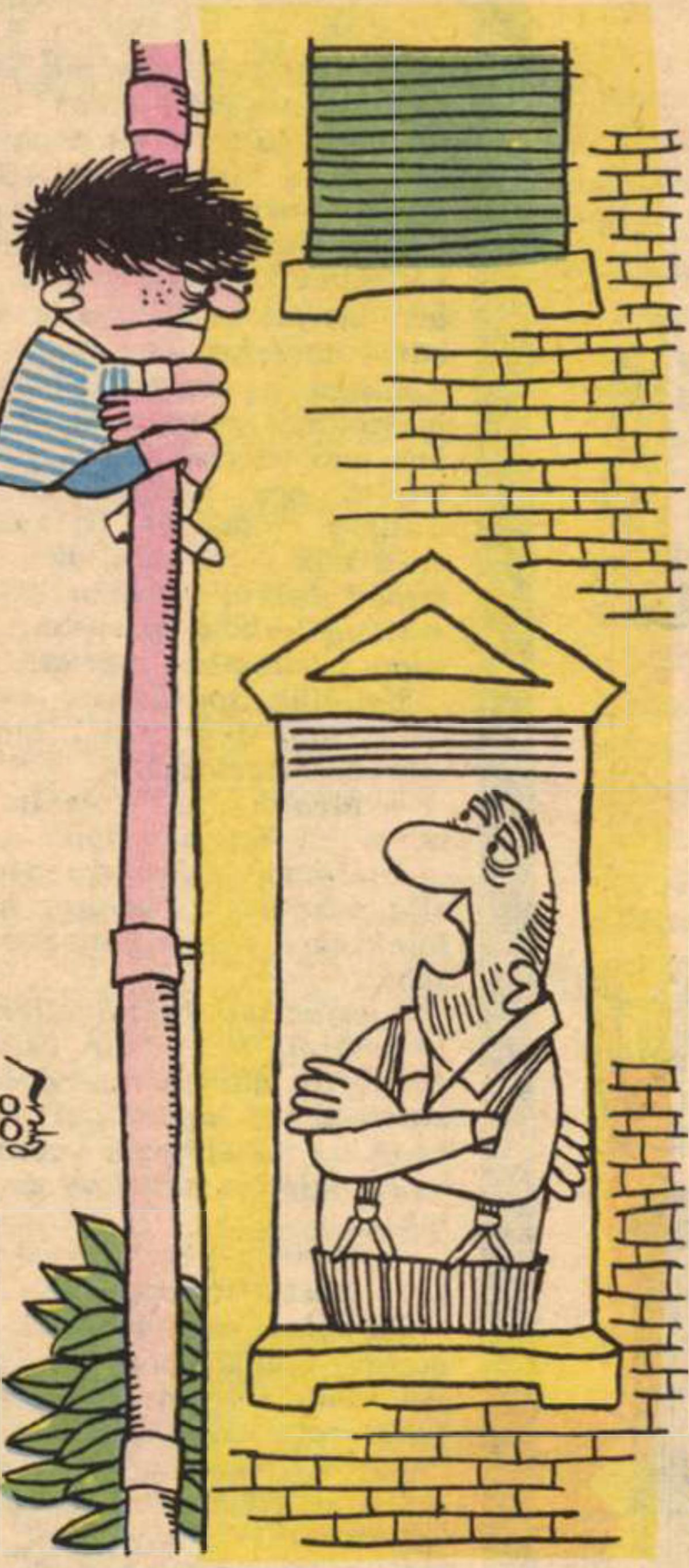

– Értsd meg, kisfiam, mindenkinek kell iskolába járnia . . .

Jucika és a félős kisdiák

Pusztai Pál rajza

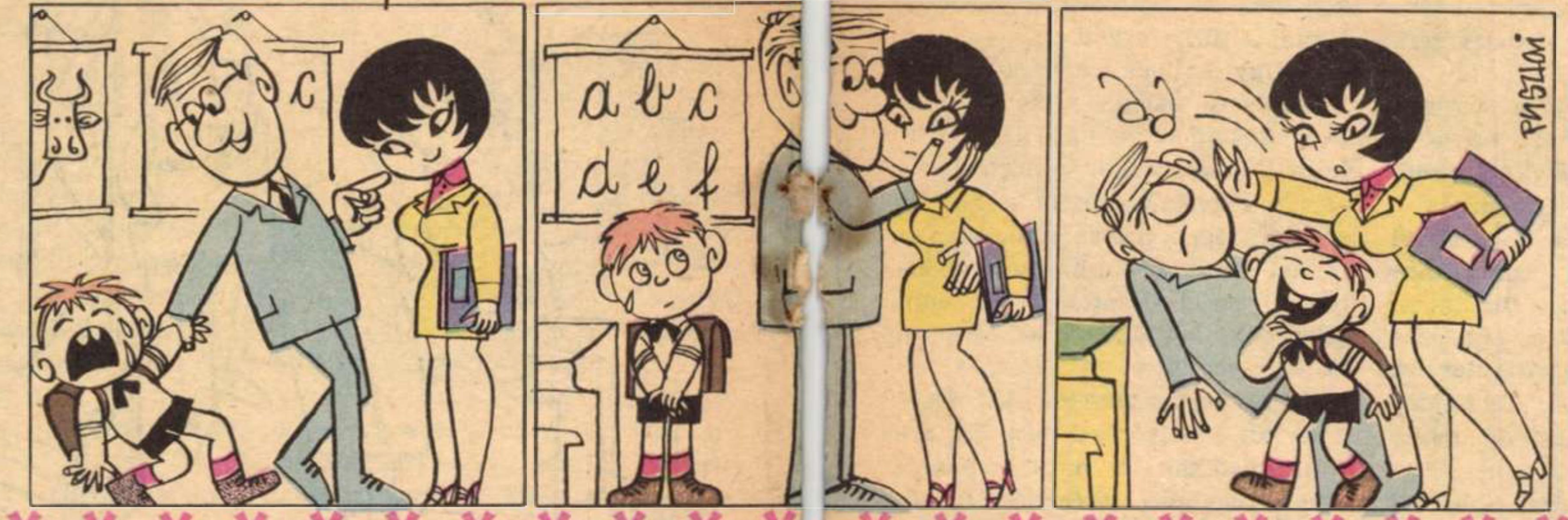

APROHIRDETES

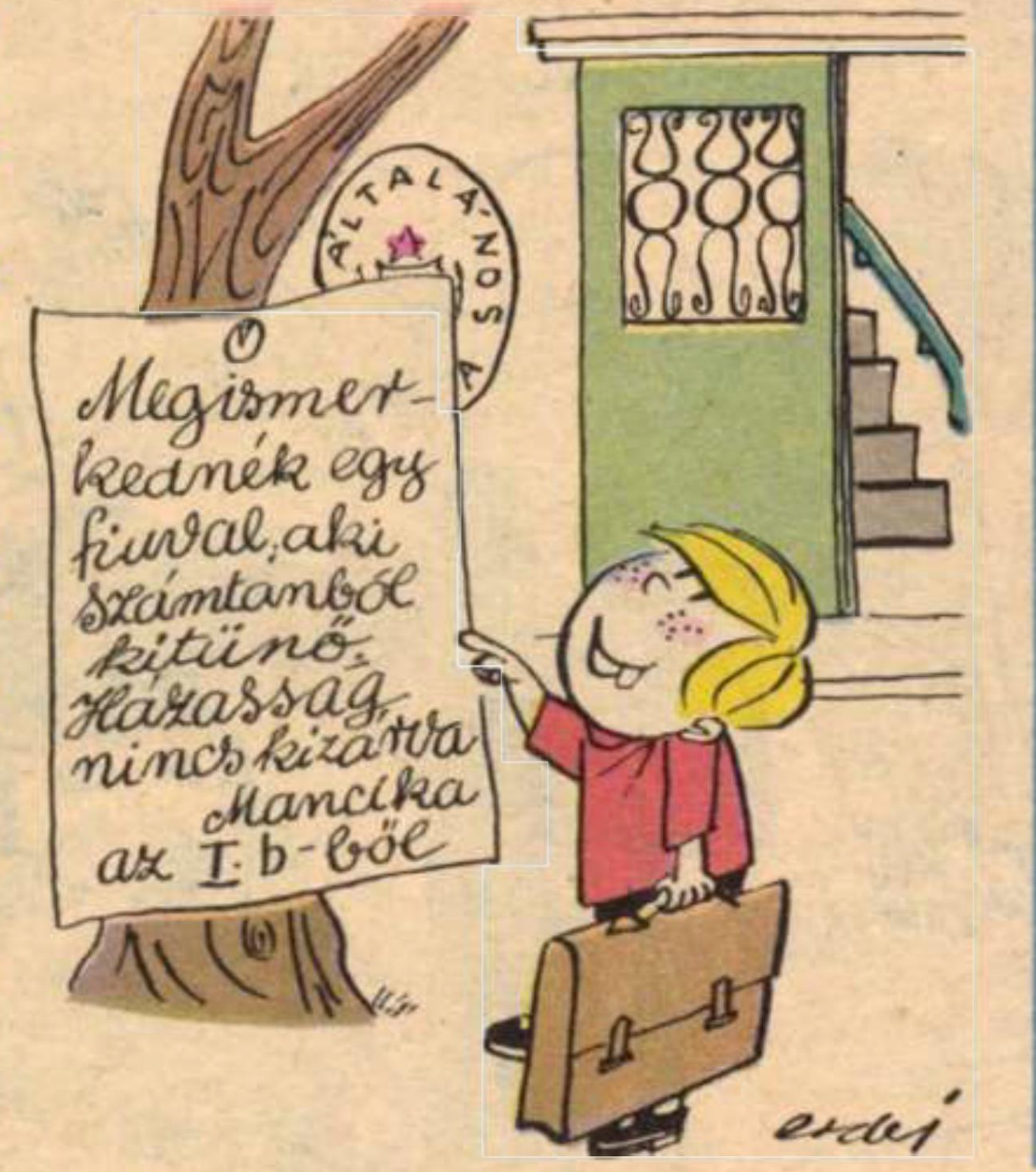
Általános iskola
Megismerkednék egy fiúval, aki számtanból kitűnő. Házasság nincs kizárva Mancika az I.b-ből
erdei

VÉNASSZONYOK NYARA

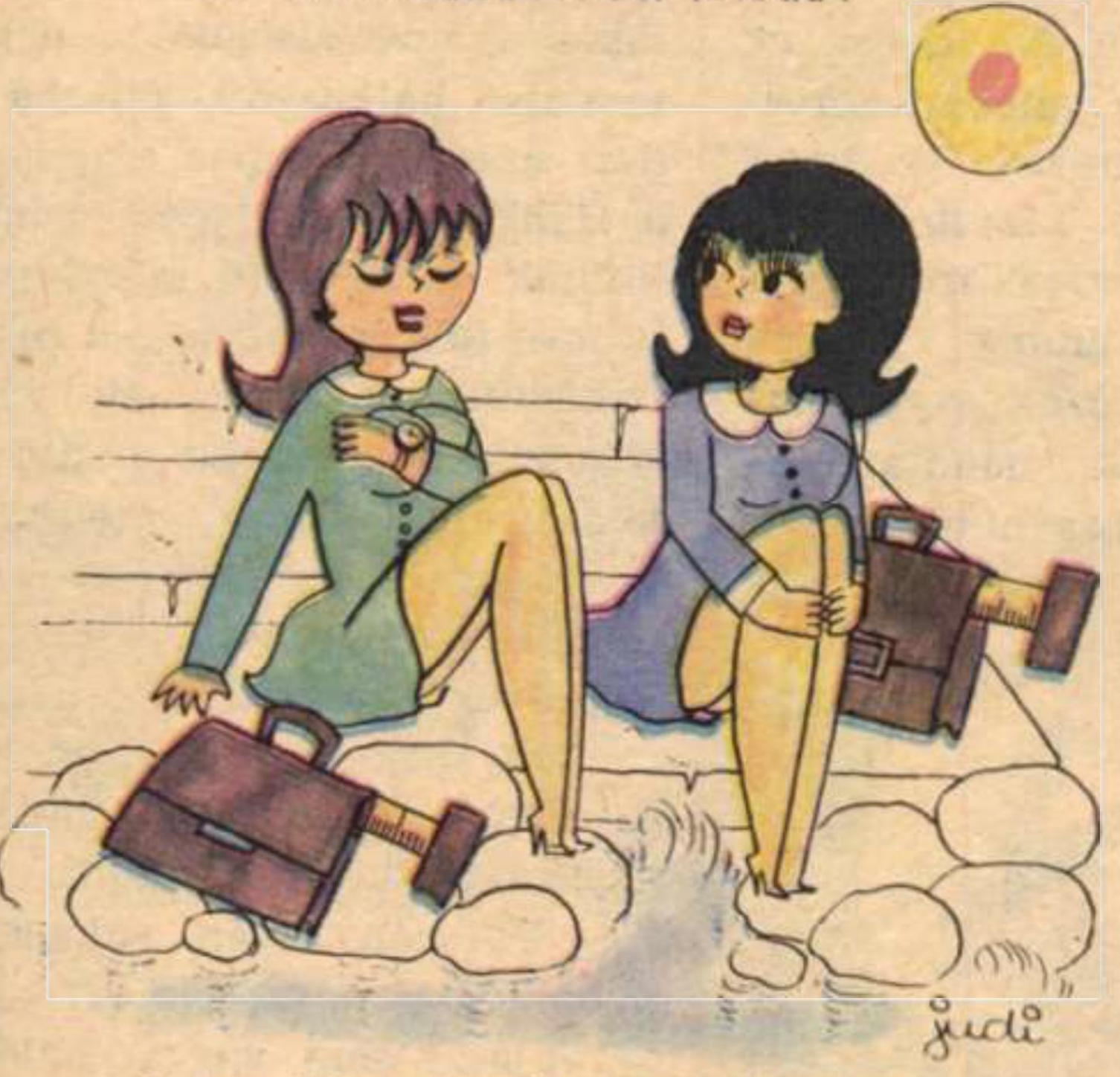

– Nemsokára vége lesz a fizikaórának . . .

PANIK

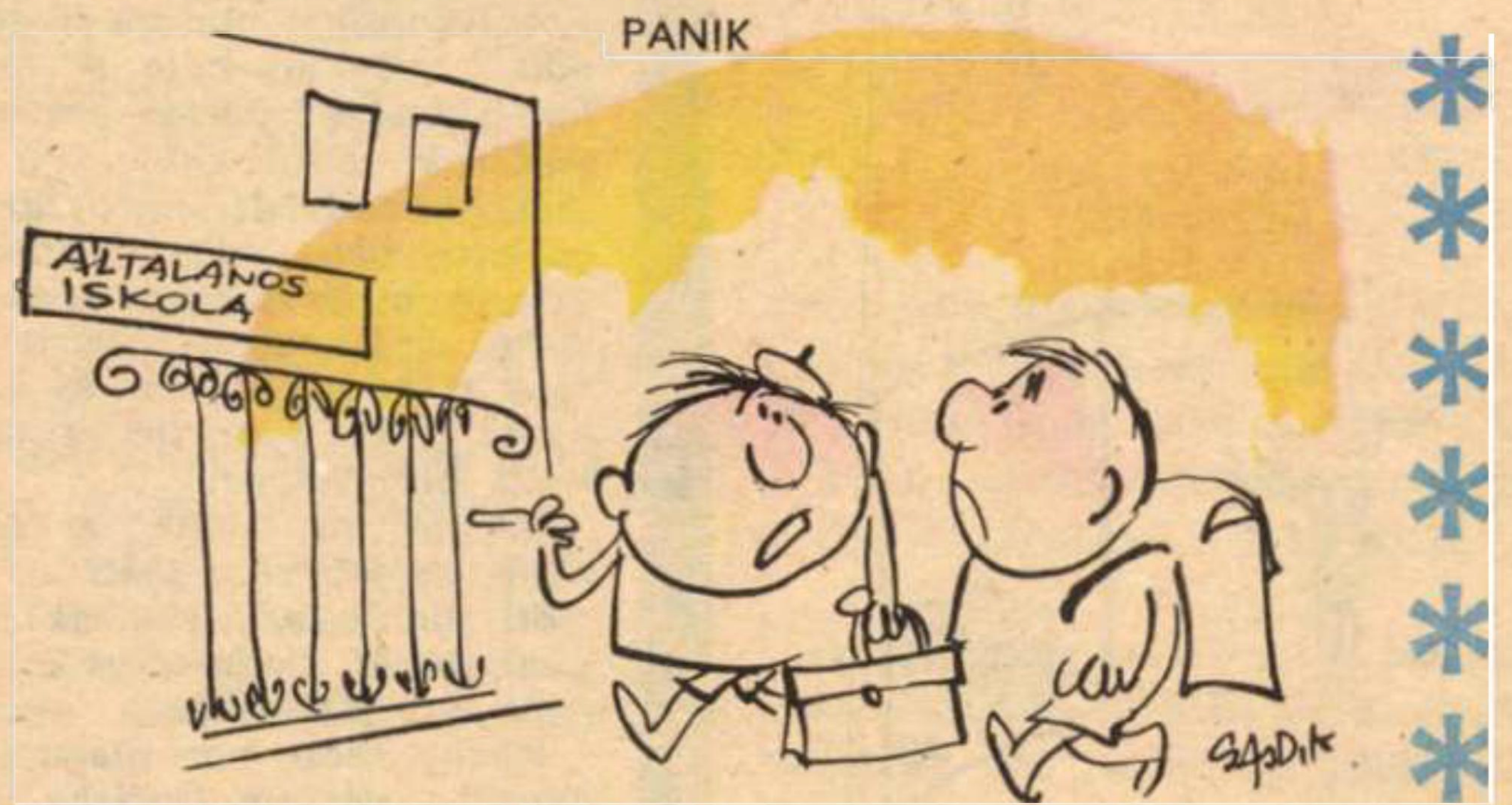

– Azt rebesgetik, hogy tíz-tizenöt évig kell még idejárni . .

INDULÁS AZ ISKOLÁBA

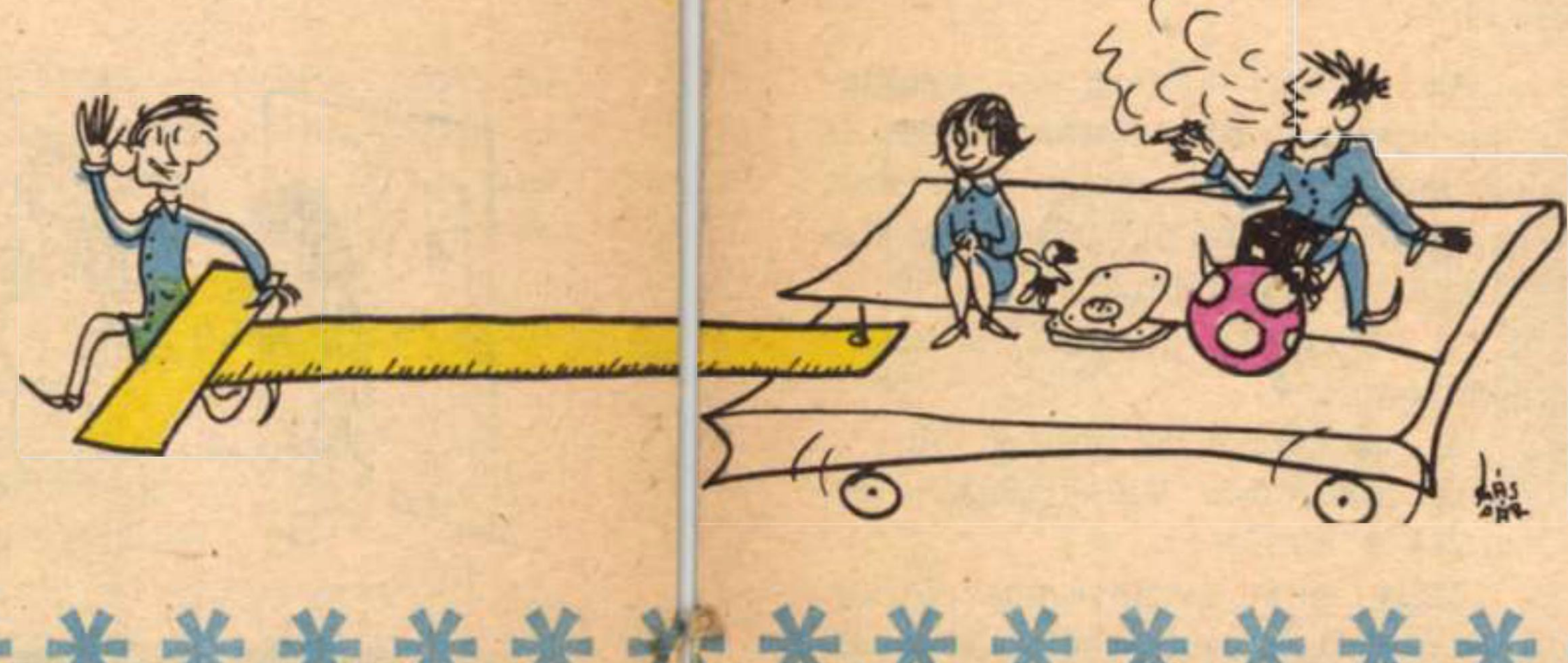

AZ UTOLSÓ SLUKK

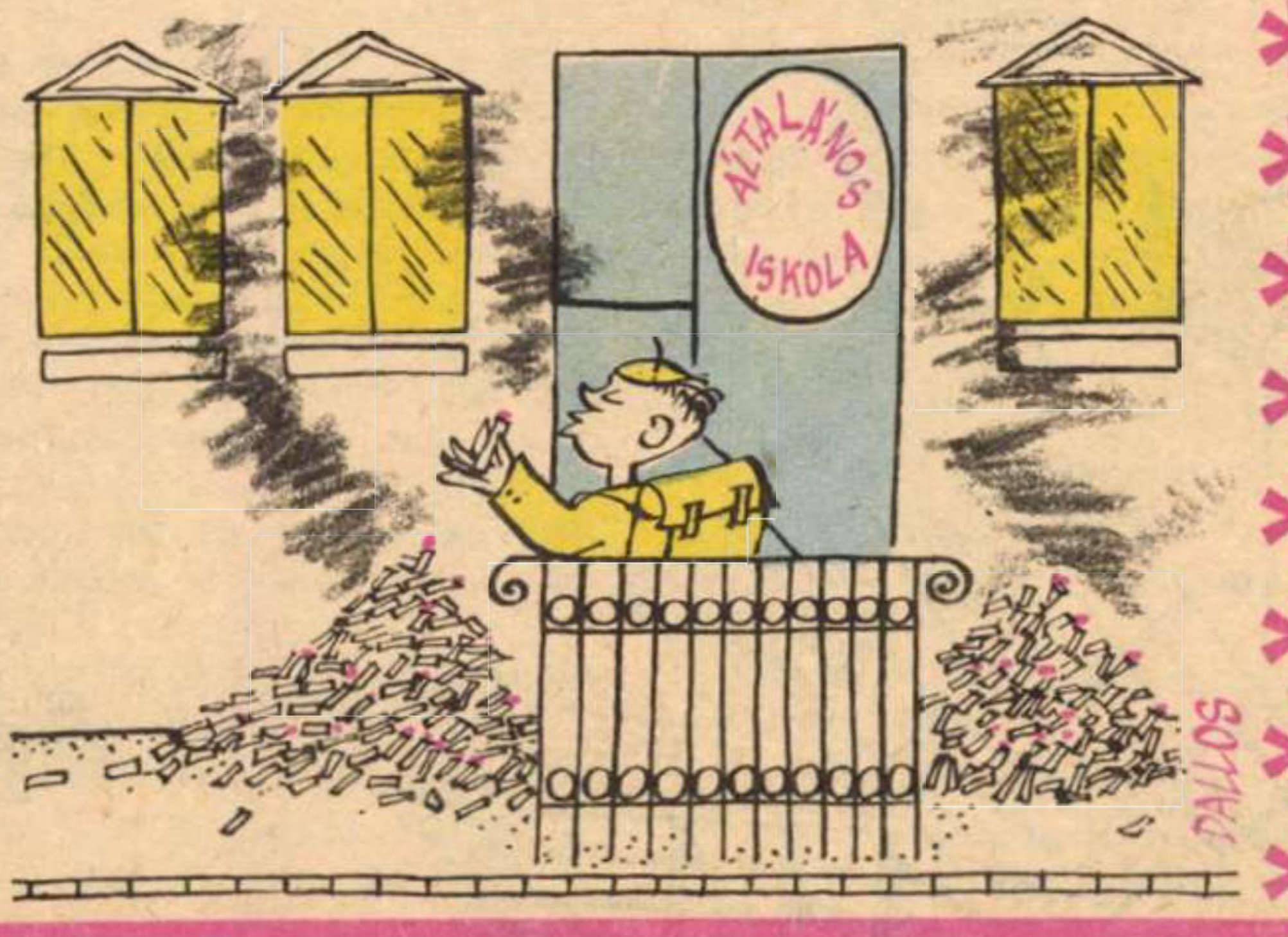

TANULT SRÁC

– Ne dülj be, papa, ez csak propaganda. Az igazi tanítónő benn ül . .

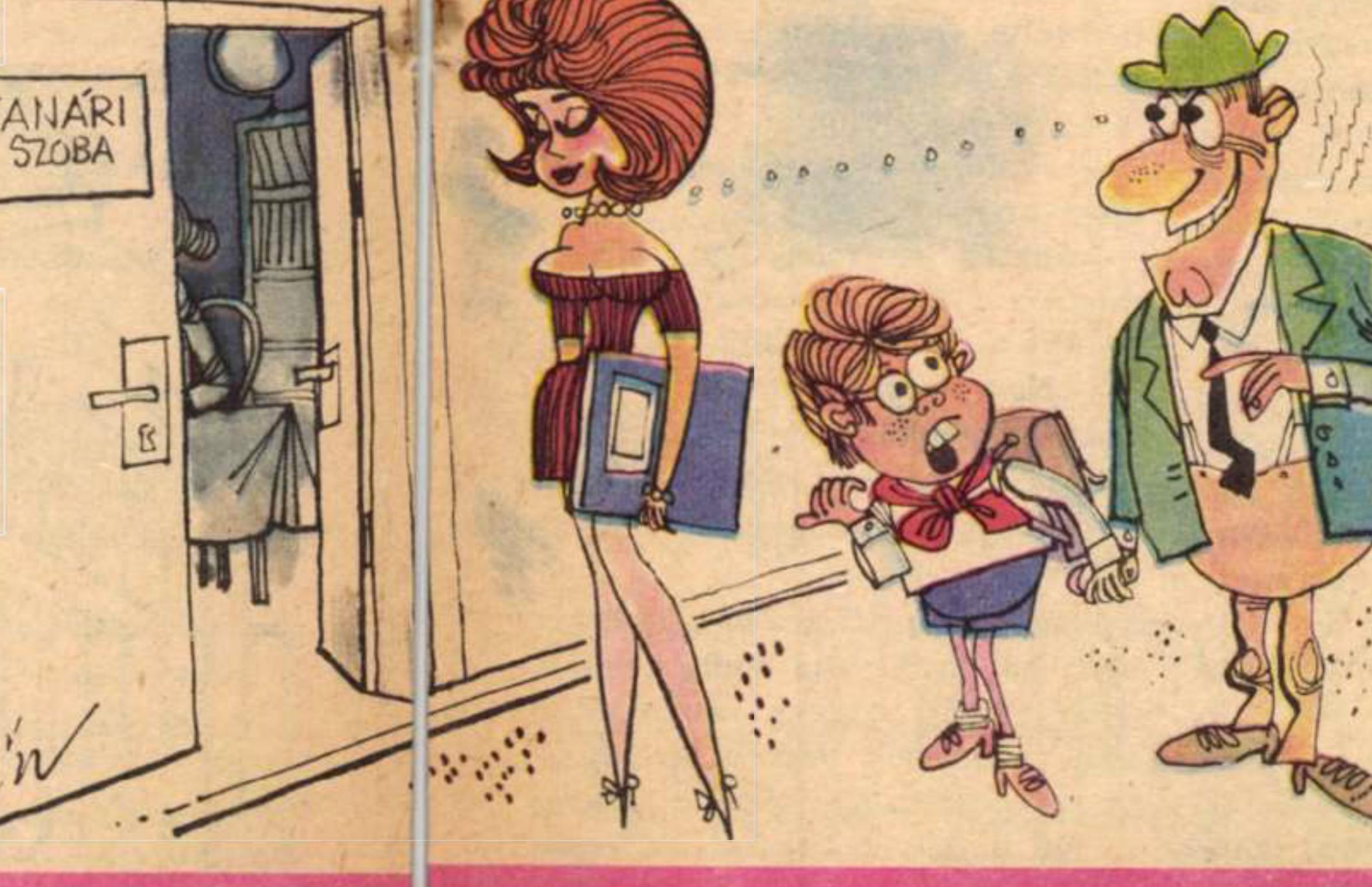

SZEGÉNY NAGYMAMI . . .

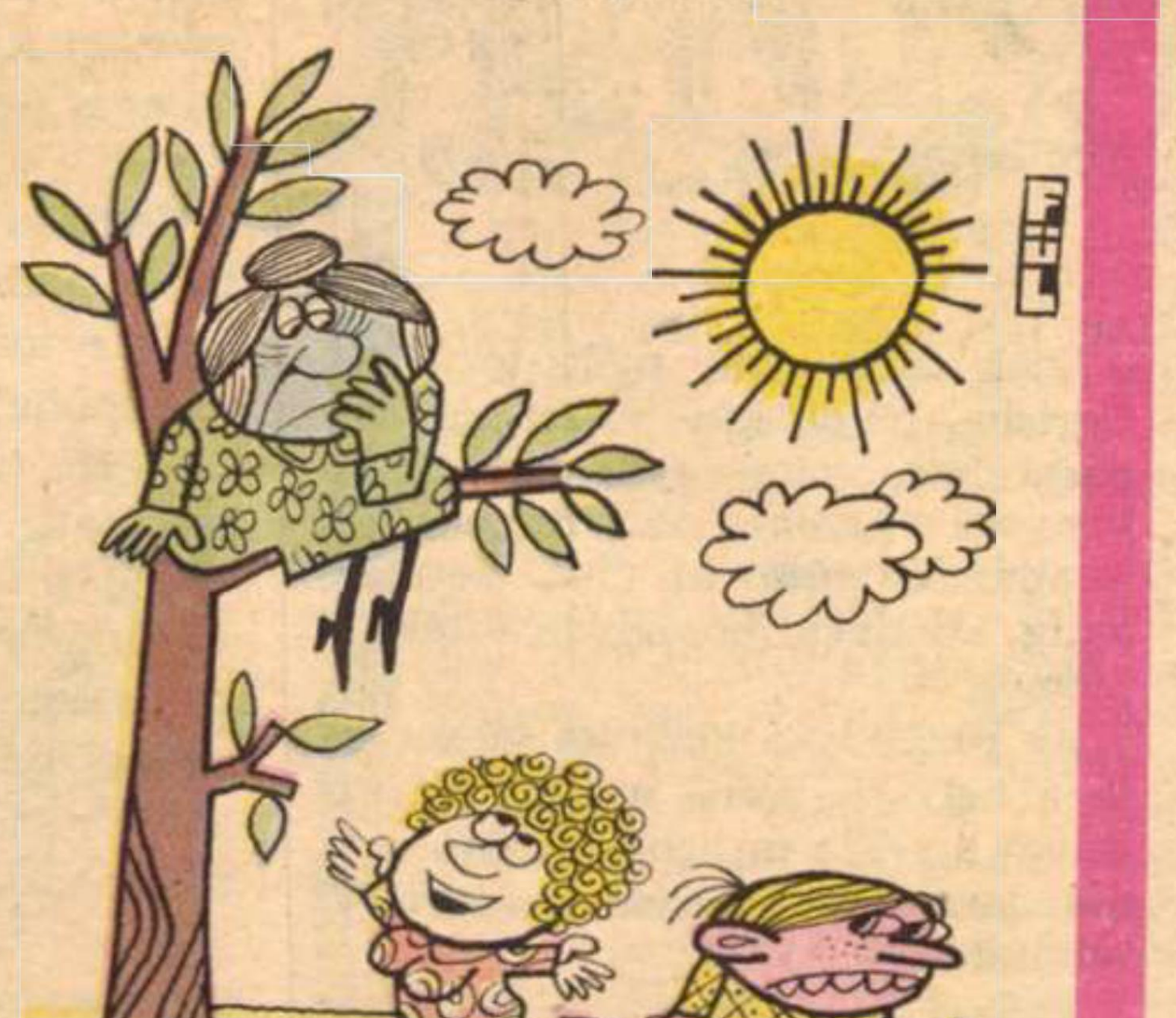

– Lejöhetsz mama! Megkezdődött a tornás!

BESZERZÉS

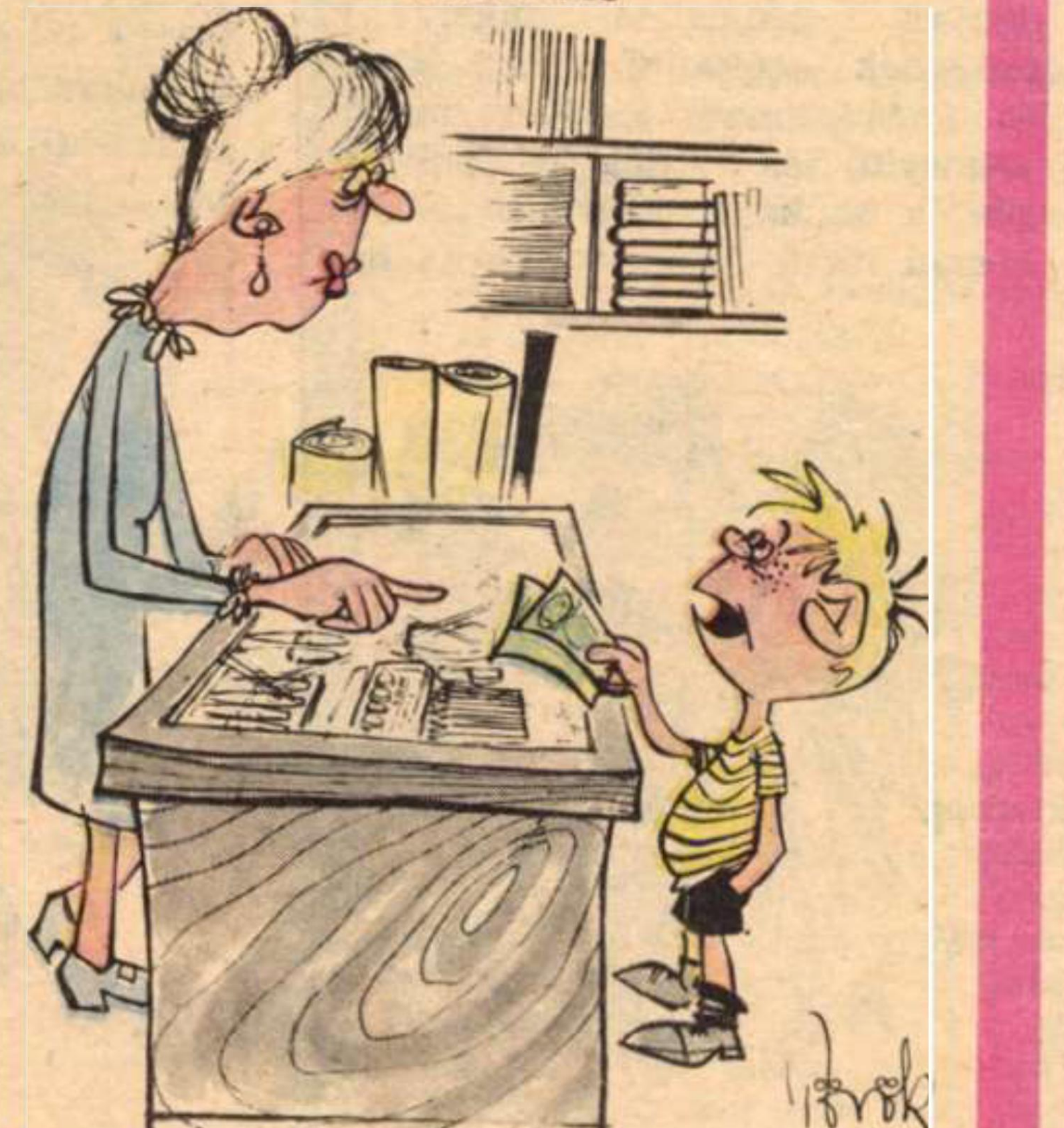

– Kérek egy ötödikes tanszercsomagot és egy pakli kártyát . . .

A CSAPDA

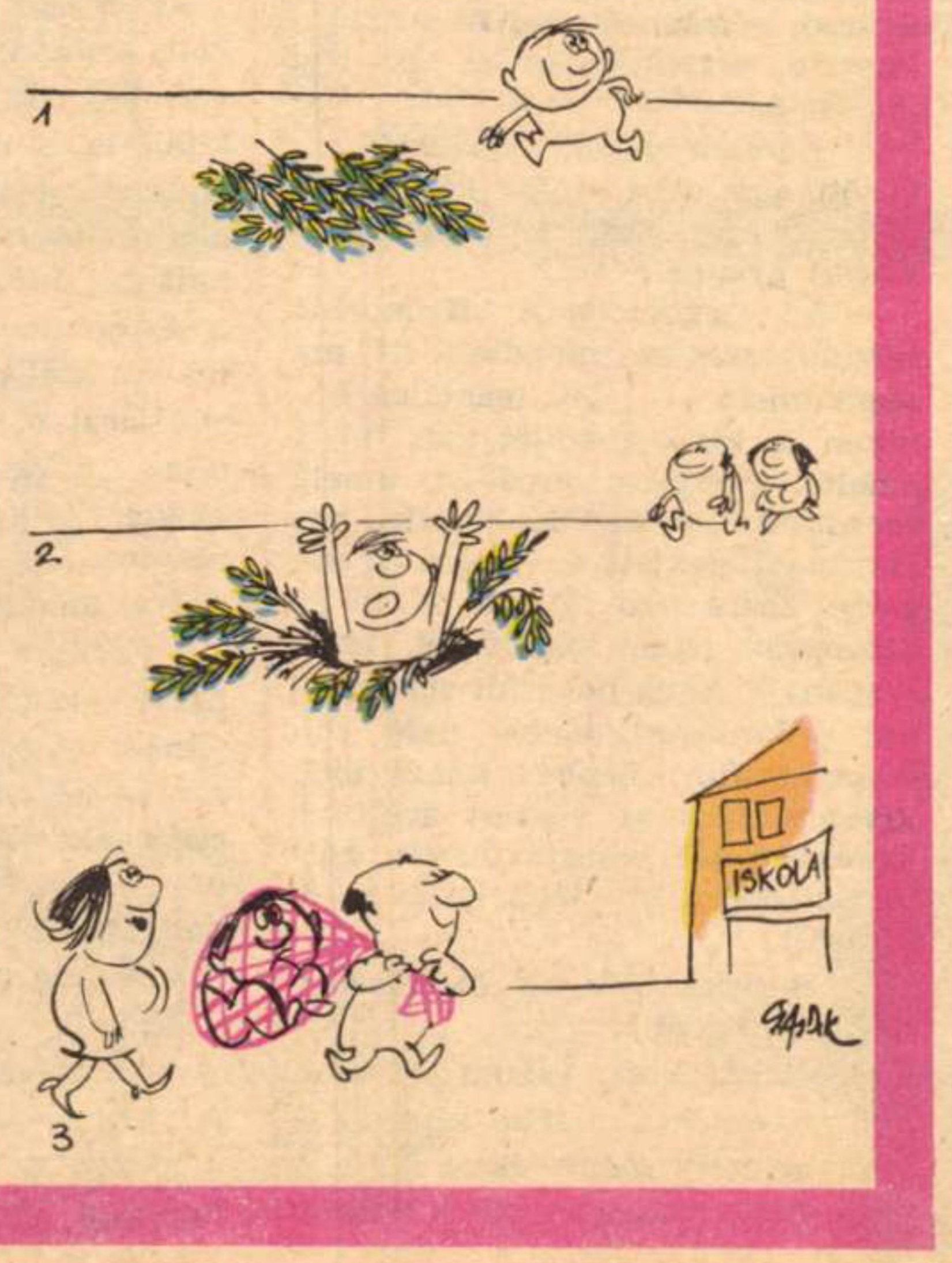

TORNÁSSZATOK ASSZONYOK!

Egy órával munka után az utcán találkoztam egyik kolléganőmmel, aki jóindulattal „nem éppen karcsúnak” nevezhető: két hatalmas szatyrot cipelt, valósággal roskadozott a súlyától, arcán mégis átszellemült mosoly fénylett.

— Aha, megkezdődött a második műszak! — jegyeztem meg, hogy valami eredetit mondjak. De ő mosolyogva legyintett.

— Ez egy idő óta már nem második műszak. Egészségvédelem. Torna! Tudja, hogy az elengedhetetlen minden dolgozó nőnek?!

Miután csak bámultam, letette a két szatyrot — kicsit le is guggolt ehhez — és egyikből elővette a táskáját és abból egyik népszerű hetilapunkat. — Ebben olvastam egy rendkívül hasznos cikket arról, hogy helytelen, ha a dolgozó nő távol tartja magát a tornától azzal az ürüggyel, hogy eleget mozog a munkahelyén, meg a háztartásban. Mert a hízásra hajlamos, de kevés idővel rendelkező nők a házimunkával járó mozgásokat könnyűszerrel átalakíthatják sportszerű mozgássá. Korábban ő egy szatyorral járt. Am megfogadta a cikk tanácsát:

„Ne egy nagyon nehéz és egyoldalon terhelő kosárba, szatyorba cipekedjünk, hanem osszuk el a súlyt egyenlően és ha felvesszük, vagy letesszük, ne nyújtott lábbal vegyük újra kézbe derékhajlítással, hanem ahogy a súlyemelő teszi: leguggolva, láb-combizmaival segít önmagának.”

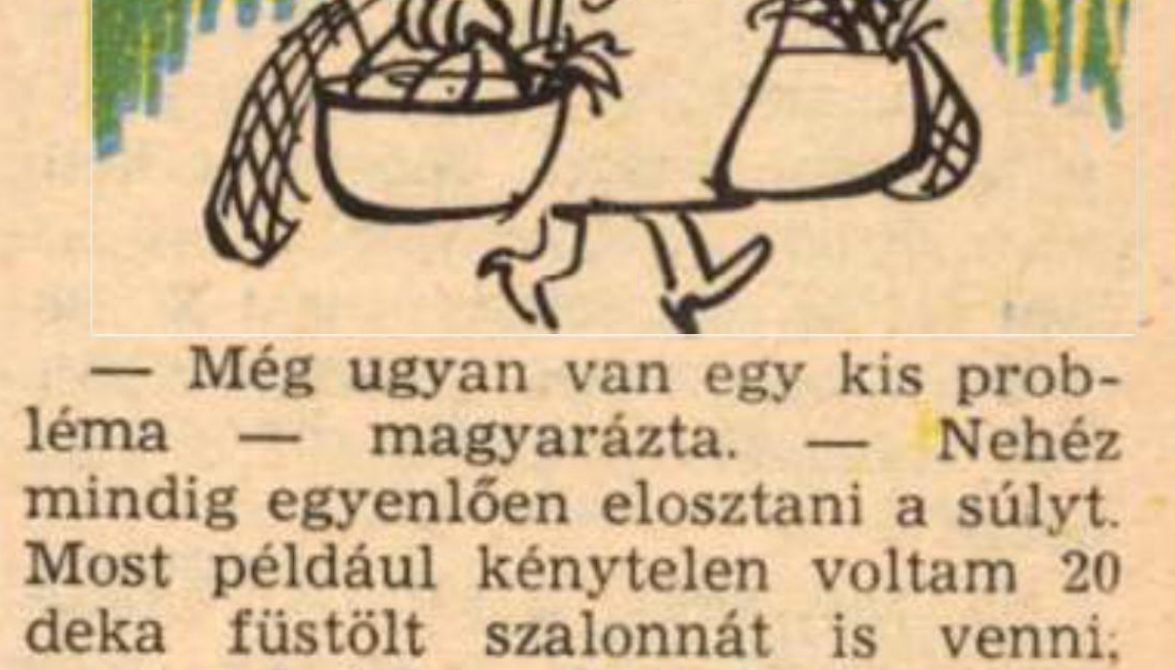

— Még ugyan van egy kis probléma — magyarázta. — Nehéz mindig egyenlően elosztani a súlyt. Most például kénytelen voltam 20 deka füstölt szalonnát is venni, mert a bal kezemben levő szatyor ennyivel könnyebb volt. Hó végén mindenesetre egyszerűbb a gyakorlat, akkor egyik szatyor sem húz le. Lehet, hogy a legközelebbi hónap végén elhozok a hivatalból néhány füzetet, nyomatéknak. Természetesen, másodikán visszaviszem . . .

Elolvasva a cikket megtudtam, hogy a szatyros súlyemelő gyakorlat csupán egy az ajánlottak közül. És kolléganőm mindegyiket gyakorolja.

„A felmosás, parkettfeltörlés homorú háttal, kúszógyakorlatnak beillik.”

— Soha olyan tiszta nem volt a lakásunk, mint most — újságolta. — De a legnagyobb sikere a családban az ágyazásnak van.

„Ágyazás közben nem árt feldobálni és nyújtott karral elkapni a vánkosokat, illetve megdöntött törzzsel felrázni a tollát.”

— Még nem mindig sikerül elkapnom. A múltkor az egyik párna ráesett a kislámpára és lesodorta. Össze is tört a körte. De napról napra jobban belejövök. A paplant már egészen magasra tudom dobni, télre dunyhával is menni fog.

Ezzel leguggolva, láb-combizmaival segítve magának, felvette a két cekkert és tovább ballagott a sportlady.

Földi Iván

KRÚDY GYULA:

AZ UDVARHÖLGY

Z. Boriska, aki egy időben udvarhölgye volt a megboldogult Erzsébet királynénak, az 1889-ik esztendő őszén végleg elhagyta a gödöllői kastélyt és a piros frakkos rókavadászokat — az udvari életet a falusi magánnyal cserélte fel és hosszú, merengő sétákat tett a ház körül, amely őseiről maradt reá az Ipoly mentén; téli időben is kis fekete legyezőt tartott a kezében és messzi vidéken ő viselte a legjobb cipőt. Később egy szegény rokont fedezett föl az atyafiságban, egy Trencsén vármegyei, kék szemű és pufók kisasszonyt, akit magához vett és a régi ruháját neki ajándékozta. Annának az volt a kötelessége, hogy két lépésnyi távolságból kísérje Z. Boriskát sétáin, ezenkívül sohasem volt szabad nevetnie, holott Anna sohasem tett volna egy lépést sem, természeténél fogva a sült almát szerette a kályha mellett eszegetni, ezenkívül még azon is hangos hahotára fakadt, ha cinke ugrált az ágon az ablak előtt.

— Ha nem volnál olyan buta — mondta néha Z. Boriska, amikor ajándék gyanánt elejtett néhány szót —, előléptetnélek társalkodónőmnek. Sajnos, annyi eszed sincs, mint egy papagájnak.

A felsővidéki Anna meglehetősen szégyellte magát ilyenkor, mert jóravaló, igyekvő teremtés volt, ámde mit tehetett róla, hogy szülei nem tanították francia nyelvre és zenére, tízesztendős koráig mezítláb szaladgált és a vendégek elől a kamrába zárták. Most két hétig sem álmodozott egyébről a hosszú falusi éjszakákon, mint Z. Boriska magas szárú, gombos cipőjéről, amelyet egykor majd ő viselend.

Januáriusban, a királyfi halálának évfordulóján, Z. Boriska mély gyászba öltözött és lengő fekete fátyol alatt ment misét hallgatni a falusi templomba. Olyan nagy hó feküdt a földön, hogy Anna csak botorkázva tudott előrejutni és messzire elmaradván úrnőjétől, tótul szidta a kutyákat, amelyek az ablakokból ugattak.

Ez idő tájt száncsörgés hangzott föl az országúton és hármas fogat száguldott át a falun, mint a muszka regényekben. Ezt a fogatot még sohasem látta az udvarhölgy, pedig a vaskosaras ablakok mögül mindent szemügyre vett, ami a faluban történni szokott. Hosszú szőrű gubában hajtott a zúzmarás kocsis, a szánból érdeklődve hajolt ki egy vidrabőr-sapkás, acélszemű, tajtékpiros arcú úriember a gyászruhás hölgyek láttára. Z. Boriska természetesen a levegőt nézte a szán fölött, míg Annának szokás szerint tátva maradt a szája.

— Nem ismered?... — kérdezte mély leereszkedéssel Z. Boriska a templom kertjében Annát, ahol a bandukoló leányt bevárta.

— Olyan volt, mint egy vőlegény — felelt a szegény rokon sóhajtva.

Ezek után nem szólt többé Z. Boriska. Elfoglalta helyét az első padsorban, nagyanyja imádságos könyvét kivonta a fiókból és mindaddig nézte az ódon betűket, amíg könnyek homályosították el szemét.

Az imádságos könyvet visszatette a helyére. Anna a háta mögött ült és a szája mozgott, amint nyomatékosan imádkozott a királyfi lelkiüdvéért.

— Menjünk, szegény gyermekem, őt már nem adja vissza az ég — szólt Z. Boriska megindultan.

Az ajtónál, ahol a harangozó szokott fölbotorkálni harangjaihoz, váratlanul feltűnt az ismeretlen férfi. Rövid, magyaros szabású bundácska volt rajta, amelyet Turgenyev regényeiben vengerkának neveznek, acélszínű szeme frissen és tisztán tapadt a nőkre, mint a vízmerítő lék csillog az Ipoly jegén, a sapkáját kezében tartotta, hosszú fürtű, álmodozó-barna haja a füle mellett dudorosan volt fésülve, mint az öreg hercegeké Bécsben.

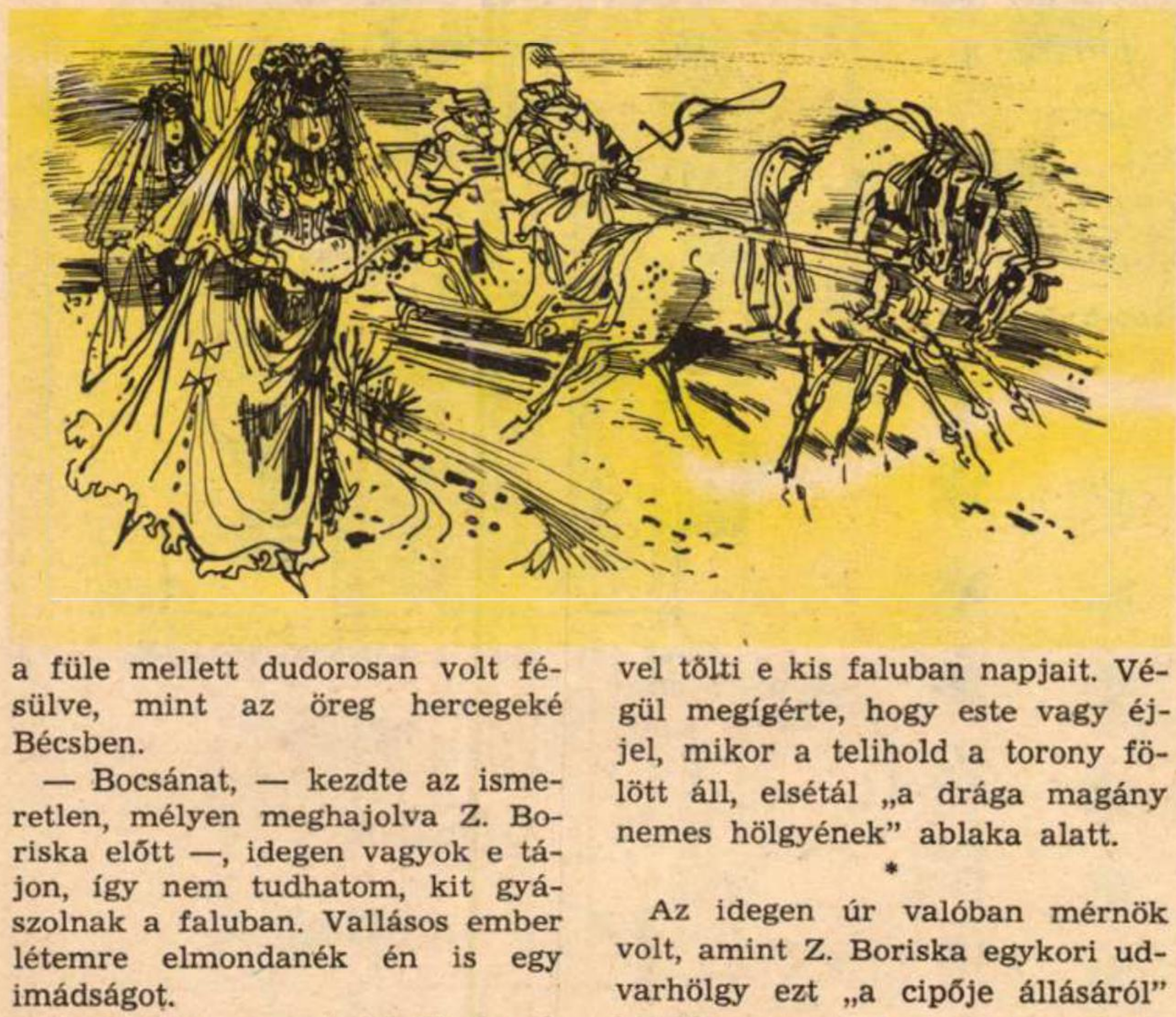

— Bocsánat, — kezdte az ismeretlen, mélyen meghajolva Z. Boriska előtt —, idegen vagyok e tájon, így nem tudhatom, kit gyászolnak a faluban. Vallásos ember létemre elmondanék én is egy imádságot.

Z. Boriska semmi körülmények között nem adott volna választ ismeretlen férfinak, ámde a vallásosság gyengéje volt.

— A megboldogult Krónprinc lelkiüdvösségére mondtak itt ma szent misét — felelt lehetőleg hűvösen és kis legyezőjét már föl is emelte jobbjával arcához, amely mozdulat örök és átléphetetlen válaszfalat jelentett az idegen úr részére. Észre sem látszott venni az acélszemű hálás köszönetét, amelyet majd Anna honorált egy hosszú pillantással, amely nem volt visszautasító, ellenben annál több kíváncsiságot és tetszést árult el. Derékben jól kihúzta magát, hátha az idegen úr utána küldi a tekintetét.

Z. Boriska már az út közepén bevárta Annát.

— Azt hiszem, valami mérnök, aki az erdőket akarja kivágni — mondta mély megvetéssel.

— Vadászpuska is volt a szánon. Lehet, hogy egy eltévedt főúri vadász... Én láttam, hogy letérdepelt a templomban — felelt igen gyorsan Anna, mintha ezentúl többé nem beszélhetne az érdekes férfiúról.

Valóban így is volt. Z. Boriska gondolataiba mélyedve folytatta útját a mély hóban levő csapáson. A kapunál még ennyit mondott:

— Ha tudtam volna, hogy ennyi hó esett az éjszaka, befogattam volna, bár közel van a templom.

Ezután visszavonult és régi szokás szerint lámpagyújtásig levelet írt egy öreg grófnénak, aki hajdanában szintén a királyné mellé volt beosztva.

Anna ezalatt egy utcai ablaknál tartózkodott abban a szobában, amelyet télire a befőttek és gyümölcsök közelsége kedvéért kamrának rendeztek be. Az idegen úr egy órakor, délben valóban körülsétálta a házat, mikor is Anna szellőztetés végett kinyitotta az ablakot. Az ismeretlen acélszürke szemű talpraesett ember módjára nyomban bemutatkozott egy hókupacról (Richárdnak mondta magát), és hosszadalmasan tudakozódott a felvidéki Annától, hogy mivel tölti e kis faluban napjait. Végül megígérte, hogy este vagy éjjel, mikor a telihold a torony fölött áll, elsétál „a drága magány nemes hölgyének" ablaka alatt.

*

Az idegen úr valóban mérnök volt, amint Z. Boriska egykori udvarhölgy ezt „a cipője állásáról" kitalálta, a mindentudó kulcsárné, amikor a teafőző alatt felgyújtotta a spirituszlángot, a lángba nézve halkan, duruzsolva mesélte, hogy a Rákóczihoz címzett nagykorcsmában szállt meg, a postán a karriol-járat után tudakozódott, valamint „a kastélyban" tartózkodó előkelő hölgyek személyéről. Anna vérpiros arccal nézett az oltárterítőre, amelyet hímeznie kellett.

— Nos, és mit mondott rólunk a hamis-szemű postásné, aki a leveleinket biztosan föl szokta bontani? — kérdezte váratlanul Z. Boriska, aki sohasem szokott a falusi pletykákba avatkozni, csupán meghallgatta őket.

A kulcsárné elgondolkozva fújta a lángot.

— Az idegen úr azt szerette volna tudni, vajon nem boldogtalan szerelem miatt választották lakóhelyül a hölgyek e kis falut?

Annának csaknem hallhatólag dobogott a szíve, míg az egykori udvarhölgy hátrahanyatlott karosszékében és összehúzott szempillákkal a tűzbe nézett.

— Úgy hallom, ismét megeredt a hóesés — mondta a mély csöndben. Azután a délután írott levelet a kulcsárnéra bízta azon utasítással, hogy lovas legénnyel küldje a szomszédos postaállomásra. Föl és alá ment a bolthajtásos ebédlőben, majd mintegy véletlenül félrevonta a függönyt az ablakról és egy percig a világos éjbe nézett. A kert szalmabundás fácskáin túl a folyóparti vén fák árnyai húzódtak el, mint a hosszú élet nyugalmas kísértetei. A kőgombás kerítésen vastag fehér prém feküdt, mintha kívülről ő is melegíteni akarná a történettelen lakot. A messziségből a nagybőgő morgása hallatszott, mintha egyedüli nagybőgő volna a világon és a földkerekségen, mert mindenütt hallják őt a téli csendességben. Lassan helyére engedte a függönyt. Összekulcsolt kézzel ült vissza a karosszékbe és néha a lábára vetett egy pillantást, amelyről egykor nagyon sok bókot mondtak a férfiak. Már ekkor elmúlt harmincéves és éjjelenkint néha arra gondolt, hogy mivel is tölti majd az életét... Hirtelen fölnevetett, megsimogatta Anna fejét.

— Valóban olyan volnék, mint a boldogtalan szerelmes? — szólt és választ sem várva, hálószobájába ment.

Mire Anna az asztal alá dobta a hímzőrámát, elfújta a lámpást és gyorsan a gyümölcs-illatú kamrába zárkózott. A hold éppen a torony fölött állott.

*

Az egykori udvarhölgy nyugtalan éjszaka után, korán ébredt és örvendezve látta, hogy a kertben a cinkék tovább folytatják az életüket, ők jól aludtak.

A következő pillanatban elhalványodott.

A ház körül a hóban lábnyomok látszottak. Valaki átkelt éjszaka a kerítésen.

Mély, erős férfinyomok voltak, és amint látszott, kétszer is elment az illető az ablakok alatt.

— A csendőröknek kell üzenni, — vélte megriadva Z. Boriska, amint a kulcsárné fésülte a haját.

— Valami bitang...

— A fegyvert meg kell tölteni éjszakára.

Élénkség és mozgalom volt a csendes házban. A csősz fejcsóválva állt a nyomok fölött.

— Nem farkas volt — mondta hosszas gondolkozás után. Estére betemették a nyomokat és éjjel alig hunyta le a szemét bárki a házban.

Reggel érintetlen, sima volt a kerti hó. Z. Boriska addig nézte a fehér mezőt, amíg a szeme elfáradt, könnyezni kezdett és szinte megzavarodottan kereste, hová lettek a lábnyomok az ablakok alól?

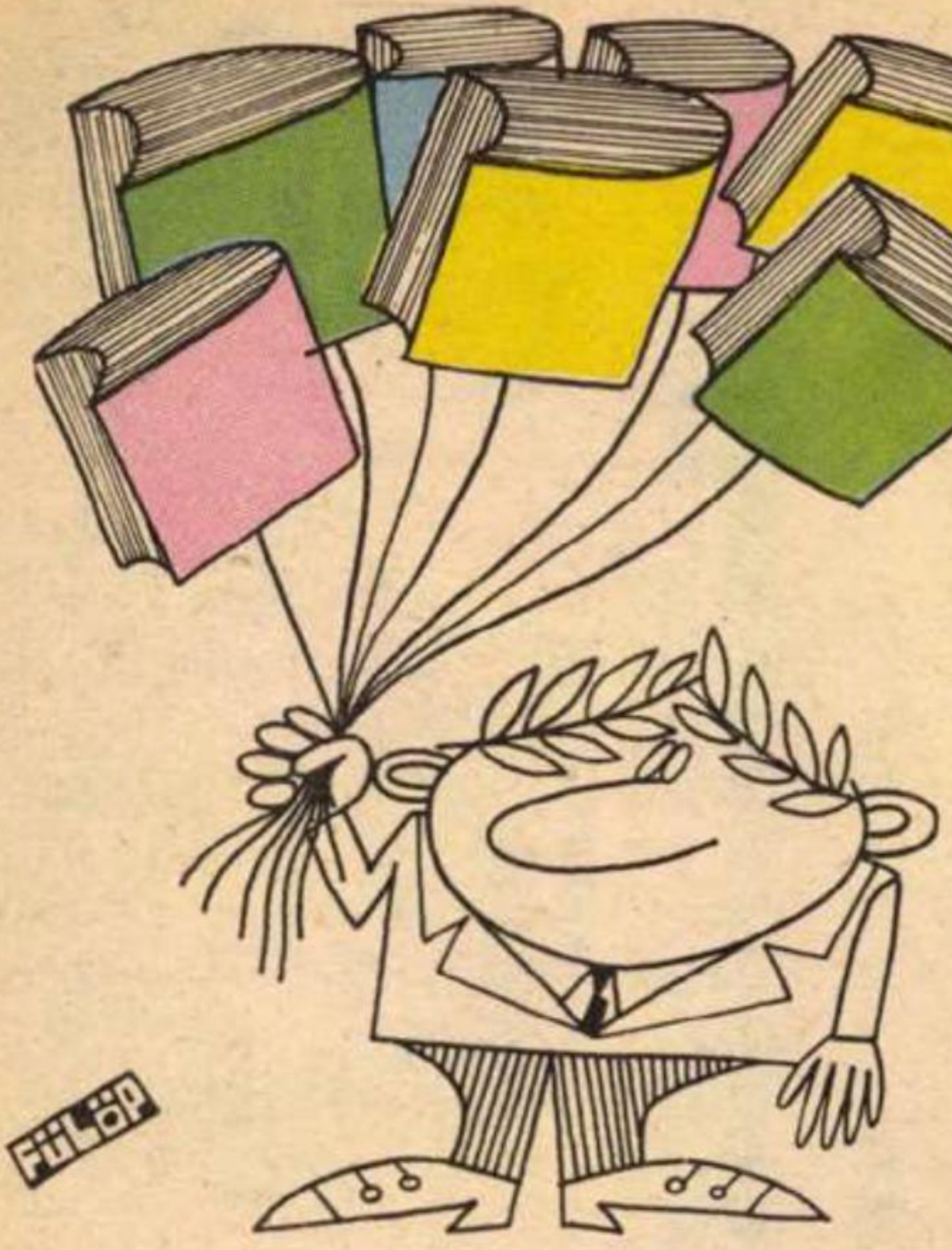
FÜLÖP

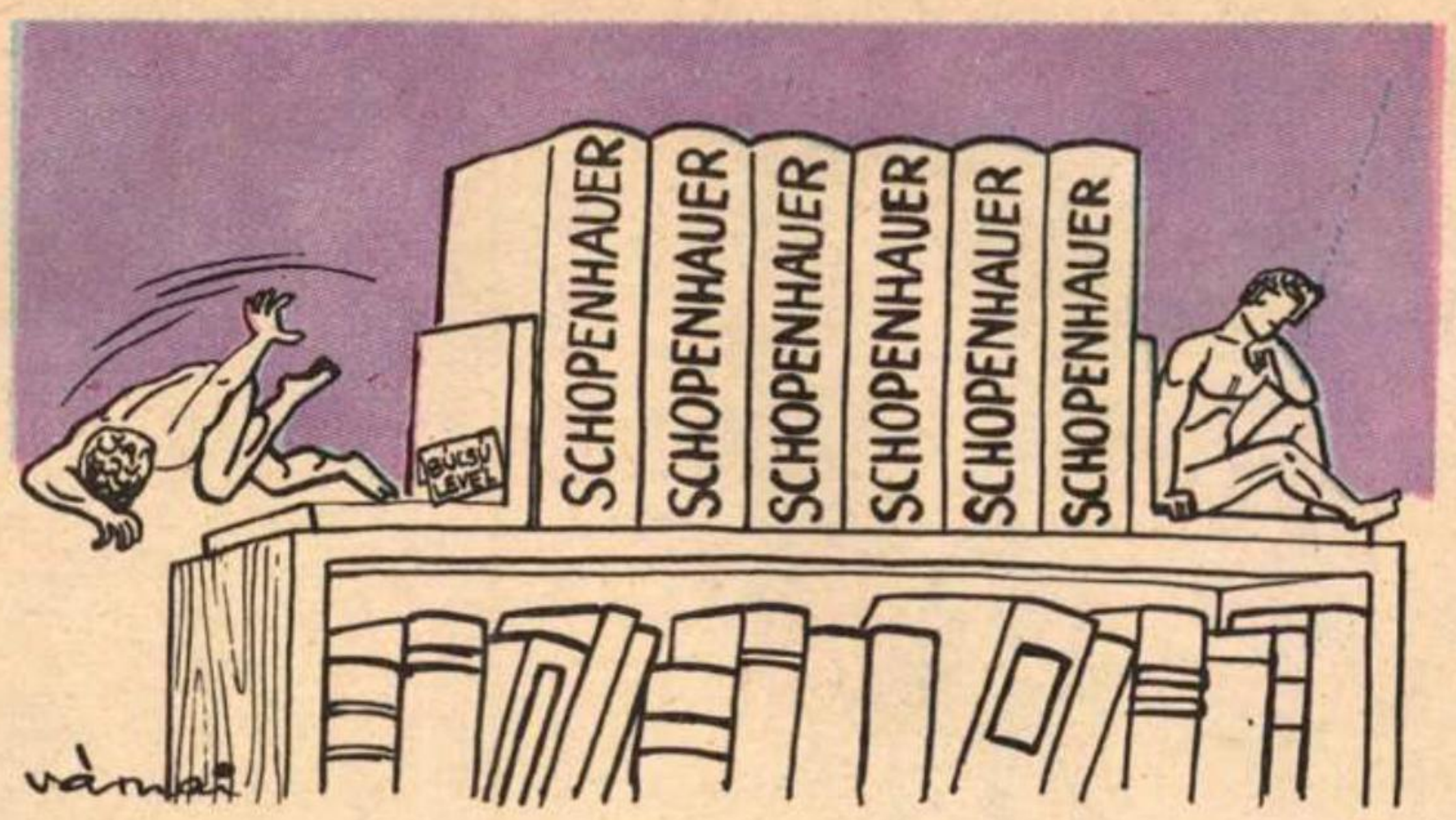
BÚCSÚ LEVÉL
SCHOPENHAUER
SCHOPENHAUER
SCHOPENHAUER
SCHOPENHAUER
SCHOPENHAUER
SCHOPENHAUER
vámai

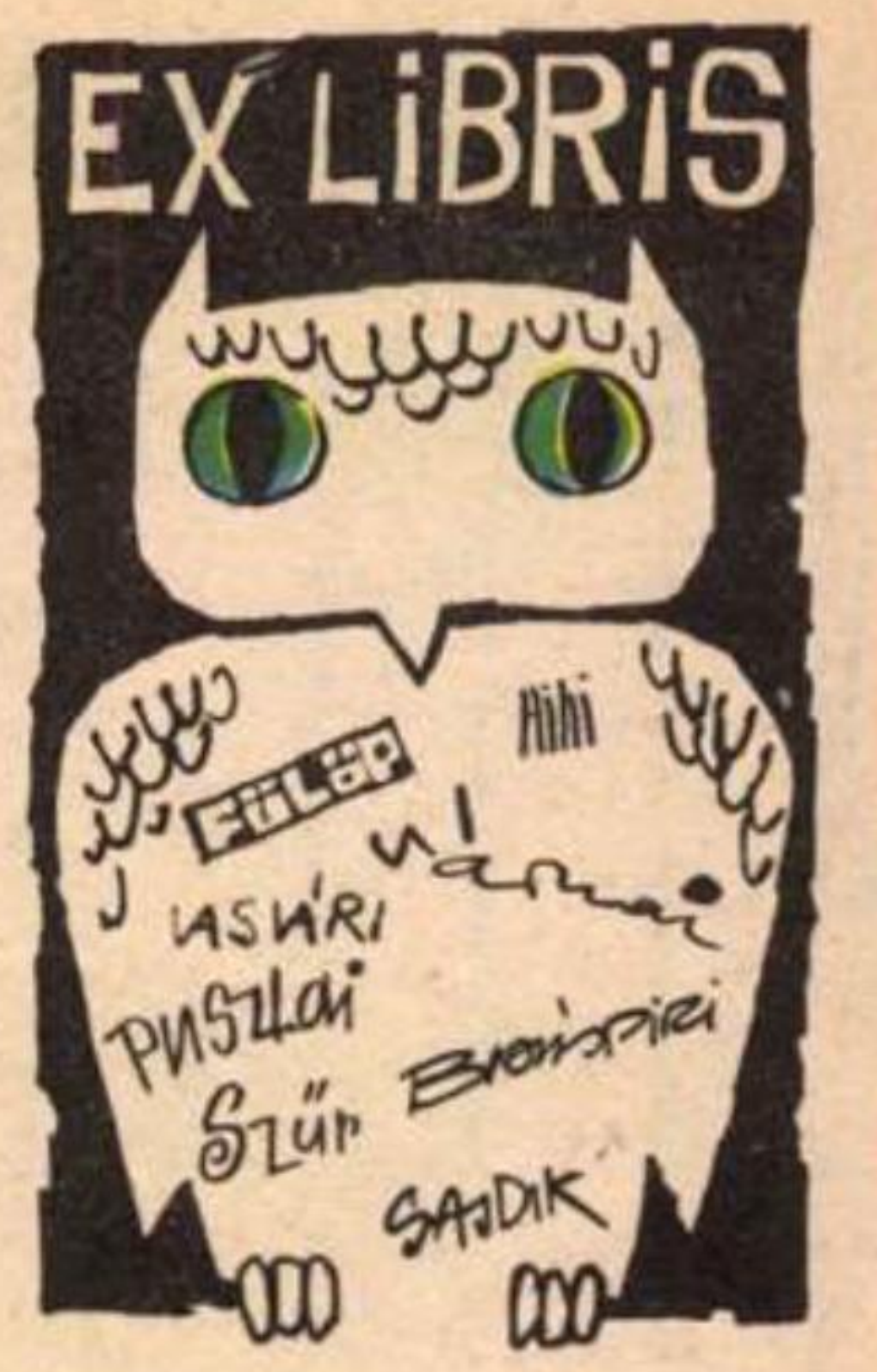
EX LIBRIS
FÜLÖP
Hihi
vámai
VASVÁRI
PUSZTAI
Szűr
Brenner
SAJDIK

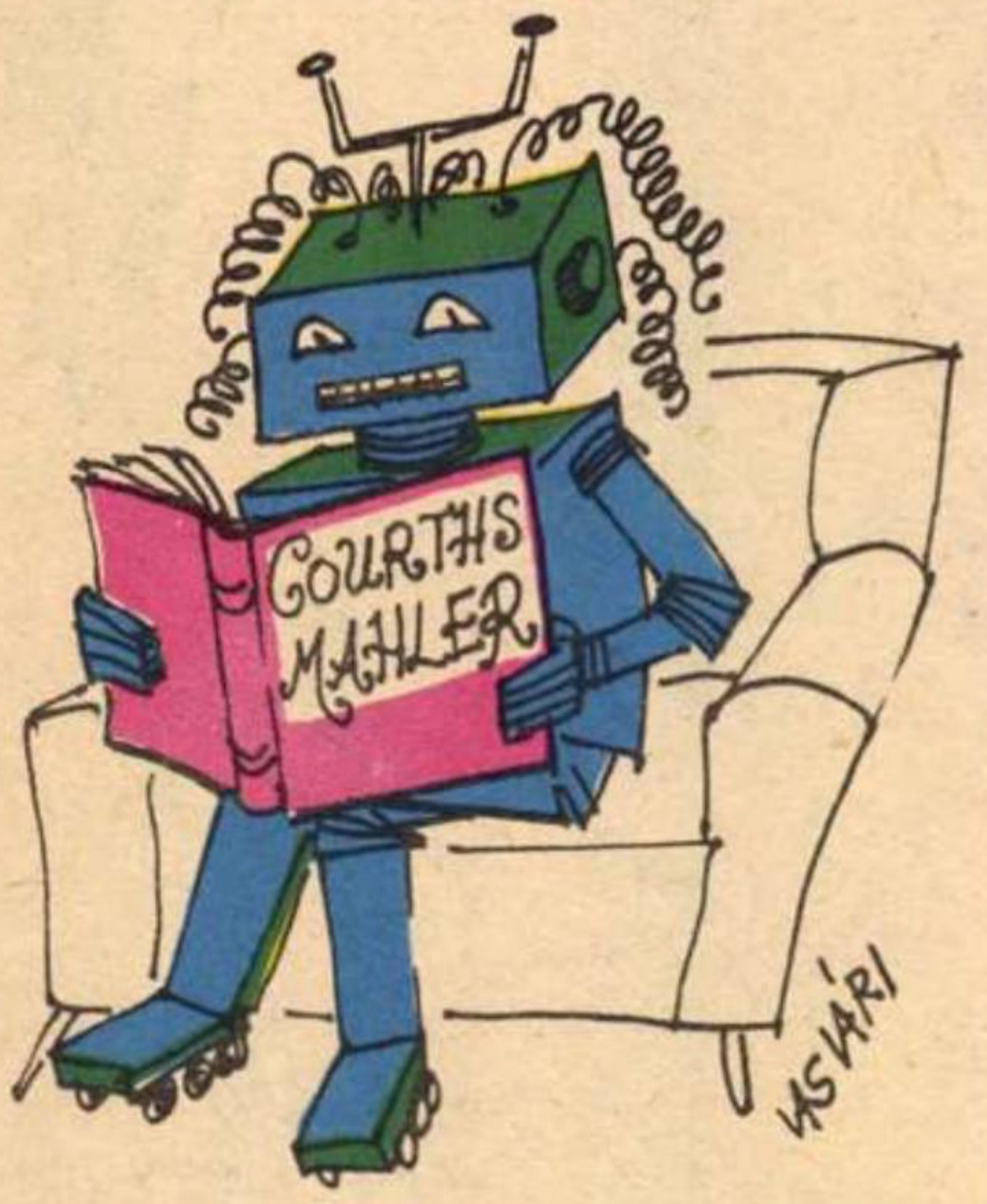
COURTHS MAHLER
VASVÁRI

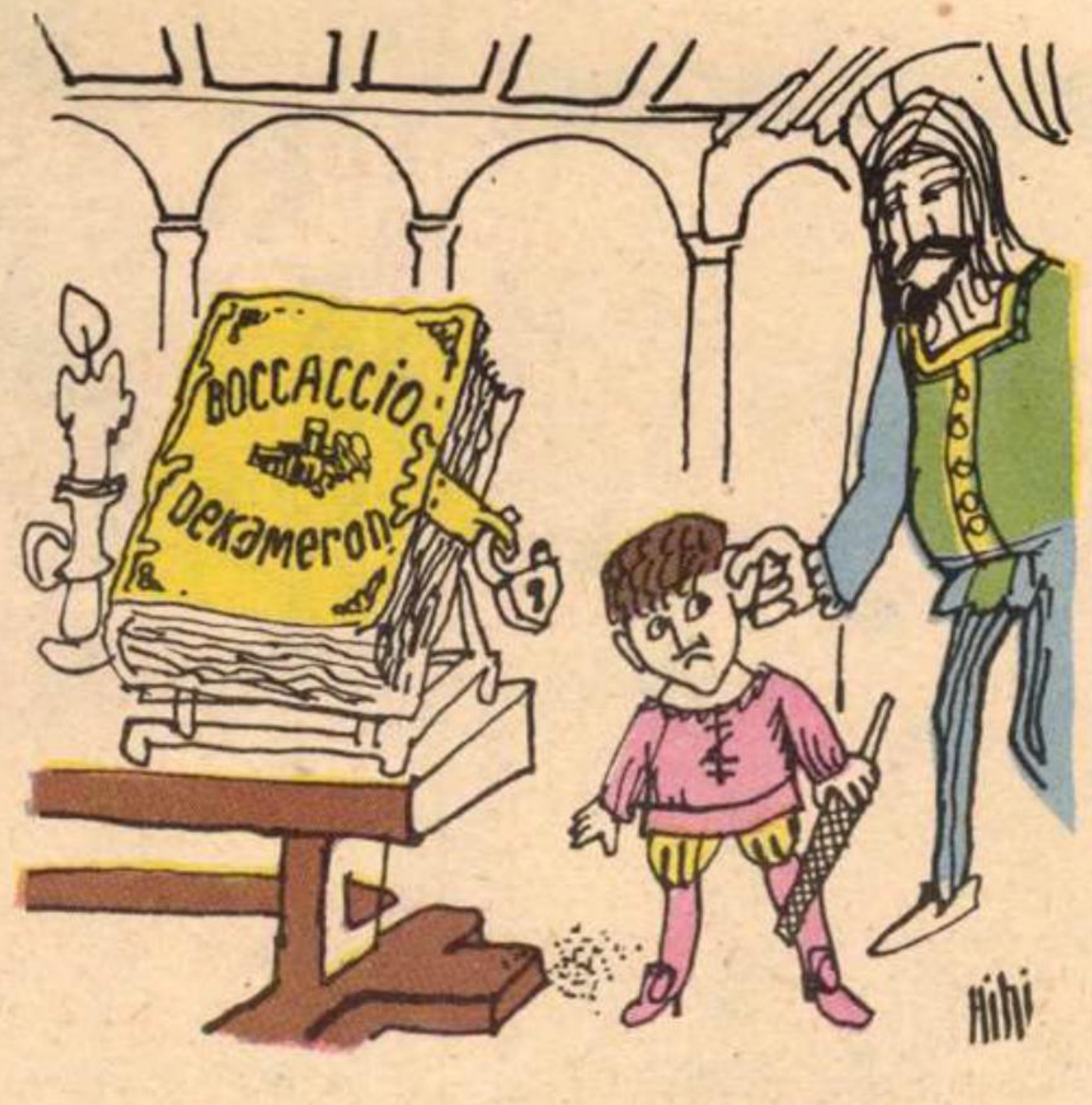
BOCCACCIO
DEKAMERON
Hihi

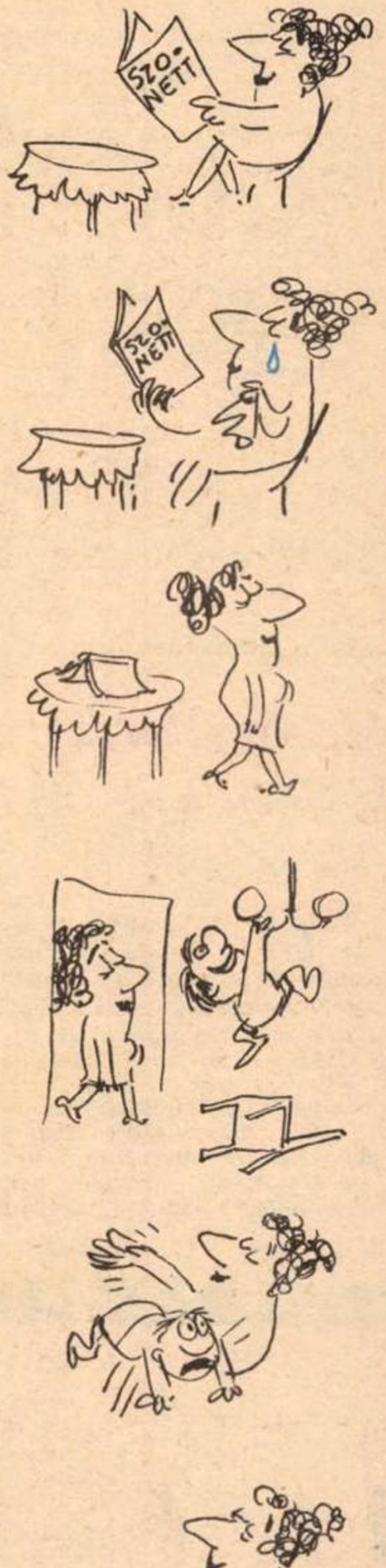
SZO-NETT
SZO-NETT
SZO-NETT
SAJDIK

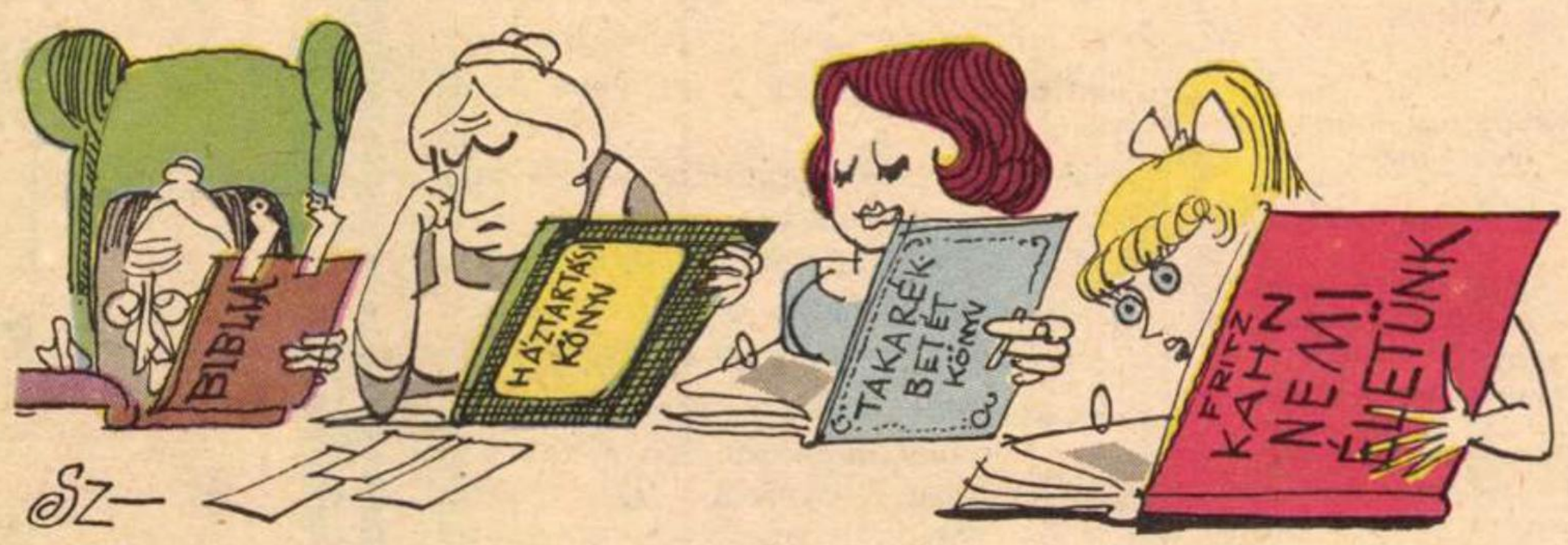
BIBLIA
HÁZTARTÁSI KÖNYV
TAKARÉK BETÉT KÖNYV
FRITZ KAHN NEMI ÉLETÜNK
Sz–

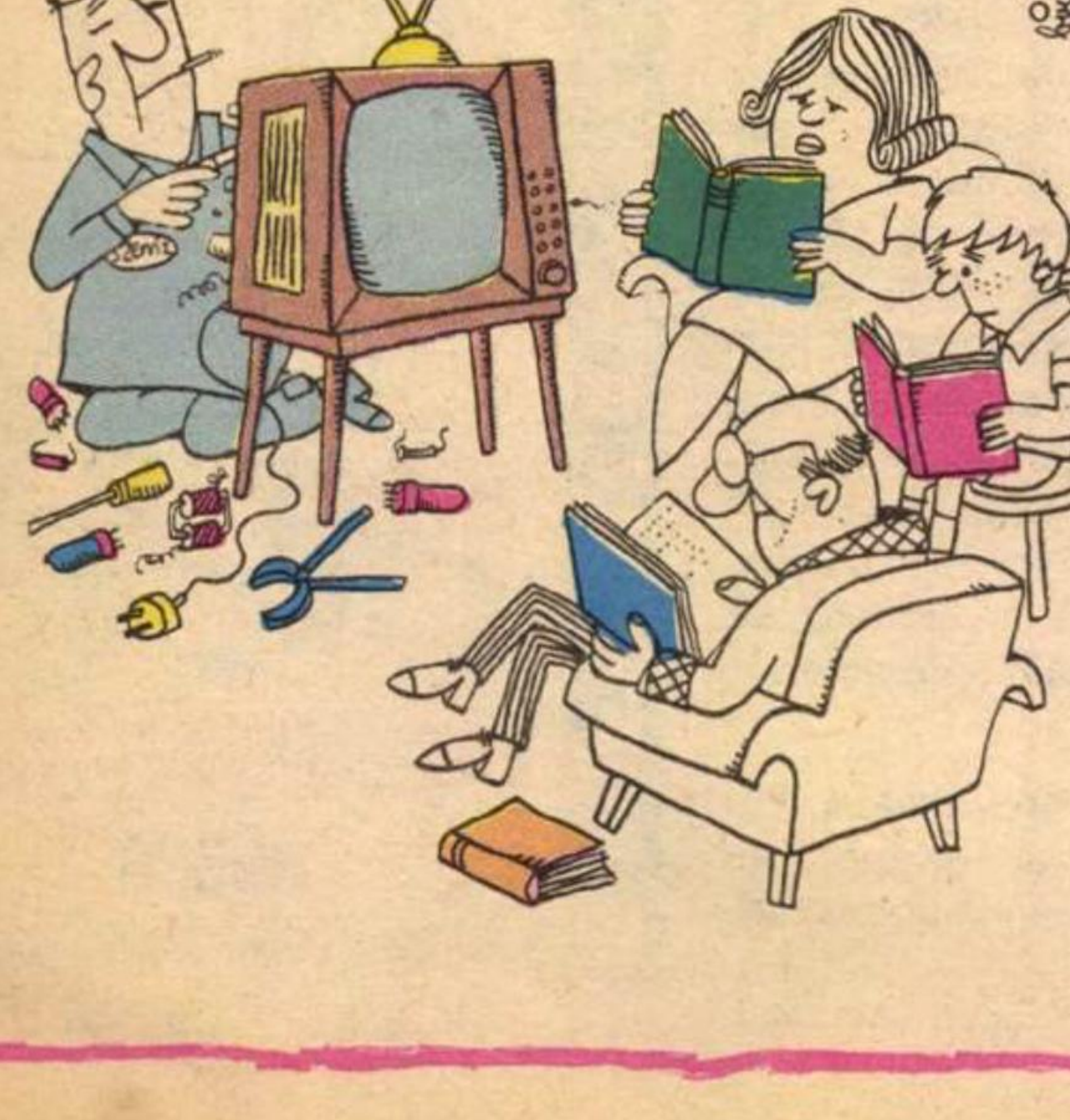

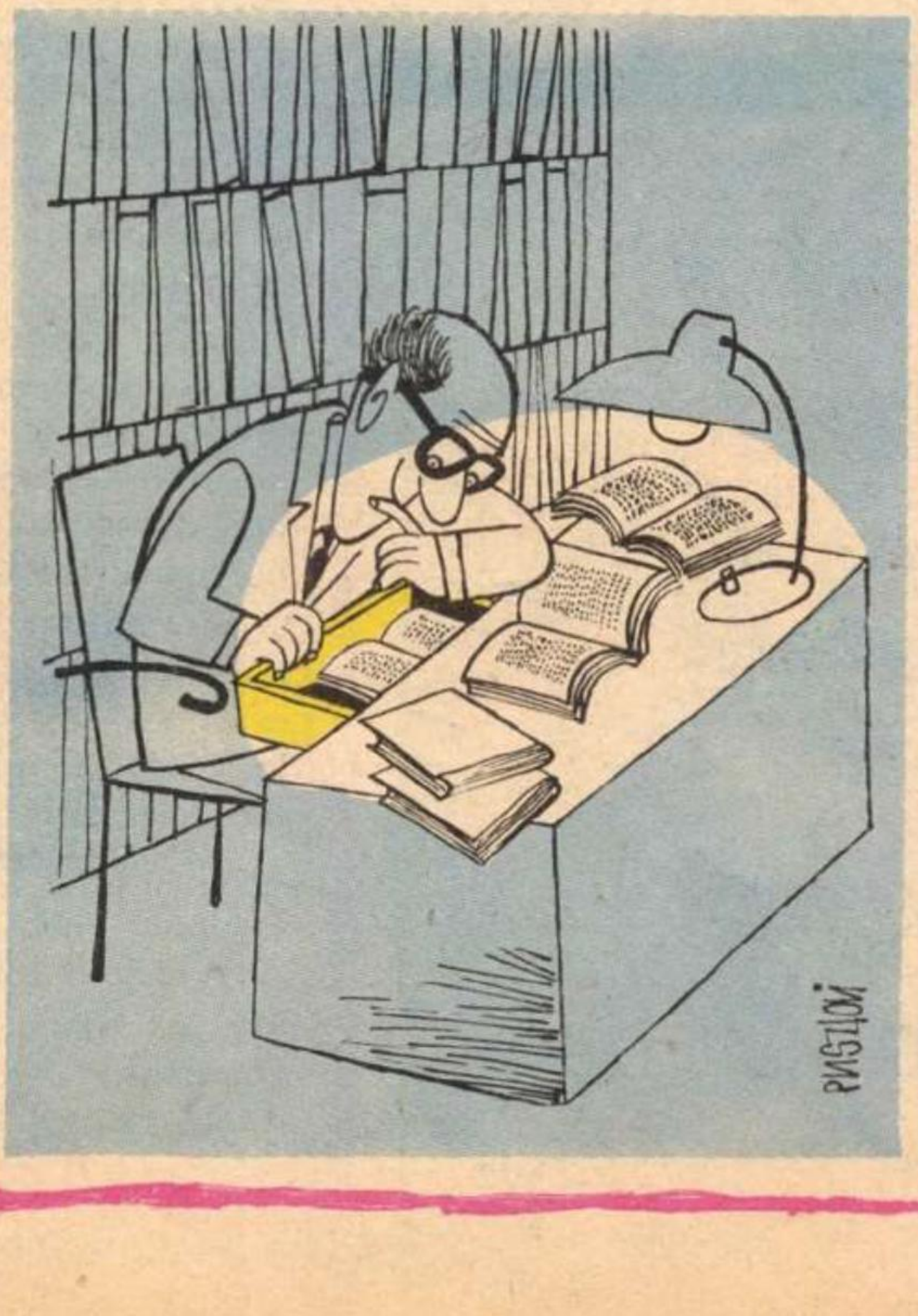
PUSZTAI

ZSEBPÉNZ

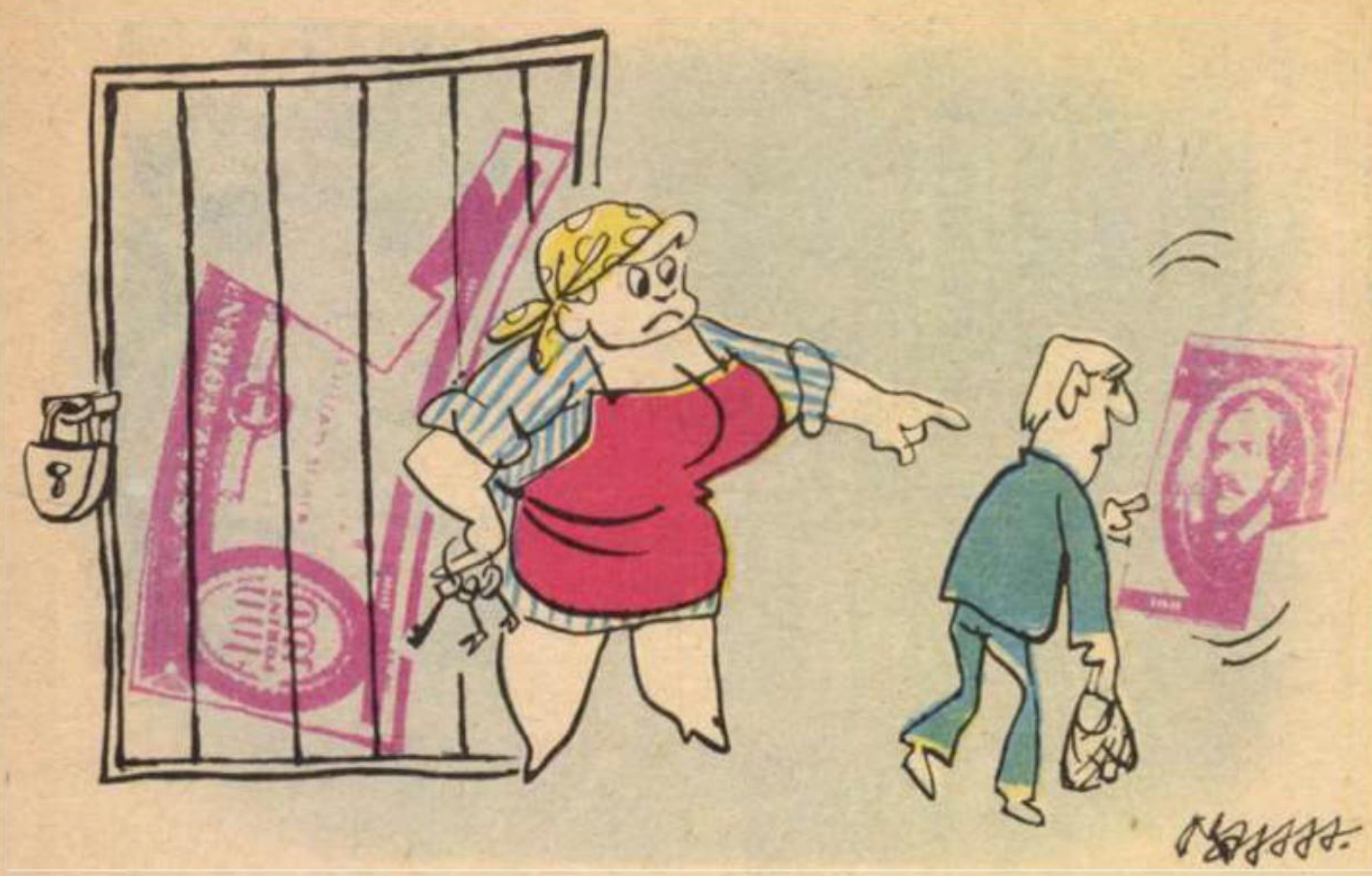

KEMÉNY EDZÉS

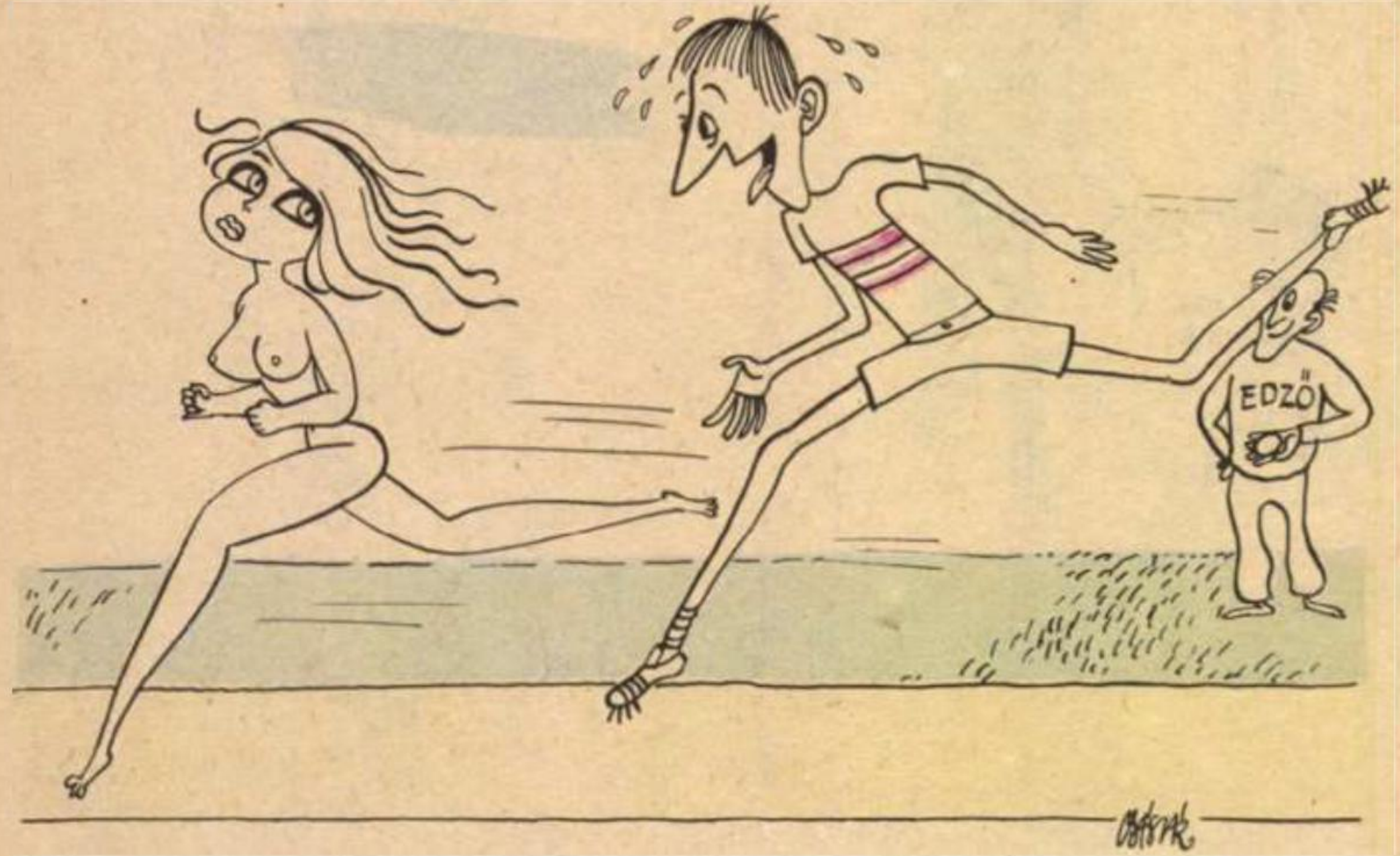

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FŐ AZ EGÉSZSÉG!

Az esztergomi új lakótelepen lakunk. A környék levegőjét nagy műgonddal szennyezik a kórház füstokádó kéményei. Esténként, amikor a kórház napközben felgyülemlett vatta és kötszer hulladékait égetik, a füst és korom mellett, még némi „fanyar" illat is dúsítja levegőnket. Fura dolog, hogy éppen egy egészségjavító intézmény végez ilyen egészségrontó tevékenységet. Igaz, nem egyedül csinálja: besegít a kályhagyár kéménye, valamint az új lakóházaknál alacsonyabb, de közvetlenül eléjük épített véradó állomás igen aktív kazánjának a kéménye is.

A füst kínzó fejfájást, idegességet okoz, — az ember ilyenkor szívesen bevenne egy nyugtató, csillapító gyógyszert. Csakhogy ehhez szükségünk lenne egy pohár tiszta vízre is. Az viszont nincs — telepünk „ivó"-vize sajnos ihatatlan.

Jó vízre, jó levegőre lenne szükségünk nagyon sürgősen!

Bárány Lászlóné
Esztergom

NŐI DOLGOK

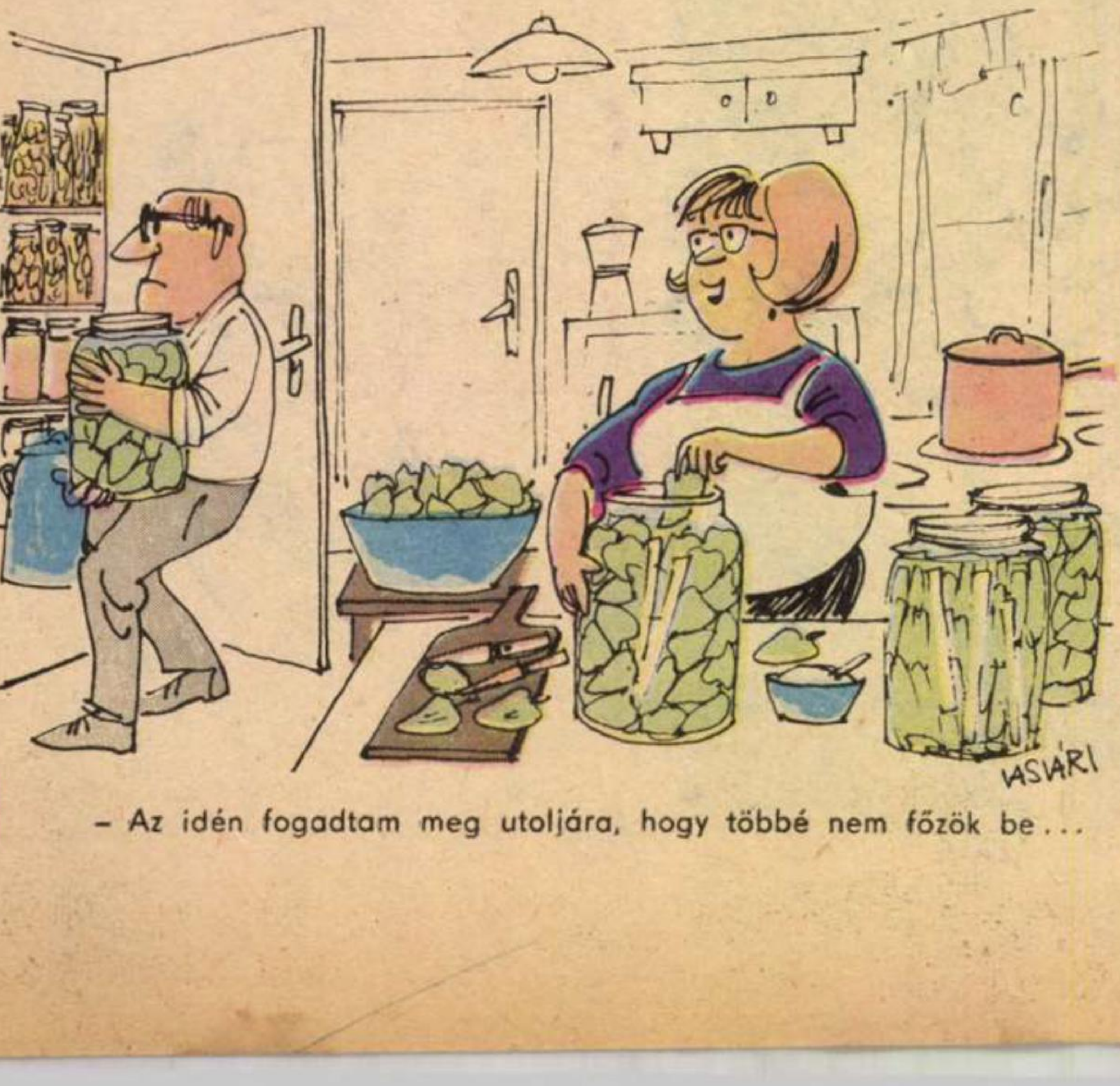

– Az idén fogadtam meg utoljára, hogy többé nem főzök be . . .

PALIFOGÁS

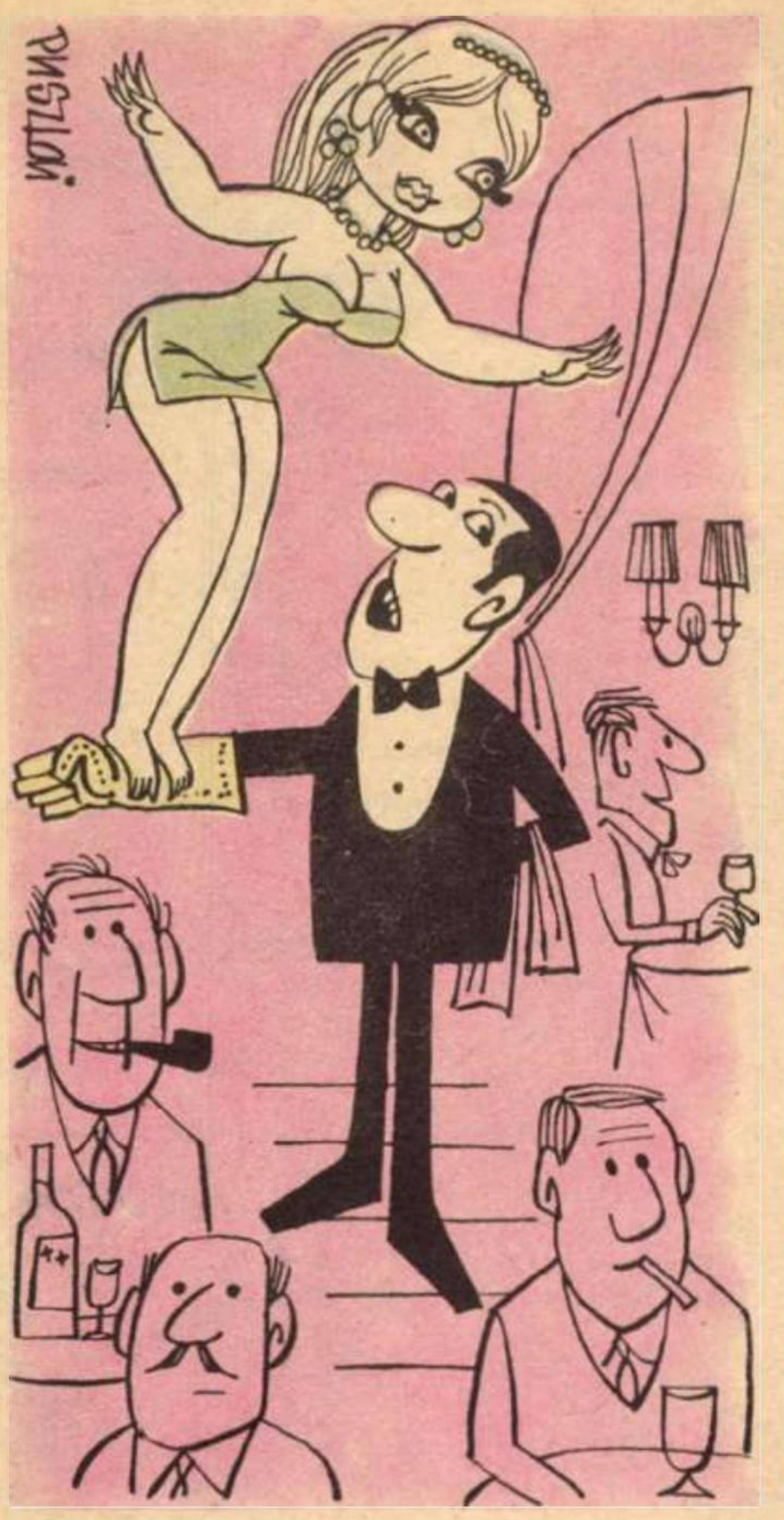

– Csapj le a legpénzesebbre!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MICSODA PANORÁMA!

A Borsod megyei Idegenforgalmi Hivatal a közelmúltban jól szerkesztett, könnyen áttekinthető tájékoztatót jelentetett meg, hogy a megyébe érkezőket eligazítsa.

Ehhez a tájékoztatóhoz a Hivatal rendszerint sokféle prospektust is mellékel. Külön-külön leporellók mutatják be sokszínű, mélynyomásos képeken Tokaj-Hegyalja, Aggtelek, Miskolc és a megye más tájainak érdekességeit.

A Miskolcot bemutató leporellón van egy térkép is a városról. Igaz, hogy a térképen Miskolc még négy kerületre van osztva, holott évek óta csak három kerület van, de ez még elviselhető tévedés. Viszont a térképen tizenöt objektum van számokkal megjelölve, a szöveges térképmagyarázat pedig csak tizenhármat sorol fel. Azt is hibásan. Például 12-es számmal Lillafüred felett a Bükkben jelzi a tapolcai campinget, 13-mal pedig Diósgyőrbe helyezi a hollóstetőit. Peches autós, aki késő este a térkép nyomán akar a campingbe találni. Hasonló hibákat találunk a mezőkövesdi leporelló térképén is. Nyolc objektumot tüntet fel, közülük négyet helytelenül. Például 2-es számmal jelzi a református templomot az Egri út torkolatánál, ahol a valóságban a volt szerzetes nővérek rendházának egykori kápolnája található. A református imaház (és nem templom!) a községnek egész más részén, vagy két kilométerrel távolabb van.

A szép kiállítású leporellókat a Panoráma Kiadó adta közre. Bizony, több gondossággal bábáskodhatott volna körülöttük.

Benedek Miklós

HIRDETÉSEK HIRDETÉSEK HIRDETÉSEK HIRDETÉSEK HIRDETÉSEK

CORVIN
CENTRUM
LEGNAGYOBB ÁRUHÁZ
LEGNAGYOBB VÁLASZTÉK

Mami!
Ugye nekem is a Corvin Áruházban vásárolod meg az iskolaruháimat és felszerelésemet?

RÖGTÖN KÉSZ A LEGFINOMABB VACSORA!

PECSENYE LIBA
HÚSOS
hideg sültnek, pecsenyének
I. oszt. 1 kg = 24·- Ft.

ÉLNEK
A
HŐSÖK
A
KÖNYV
OLDALAIN
ÁLLAMI
KÖNYVTERJESZTŐ
VÁLLALAT

HIRDETÉSEK HIRDETÉSEK HIRDETÉSEK HIRDETÉSEK

-Ágnes asszony, lelkem!
Hallgasson a szóra,
mosás előtt Flóra!

Kedves Ludas!

A Ludas Matyi „Mexico City, 1968” c. cikkében olvastam:

„A főtt kukorica nemzeti eledelük. Valami túrószerű masszával bekenik és a csutkát eldobják az utcán. Gondoltam: megkóstolom”. (Nem lehet finnyás a szerző, ha az eldobott csutkát akarta megkóstolni; de nézzük tovább a szöveget.) „Egy öreg néni (nem egészen tiszta) körmét belevájva, valami olyasmit moroghatott, hogy nem elég fiatal és visszacsúsztatta a vízbe”. (Furcsa ország, furcsa szokások! A piszkos körmű öreg néni eldobott csutkát főz, mégis van reménye arra, hogy akad, aki megveszi...)

Más.

A Népszabadság egyik cikkében olvastam. „A vámosoknak sok a dolguk így nyár idején. És ezt kihasználják a hivatásos csempészek. Különösen a bűnözés klasszikus hazájában, az Egyesült Államokban. Legkivált az aranycsempészekre fáj a foguk.” Mivel az utolsó mondatnak nincs külön alanya, az alany értelemszerűen — „a hivatásos csempészek”; nekik fáj a foguk az aranycsempészekre (holott a folytatásból kiderül, hogy a „vámosokról” van szó).

Más.

Az Élet és Irodalom „Véleményünk szerint” c. rovatának egyik írása — a gyakorta előforduló stiláris, fogalmazási hibákat pellengérre állítva — megemlíti (a mi nyelvünkre is vonatkoztatva) a latin nyelvnek azt a szabályát, miszerint a kettős tagadás erős állítás. Ám mit olvashattunk ugyanebben a rovatban egy másik írás végén? A szerző elmarasztalja azt a lapot, amely „transzba esve” számolt be egy Lackó nevű kisfiú családjának autó-nyereményéről, s hozzáfűzi: nem érti a dolgot, mert abban a bizonyos lapban máskor „okos, józan és megnyerő logikával szokták cáfolni, hogy a gépkocsi azért nem a beteljesülés teteje”. Értsd: azt szokták *cáfolni*, hogy *nem;* azaz: azt *állították*, hogy *igen:* a gépkocsi azért mégis a beteljesülés teteje. Ez a mentegető dicséret — „visszafelé sült el”.

Imre Géza
Budapest

ELISMERÉS

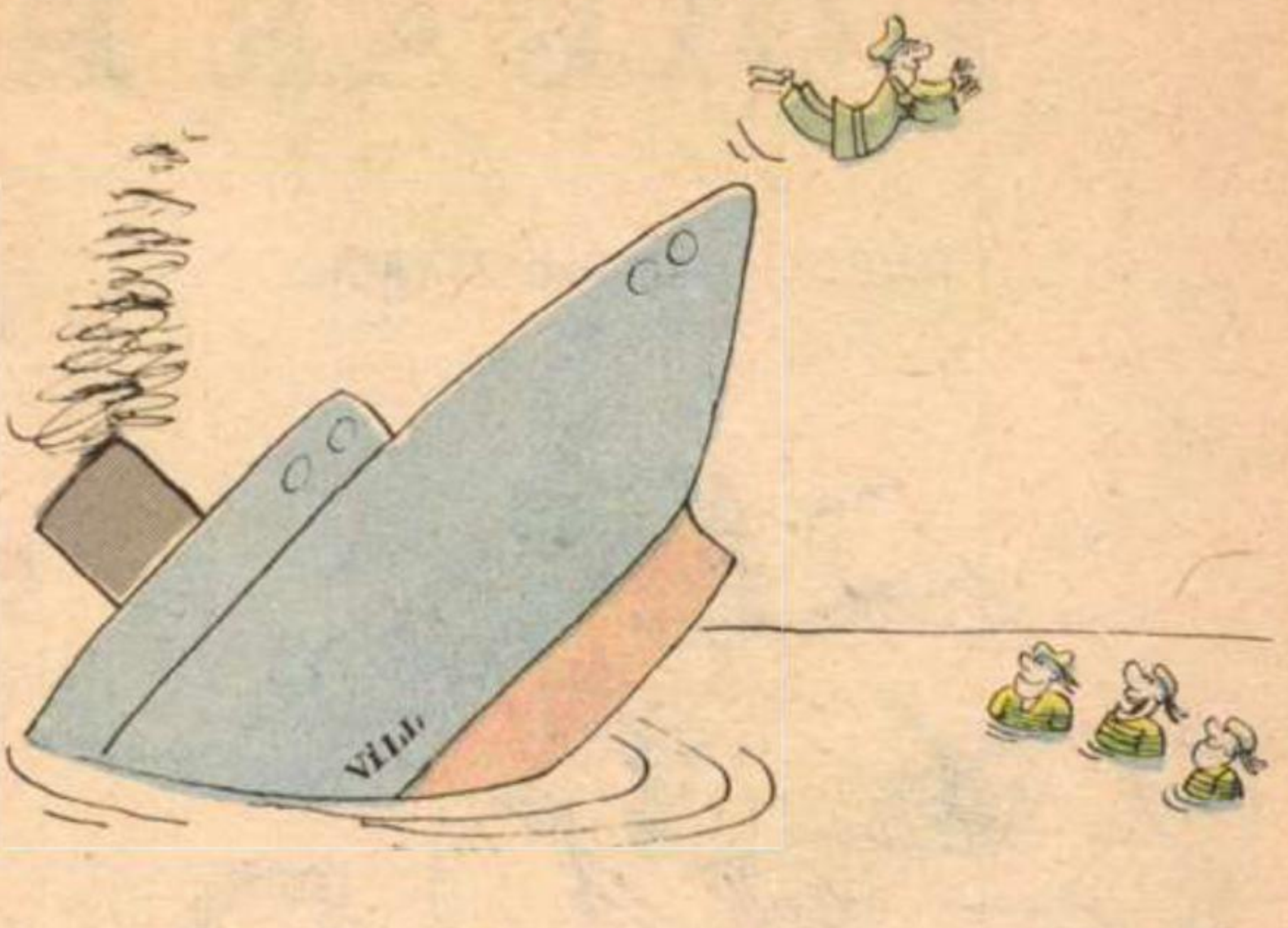

– Odanézz, milyen szépen csinálja az öreg!

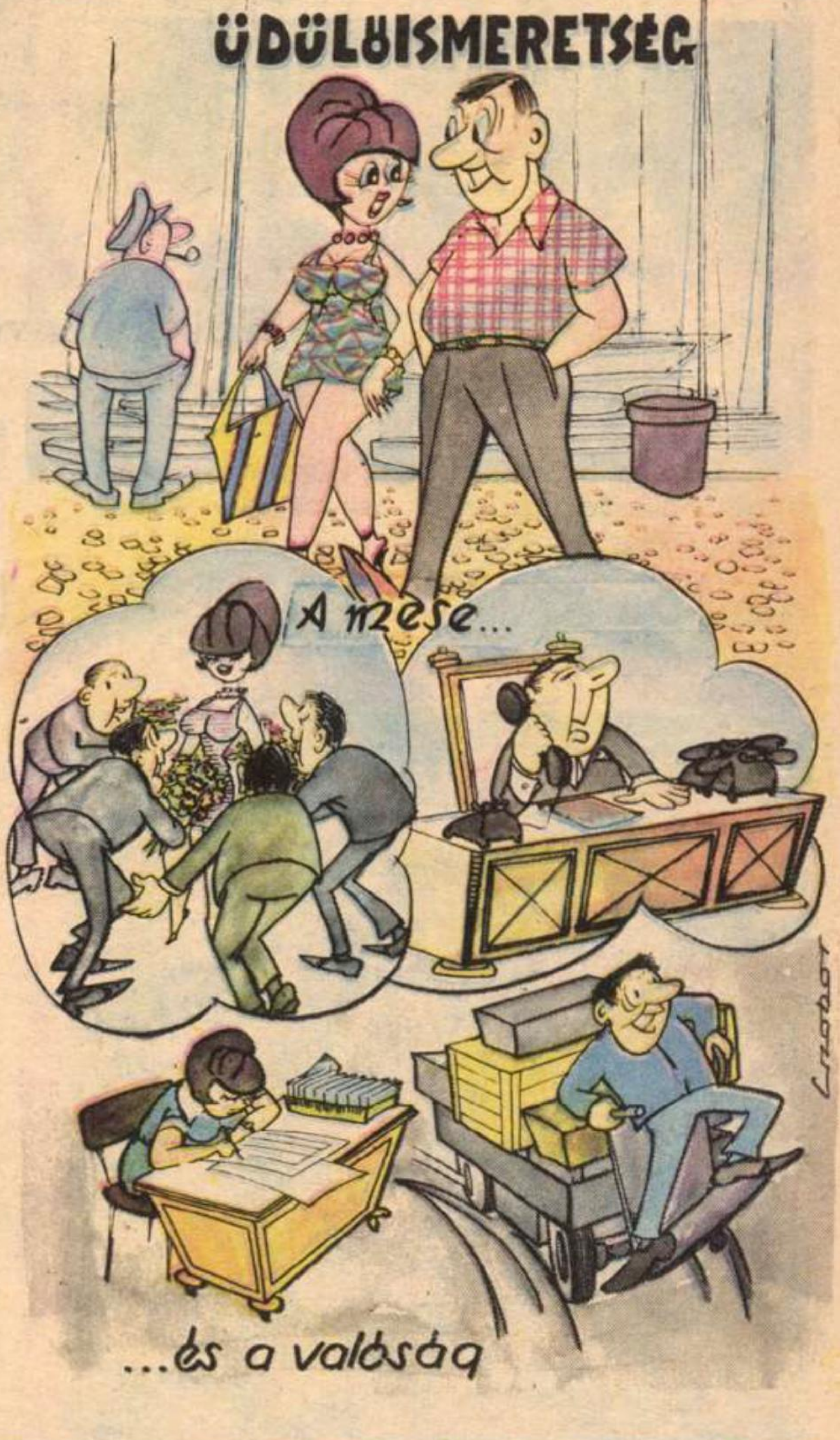

JUTALOMÜDÜLÉS

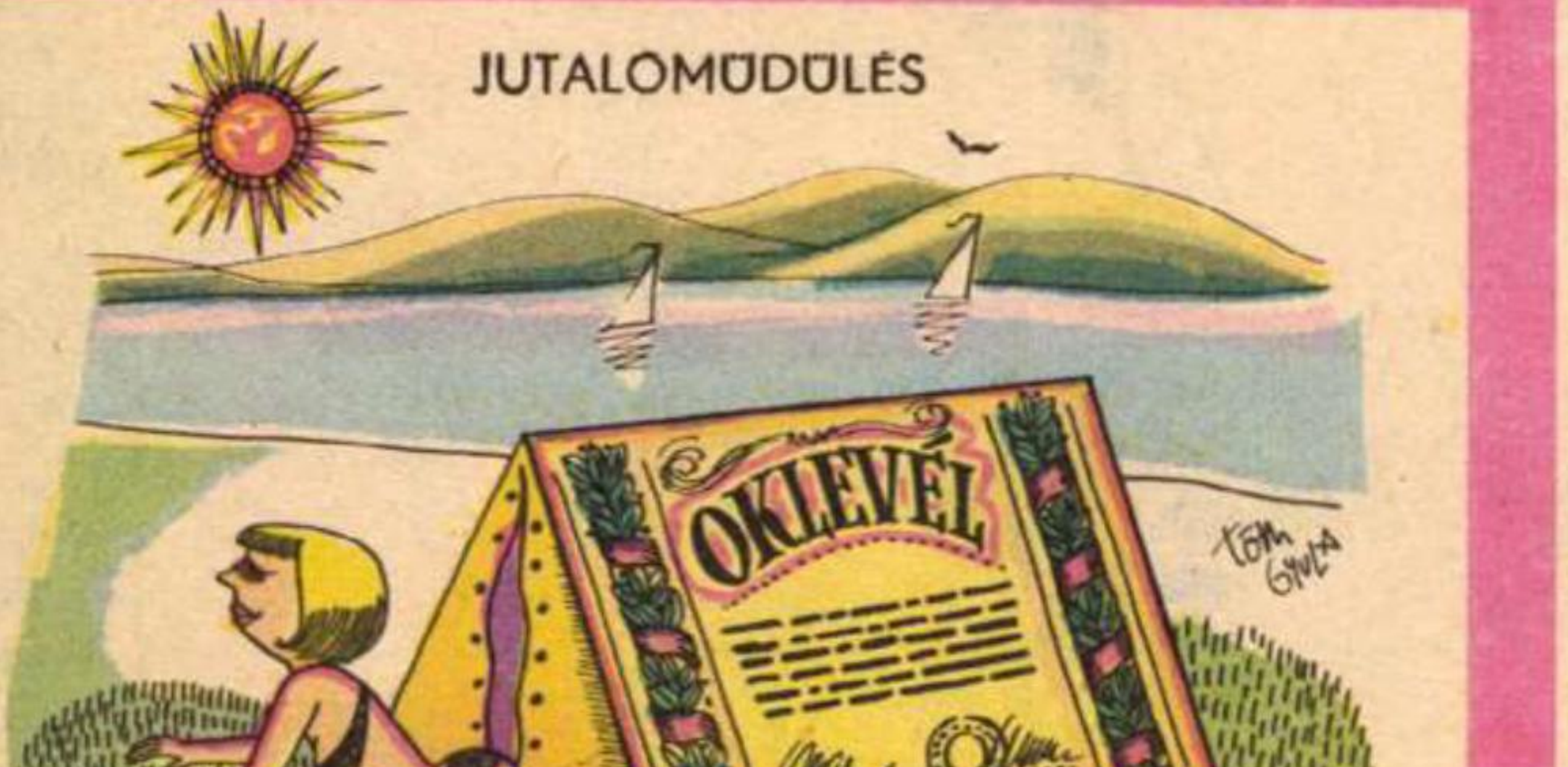

LÁNGOLÓ NYARSONSÜLT

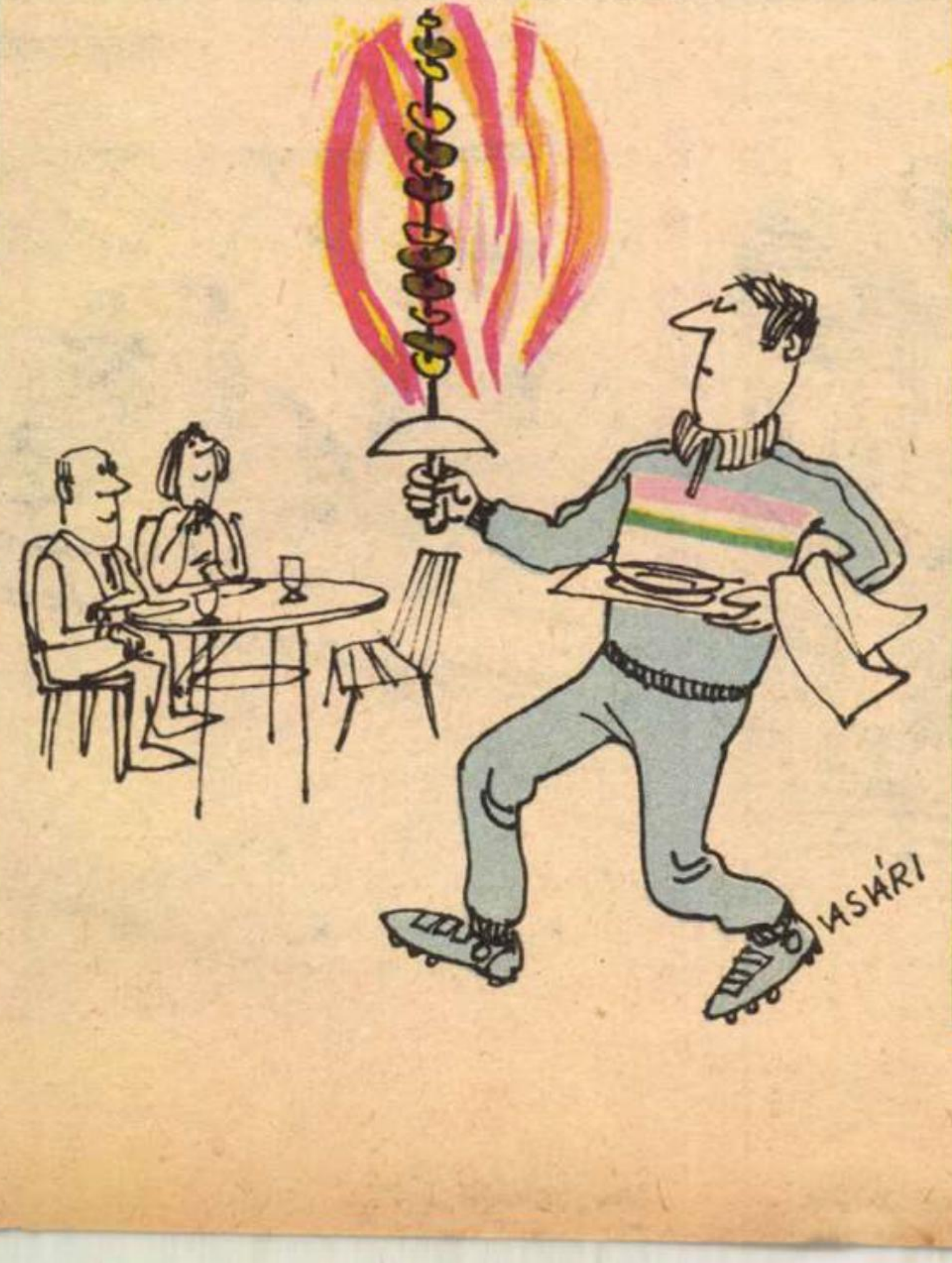

VILÁGNÉZET

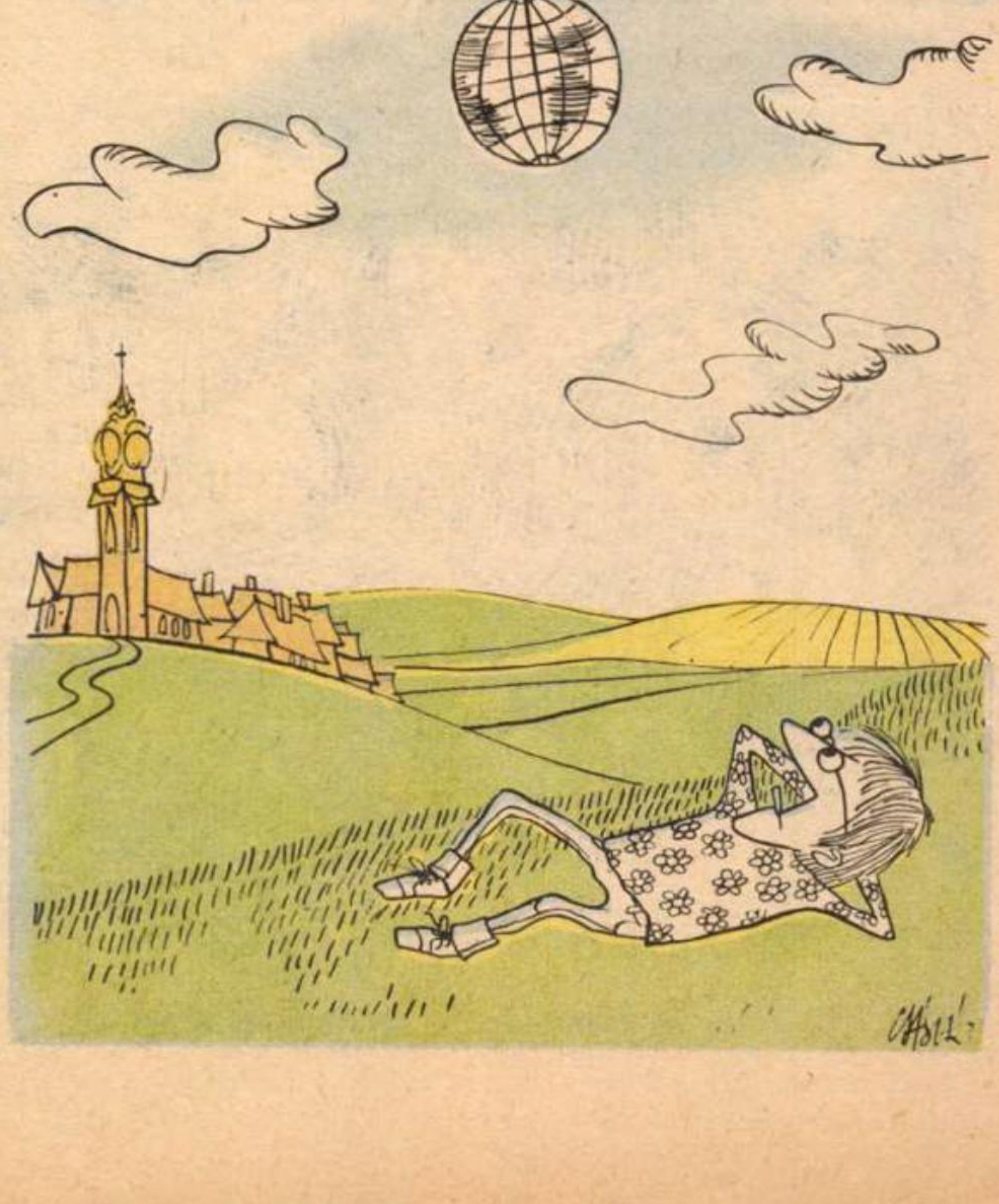

BOLGÁR HUMOR

TÚLZOTT ADMINISZTRÁCIÓ

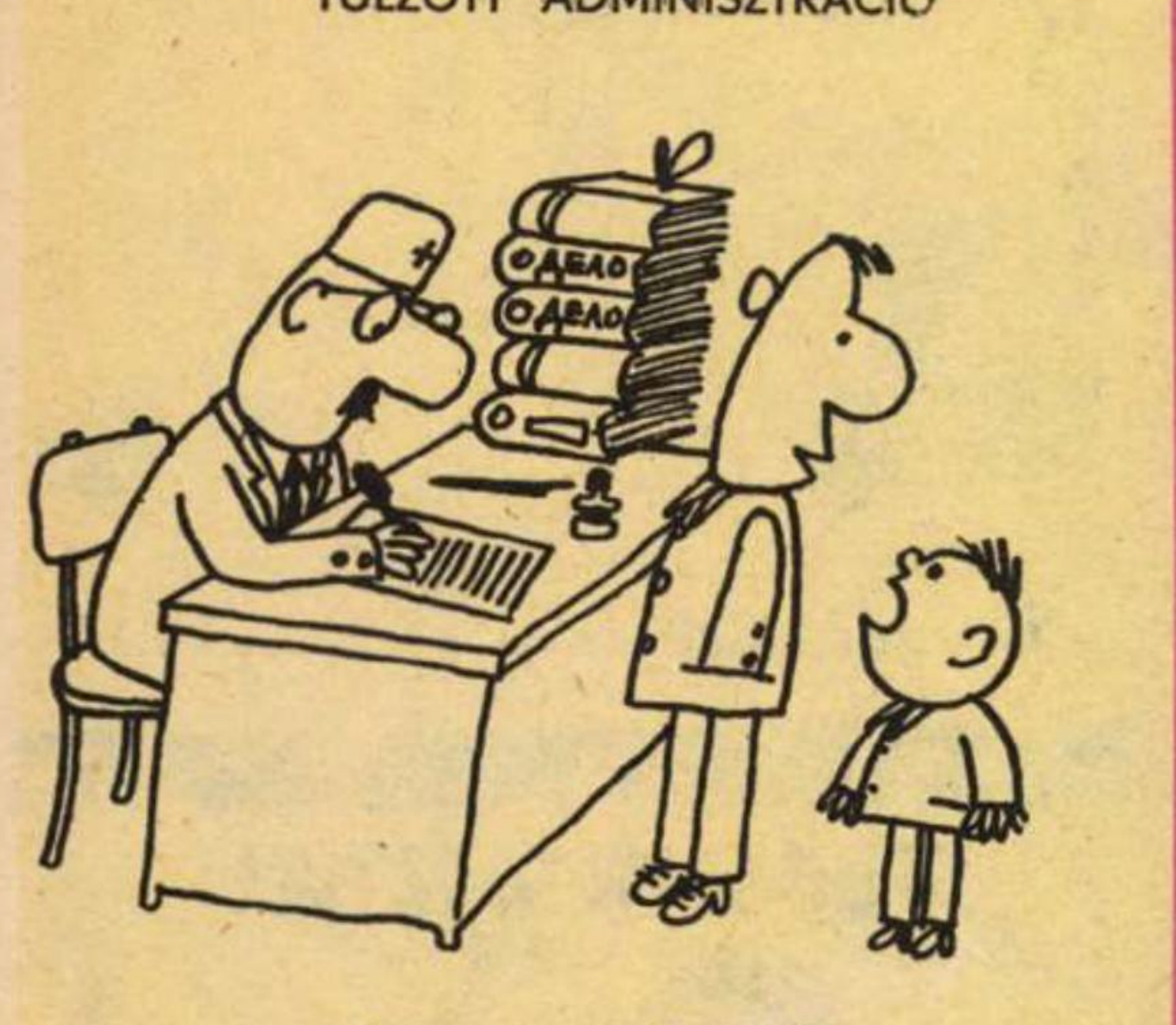

– Apu, ez a bácsi író?
– Nem, fiacskám, orvos…

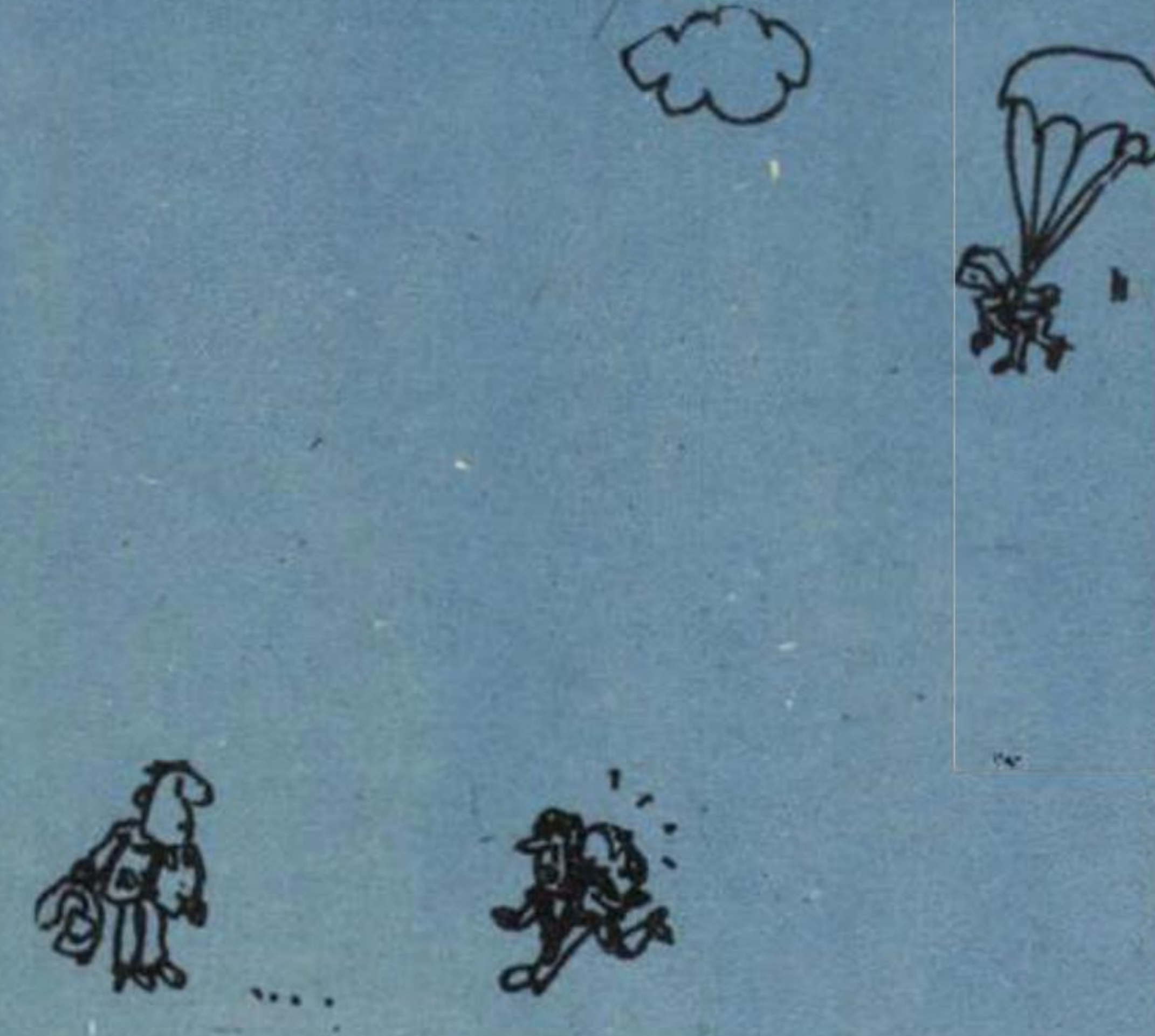

– Parancsnok, nem nyílt ki az ejtőernyőm, most mit csináljak?…

Két gabrovói vicc

Ivancsónak szemrehányást tesz egy barátja:

— Levelet küldtem neked, hogy mikor érkezünk hozzád látogatóba, és mégsem voltál otthon. Hogyan történhetett ez?

— Úgy történt —, feleli Iváncsó —, hogy az értesítésedet még időben megkaptam.

Ivancsó, hosszas alkudozás után leszerződik egy gazdaemberhez. Eltelik néhány nap, s a gazda megjegyzi:

— Úgy látom, Ivancsó, hogy nem izzadsz bele a munkába.

— Nem is! — mondja Ivancsó. — Ha nem látta volna gazduram, én az alkudozásba izzadtam bele!

ÖNÉLETRAJZ

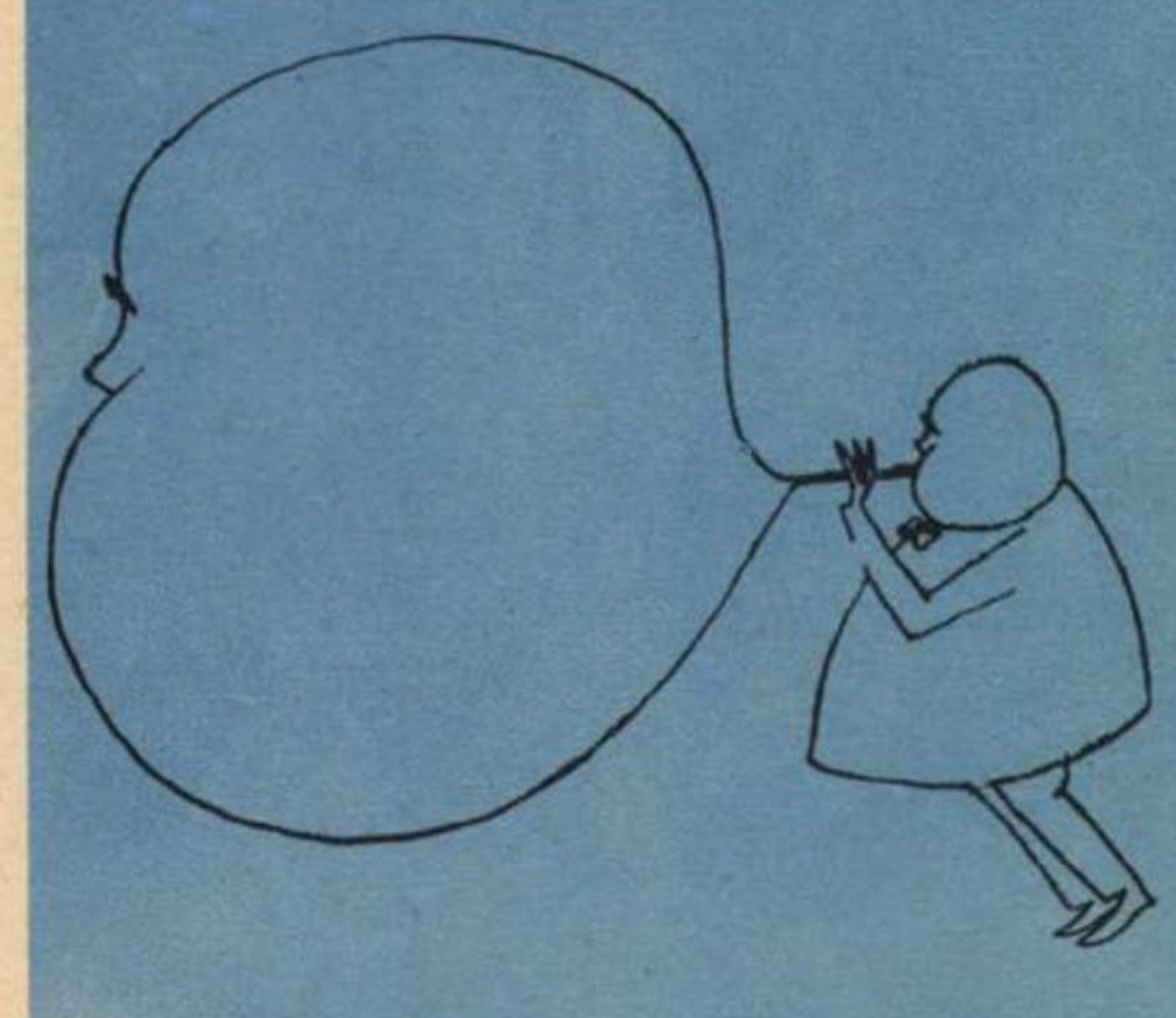

EGYÉNI VÉLEMÉNY

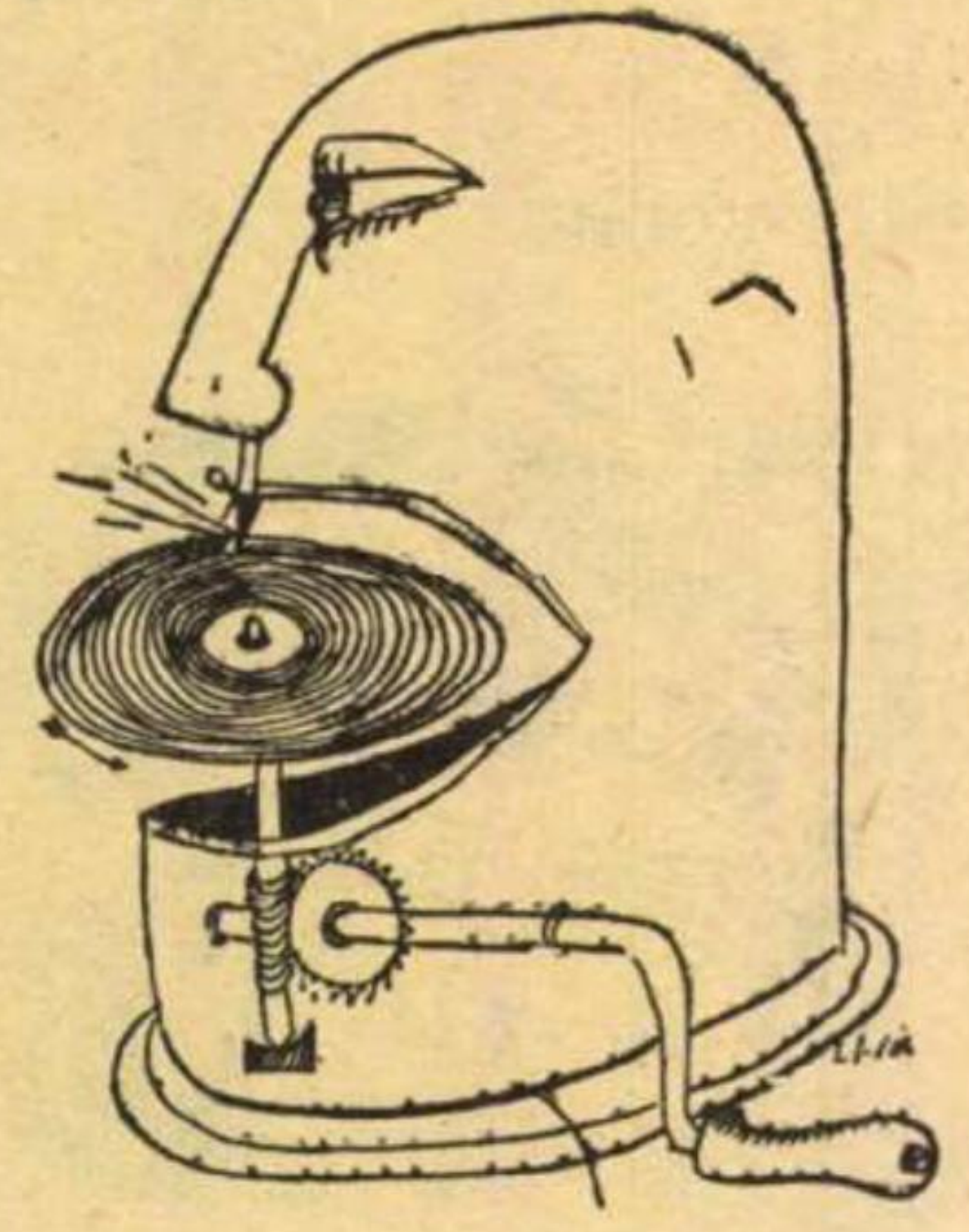

IDEGENFORGALMI
CSÚCSFORGALOM

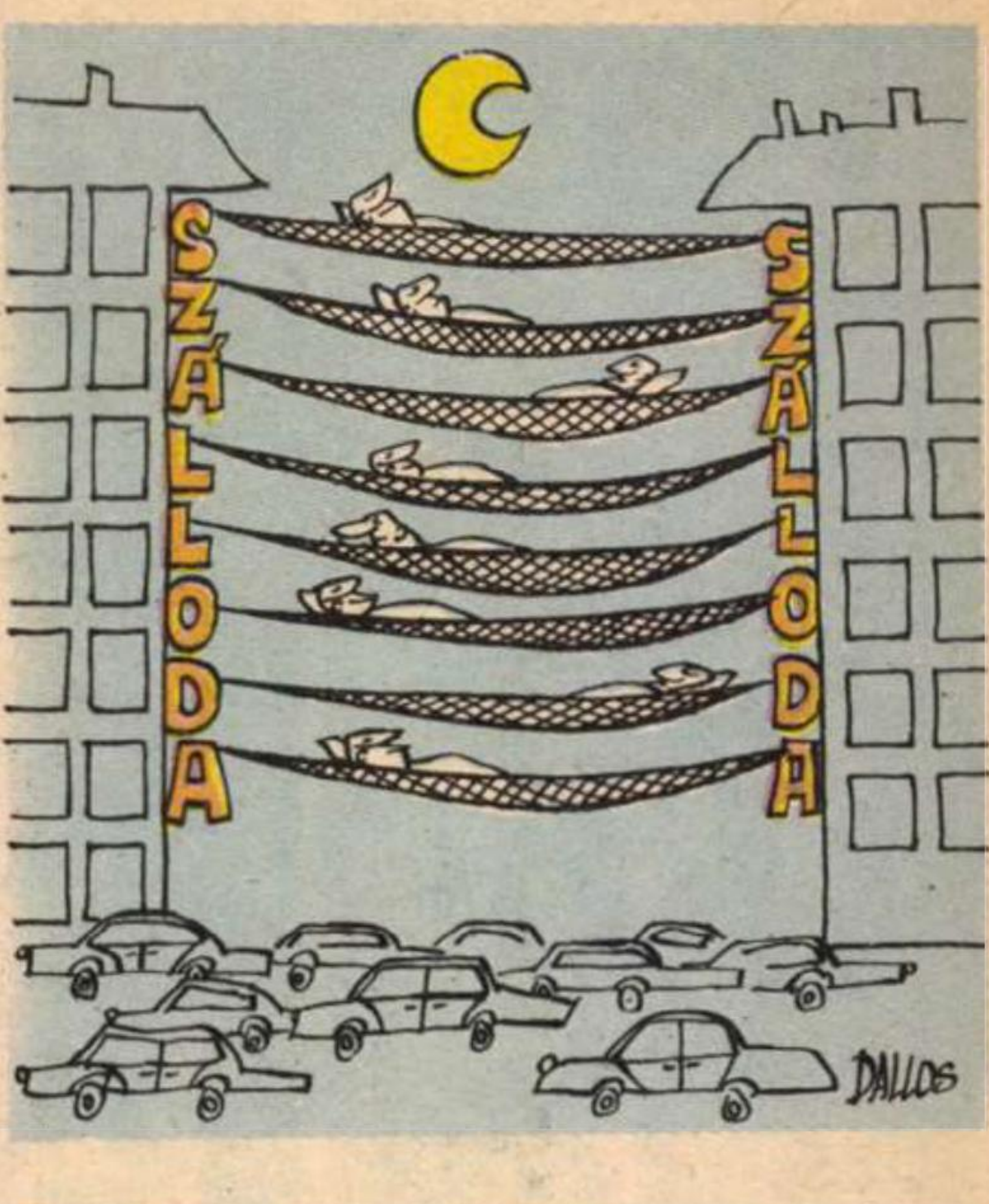

Torzképek napszemüveggel

I.

SZERÉNYEK VETÉLKEDŐJE

Divatozik ma a szerénység.
Fölös forintját rakva sorba
nyaralót épít Fusi bácsi,
lámpa, kerítés kovácsoltvas.
Gondja, hogy a külszínt megóvja:
Rajt áll: **„Fusiék bungalója".**

Nagyvágó úr buzdul a példán,
Villát húz fel, kacsalábon.
– Szökőkút, naják, télikert –
Verandát díszít freskó, három.
Ám hogy irigye is lássa,
így becézi:
„Nagyvágóék nyári sátra."

II.

OSZTÁLYON FELÜLI KILÁTÁS

Tavi parton kisvendéglő,
A firma rajt: „Panoráma."
A fejadag mini festmény,
A körítés, az a drága.
– Fizetek! – kiált a vendég,
Szeme koppan, kordul gyomra,
– Főzelék volt, meg a feltét:
Kilátás a Balatonra!

Hunyadi István

SZÁNTÓVERSENYEN

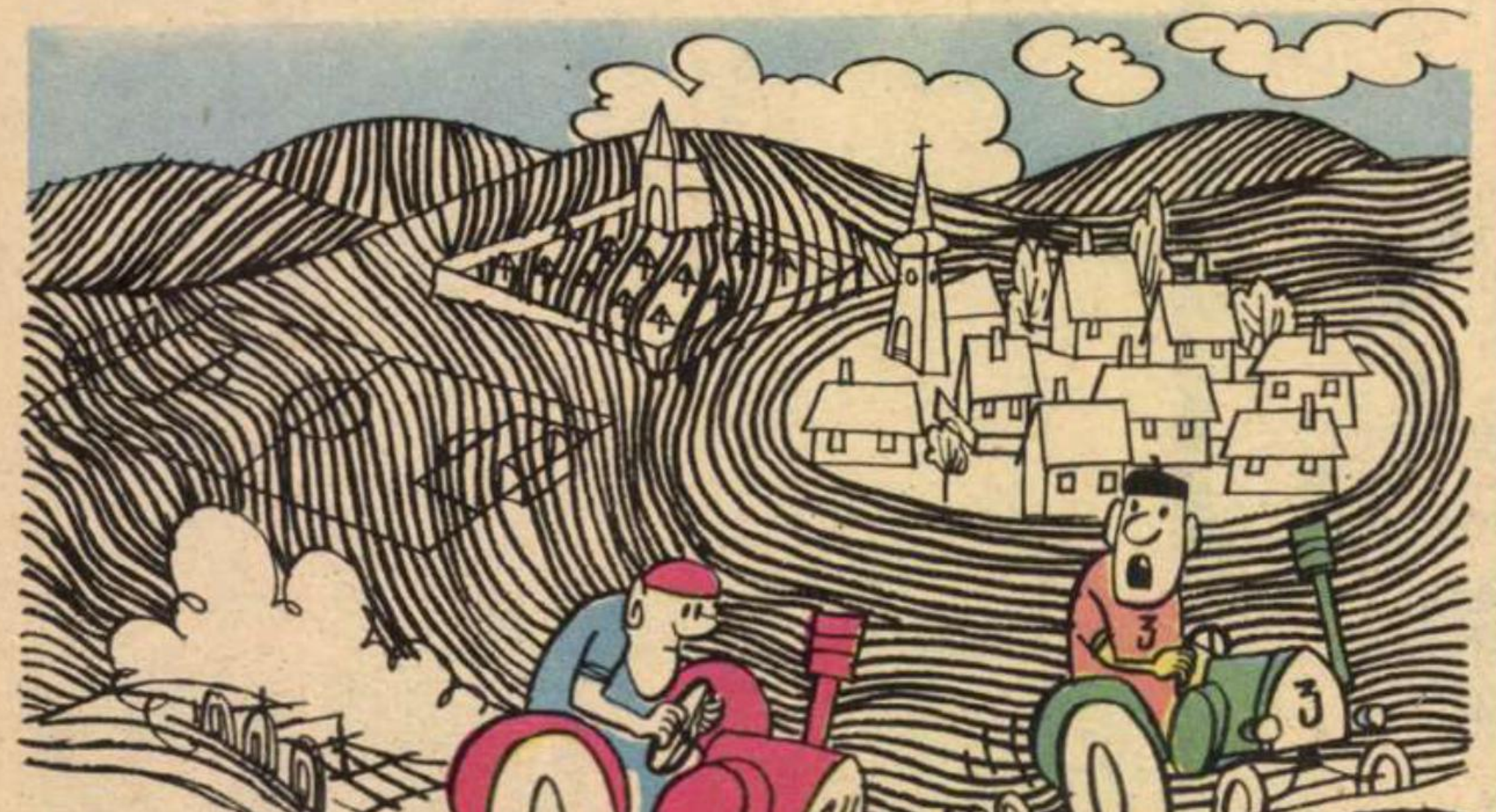

– Sporttárs! Elfogyott az edzőpálya!

ÉRDEKLŐDÉS

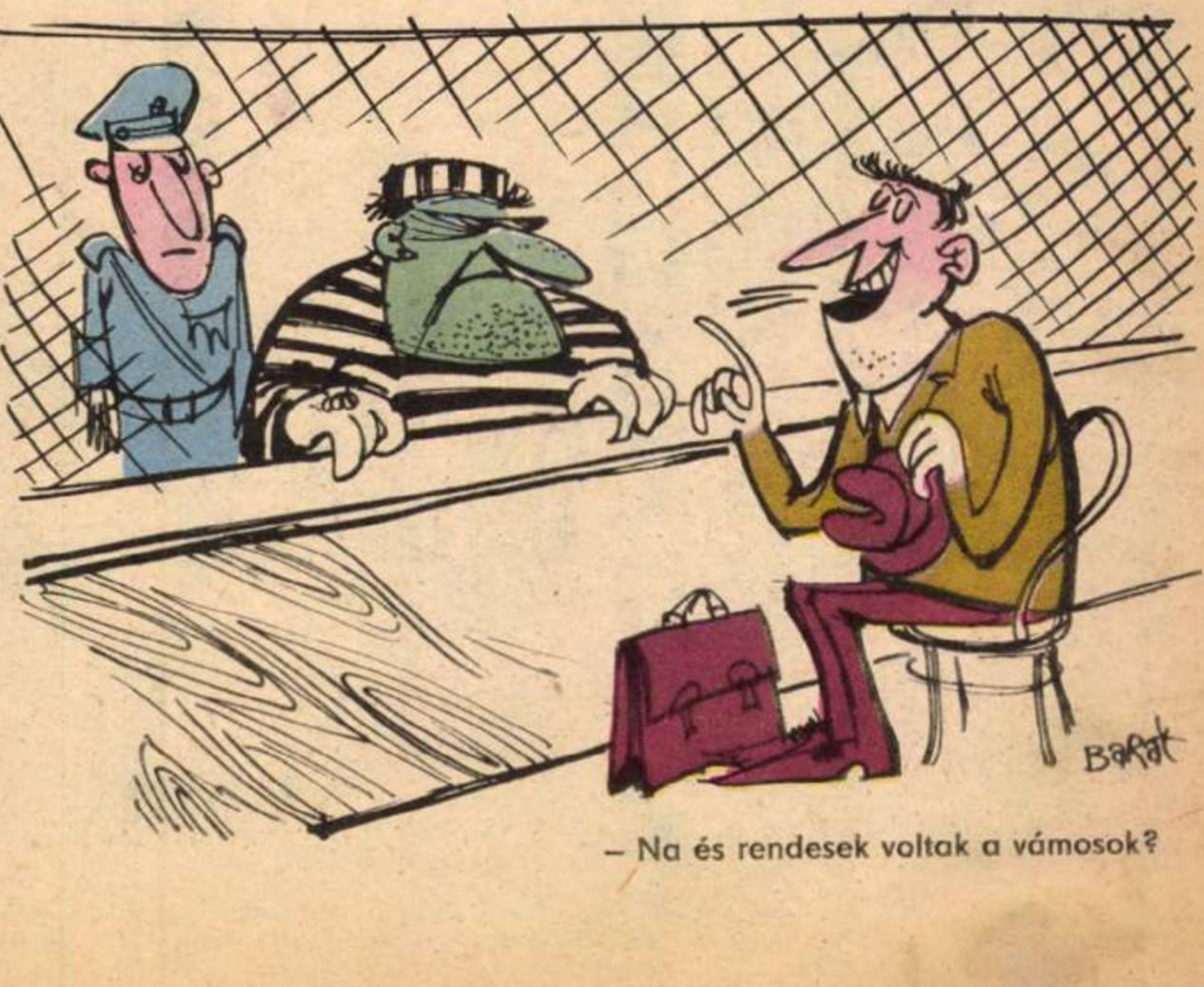

– Na és rendesek voltak a vámosok?

A KEZDŐ

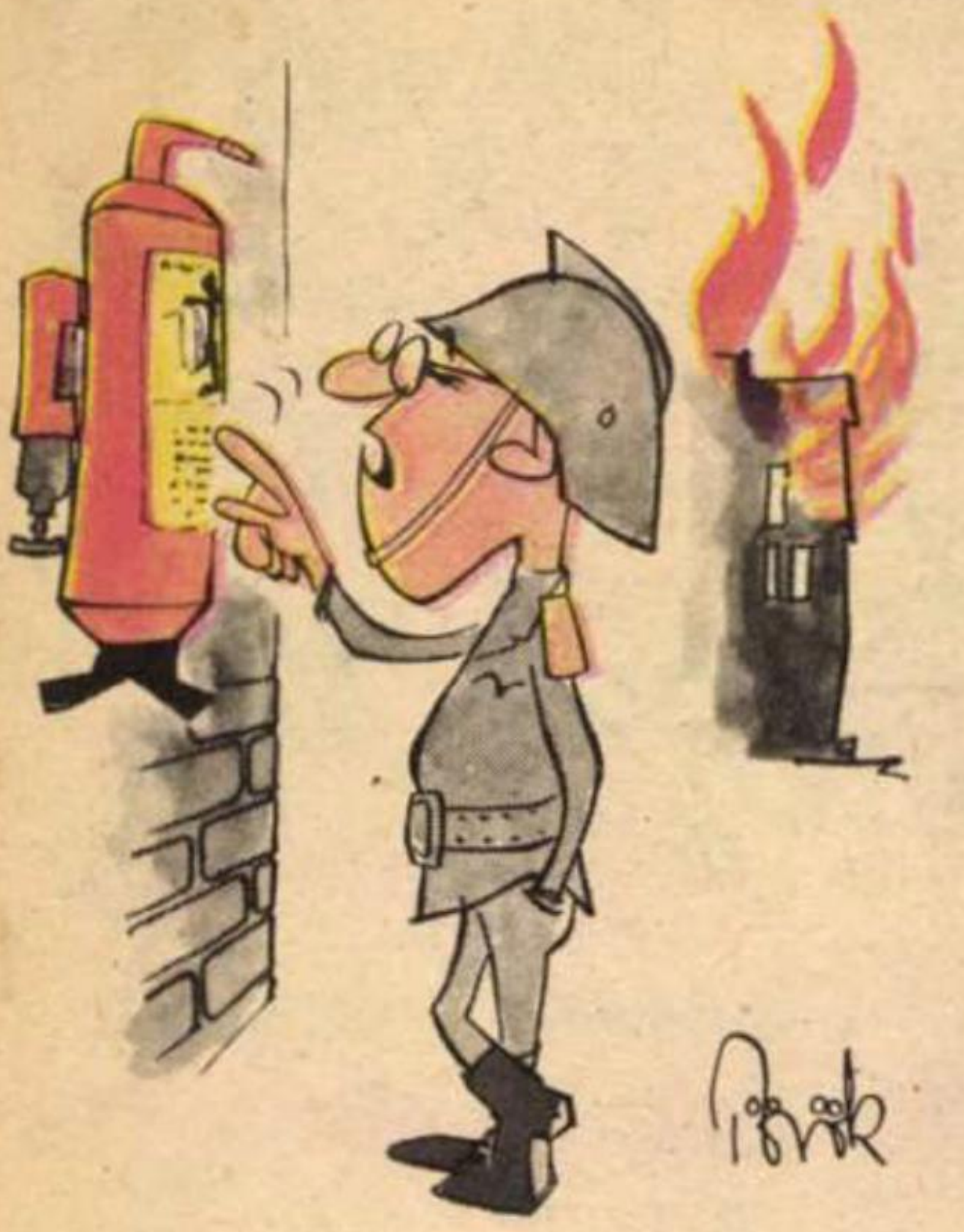

–... aztán csavarjuk a csapot lassan balra...

RÉBUSZ

34. sz. rejtvényünk megfejtése

CSIC	CSIC	CSIC	CSIC
CSIC	CSIC	CSIC	CSIC
CSIC	CSIC	CSIC	CSIC
CSIC	CSIC	CSIC	CSIC

CSICSEREG

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Adamcsik Tibor, Budapest, XX., Déva u. 13.
Kövér Árpád, Miskolc, Palóczy u. 3.
Szalay Mihály, Budapest, VII., Rákóczi út 20.

36. REJTVÉNYÜNK

GÖ RR ÖR

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb szeptember 13-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII. Gyulai Pál u. 14.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TÁBLA

„Az ország legnagyobb áruháza!" – így reklámozza magát mindenütt a Corvin. Ez igaz is. De éppen a nagy méretei miatt elég nehéz tájékozódni, egyik vagy másik osztályt megtalálni az áruházban. Több tájékoztató táblát, feliratot kellene kirakni. Ha sehol máshol: a liftek melletti nagy csupasz falon kellene egy útbaigazító tábla, amelyről a kedves vevő megtudhatná, mit hol talál, a liftből kiszállva merre induljon, hogy a keresett portékára rátaláljon. Míg a liftre várakozik, addig gondosan áttanulmányozhatná az eligazító táblát, nem kellene a liftkezelőt zaklatnia a kérdezősködéssel vagy csak úgy vaktában, találomra nekivágni az emeleteknek.

Pénzben, időben, fáradságban sem sokba kerülne egy ilyen tábla – a vevők viszont roppant hálásak lennének ezért az apró figyelmességért. Még tán a vásárlókedvük is megnőne tőle!

D. R.
Cegléd

Kicsi ország – nagy történelem XI.

KRITIKUS ÉVEK

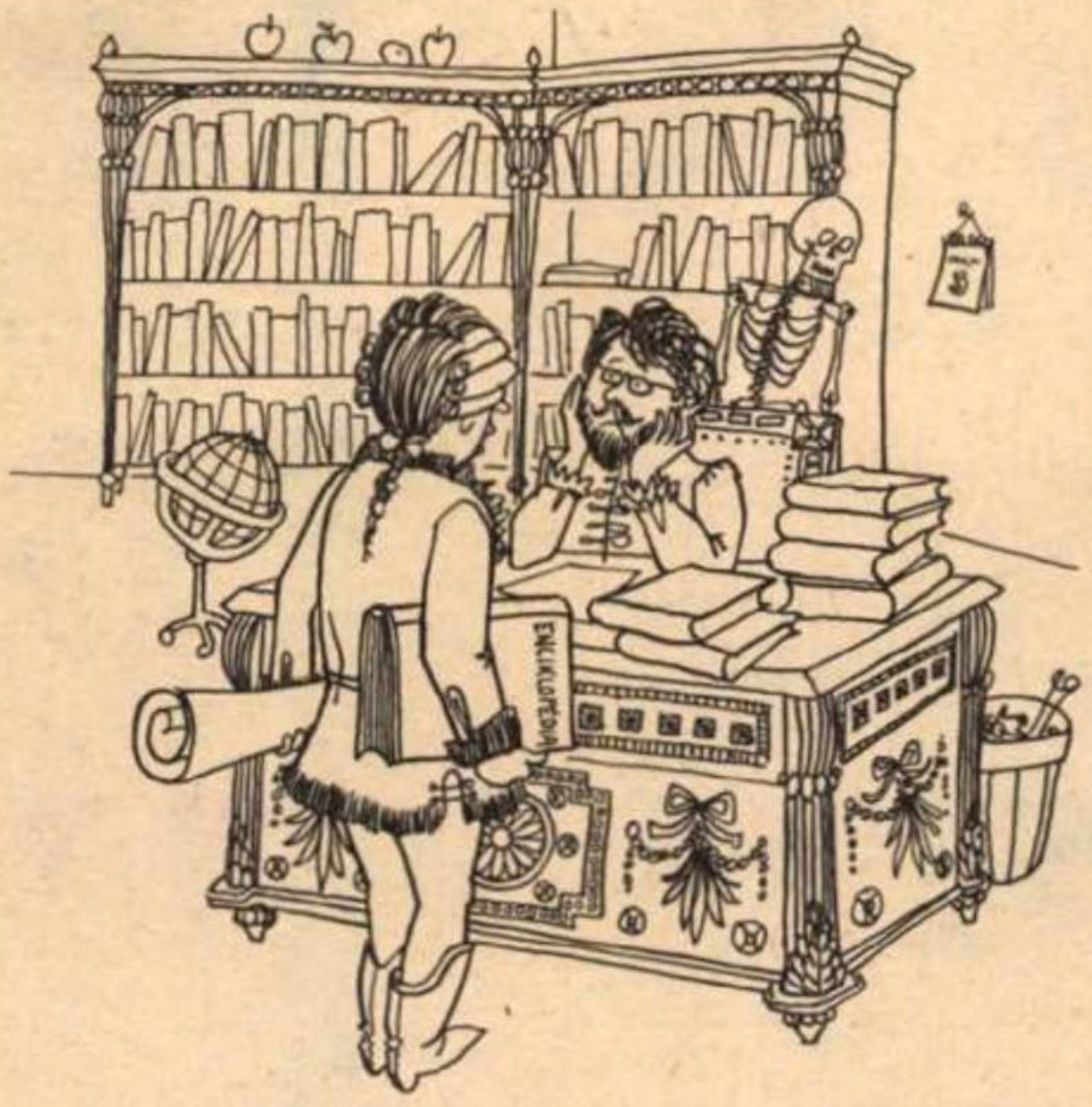

– Na, felvilágosodtál már?

SZABAD KÖLTÖZKÖDÉS

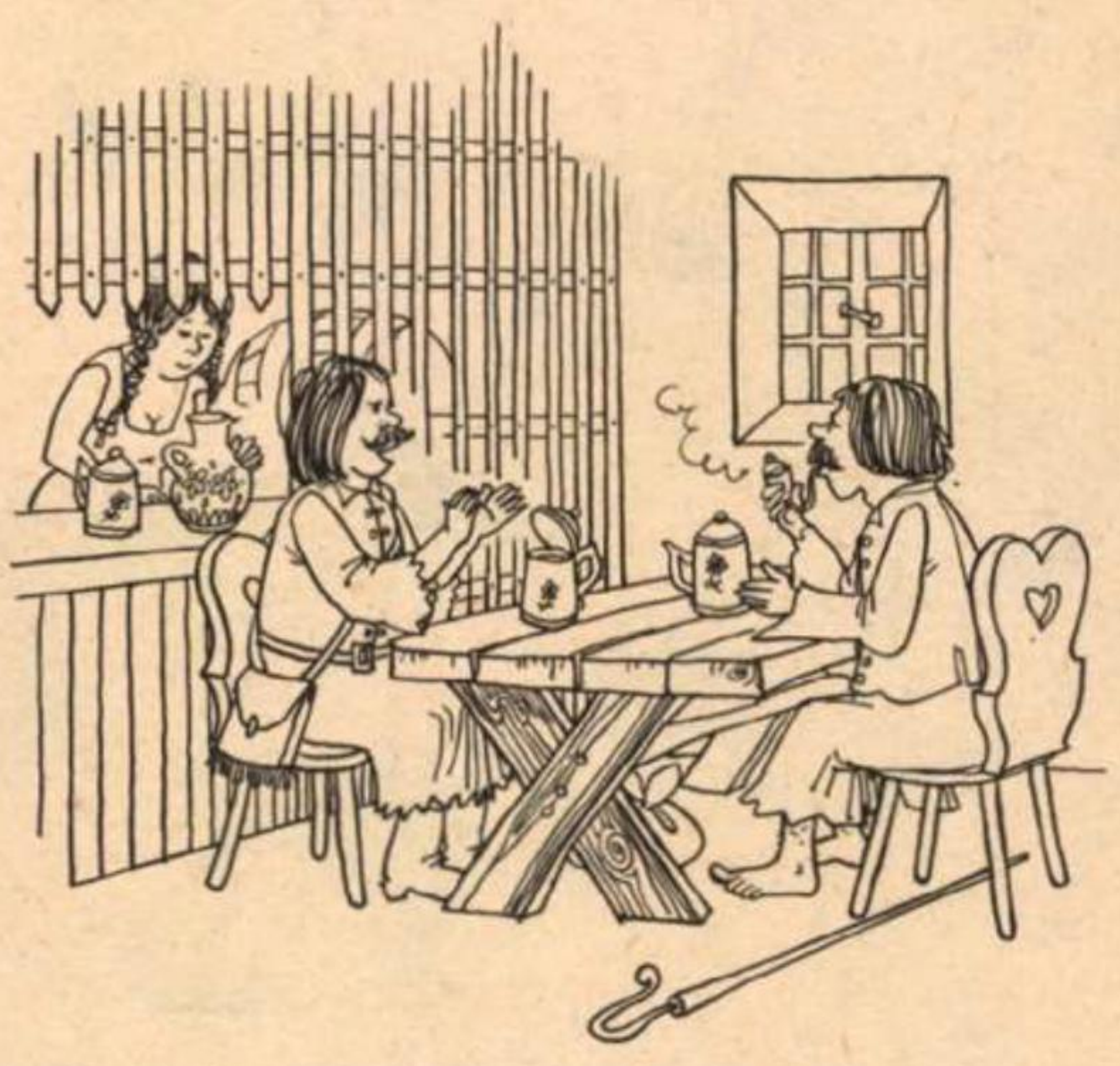

– Igaz, hogy csak szoba-konyha, de belterületen!

II. JÓZSEF

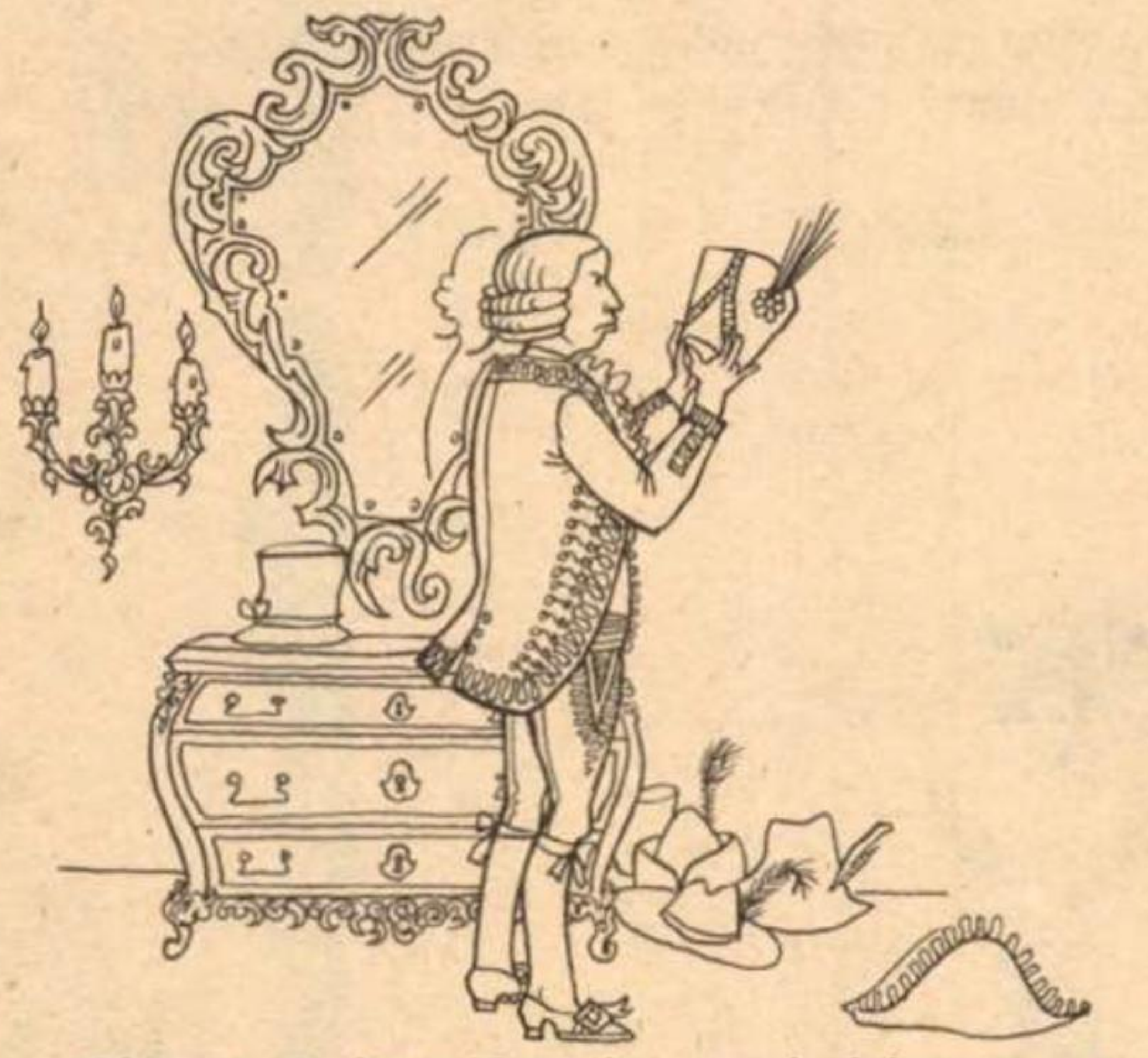

– Ha ez se lesz jó, mégis csak felveszem a koronát...

REFORMKOR

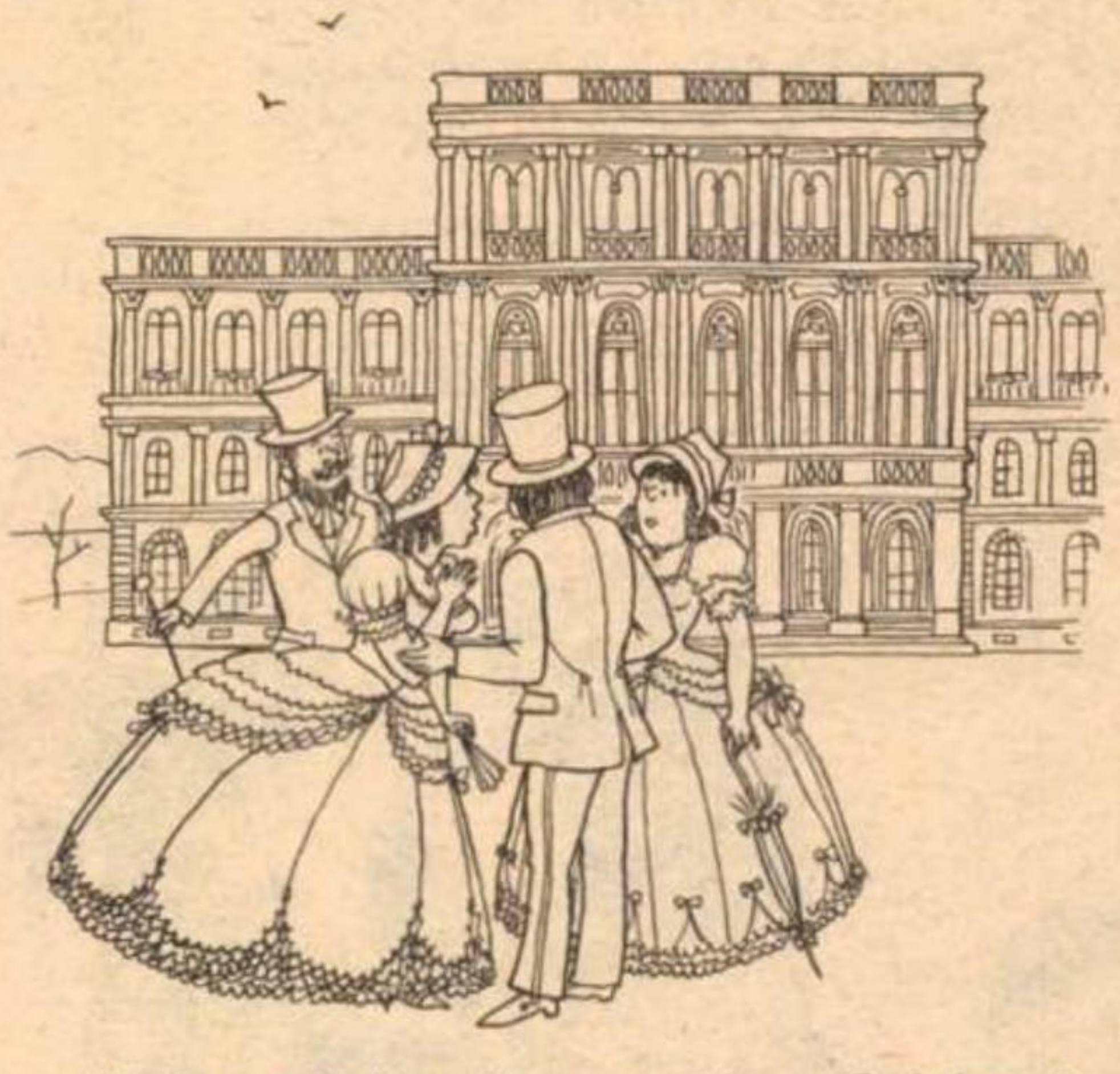

– Vajon miből tellett ennek a Széchenyinek Akadémiára?

(Brenner György rajzai)

A NYARALÁS UTOLSÓ NAPJÁN

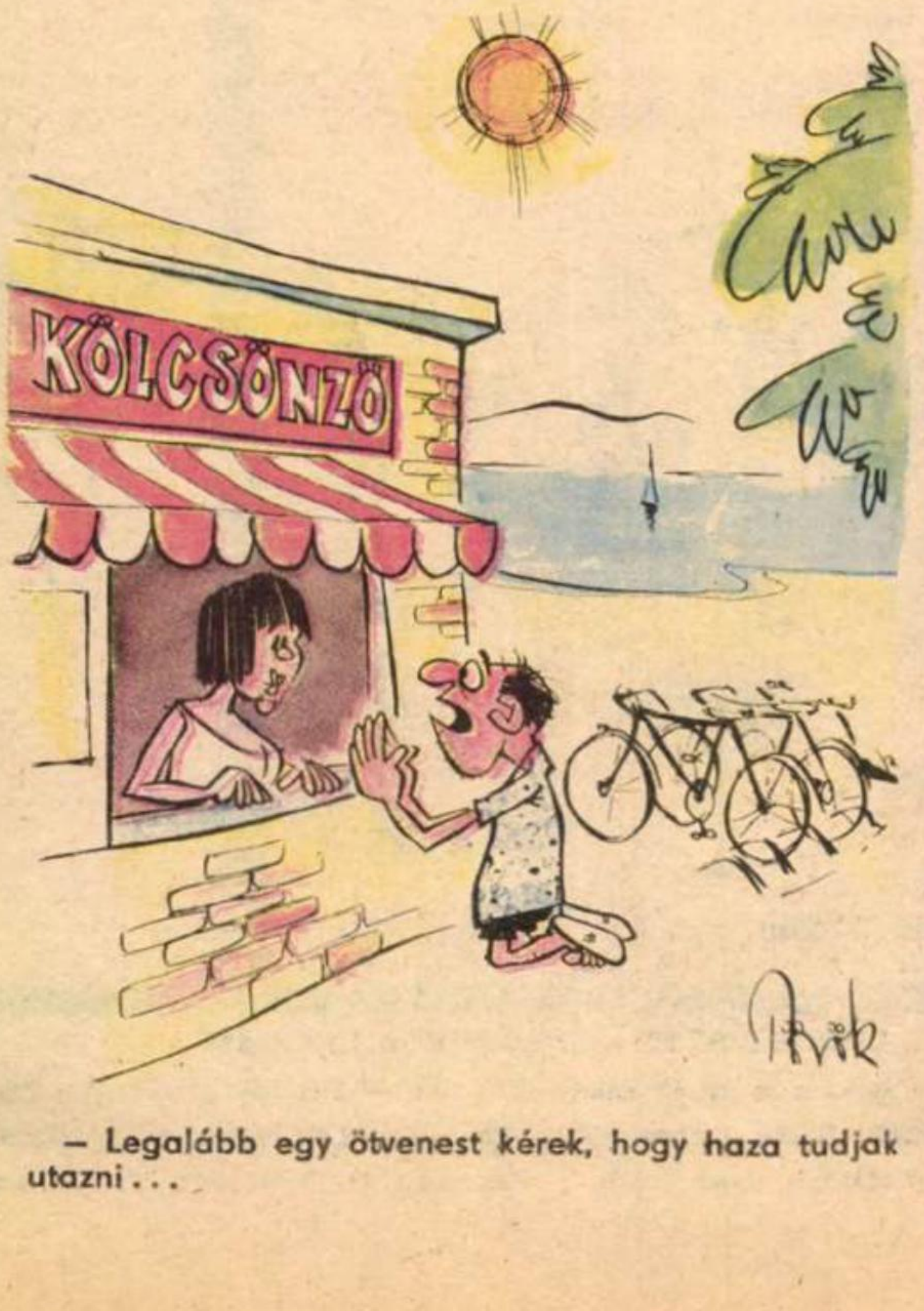

– Legalább egy ötvenest kérek, hogy haza tudjak utazni...

FILMSZAKADÁS

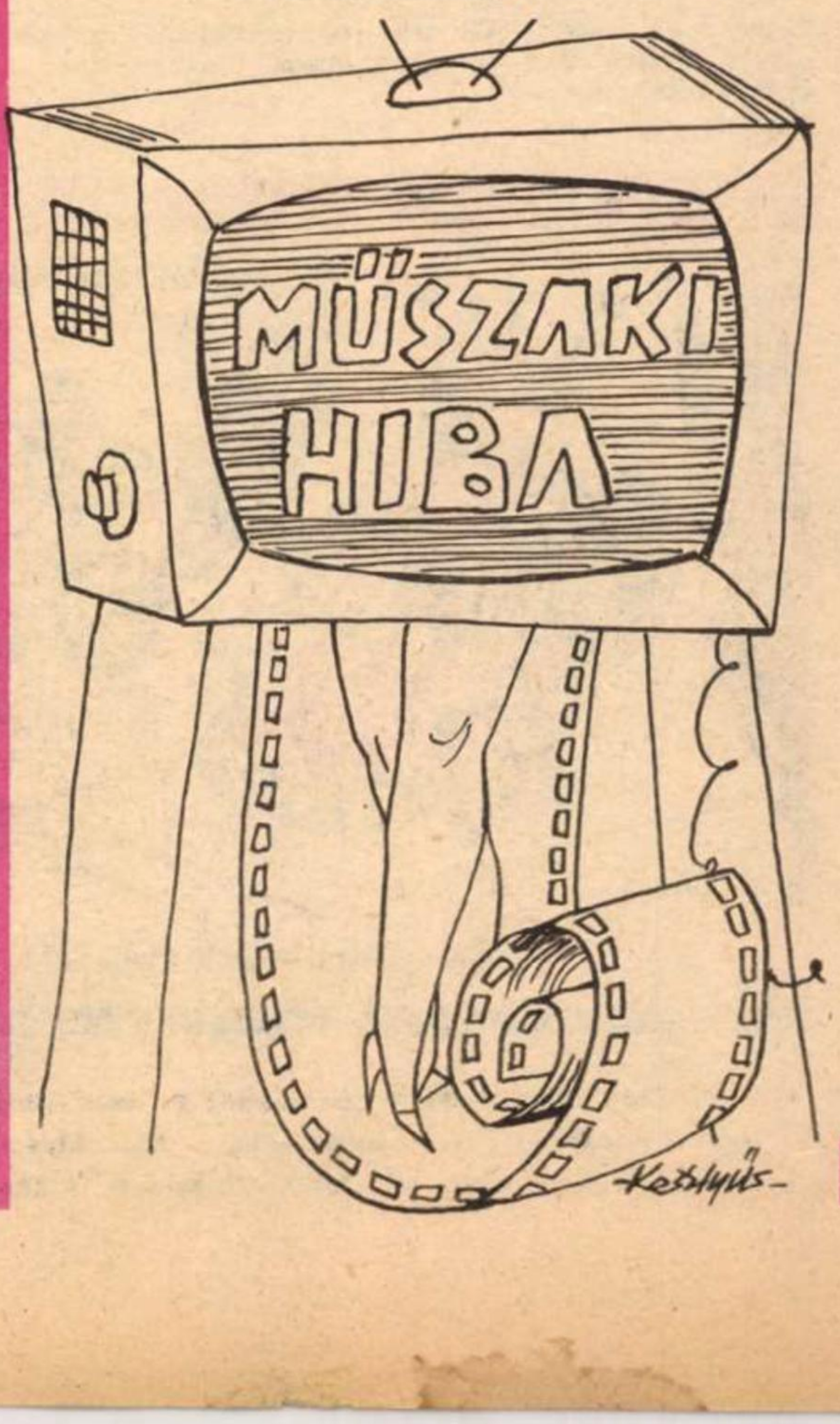

AUGUSZTUSI GOND

Erdei Sándor rajza

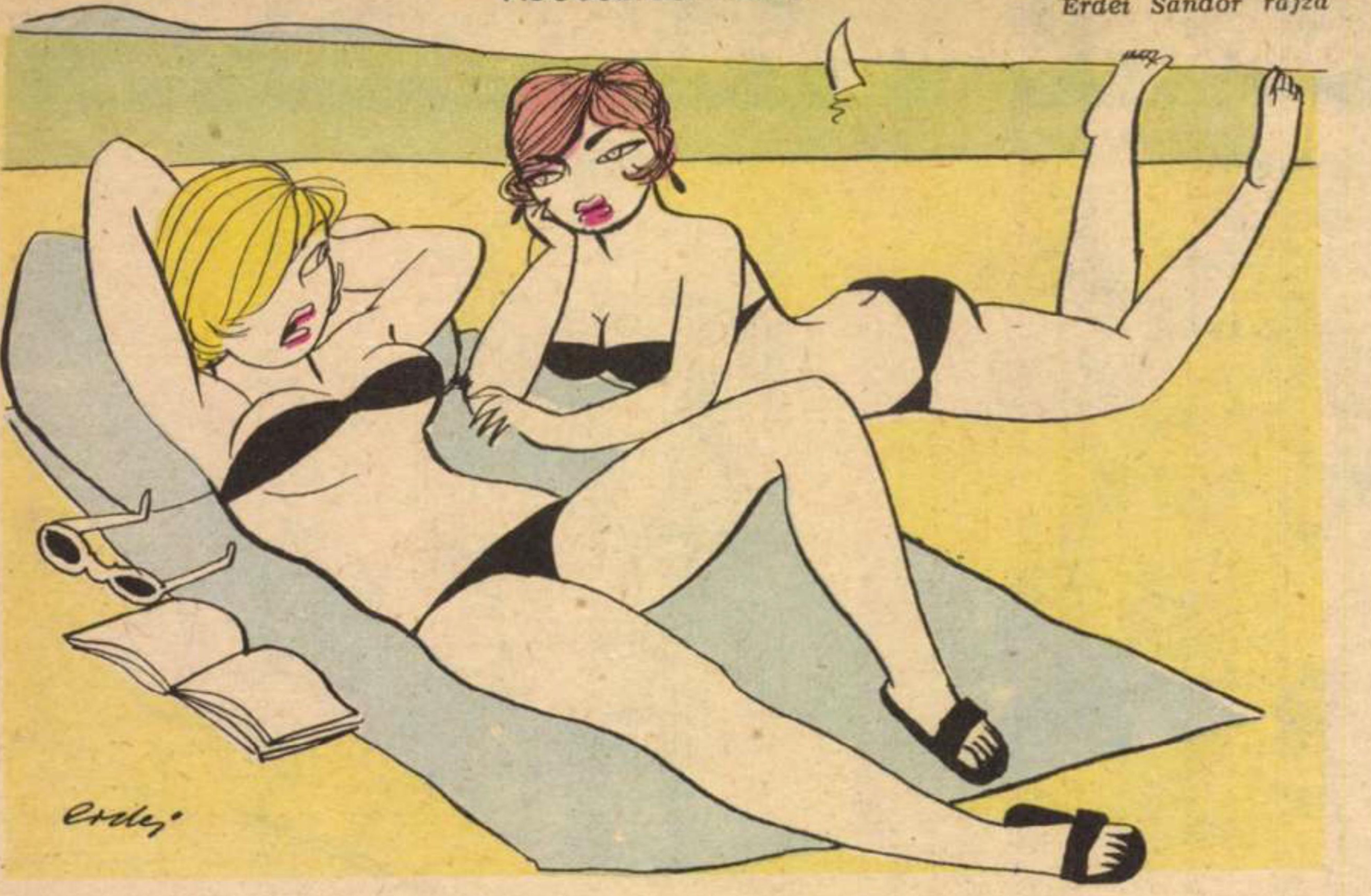

– Lassan elmúlik a nyár és még mindig nem züllöttem el!

KI TUD RÓLA?

Mindenre elszánt chicagói gengszterek rövid, de heves tűzharc után elrabolták Pretoria Hercegnőjét, a világ legértékesebb gyémántját.

A rablásról és a további fejleményekről ma még senki nem tud közelebbi részleteket, de a lapunk következő számában kezdődő négy részes képregény fényt derít a történtekre.

Addig is bemutatjuk a krimi főszereplőit:

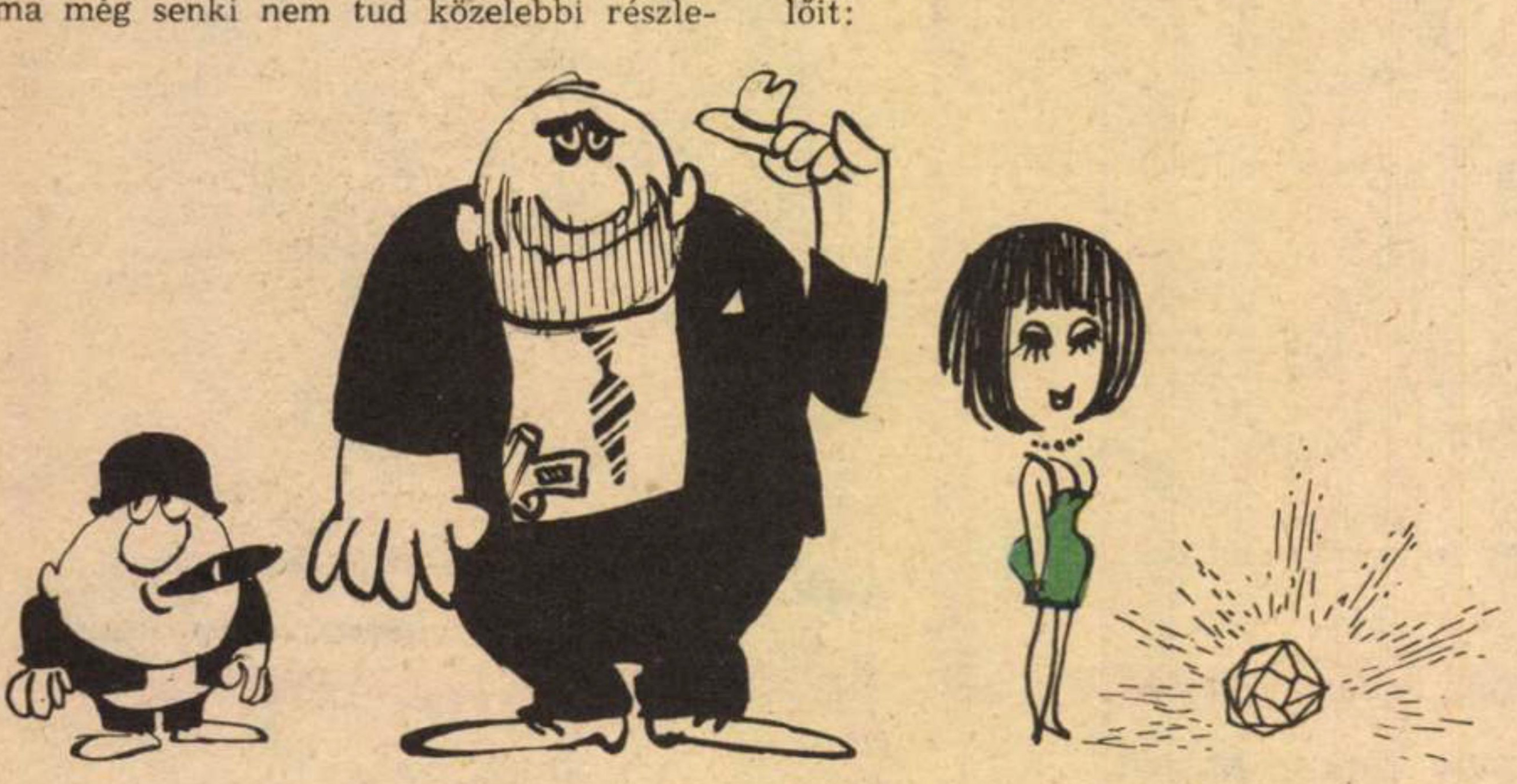

Okos Max, aki olyan, mint a bors: kicsi, de ravasz

Gorilla Joe, akivel még nappal sem tanácsos összeakadni

Kovács Andrea, akivel már inkább

És ez itt *Pretoria Hercegnője,* „aki” körül zajlanak az események

TOVÁBBTANULÁS

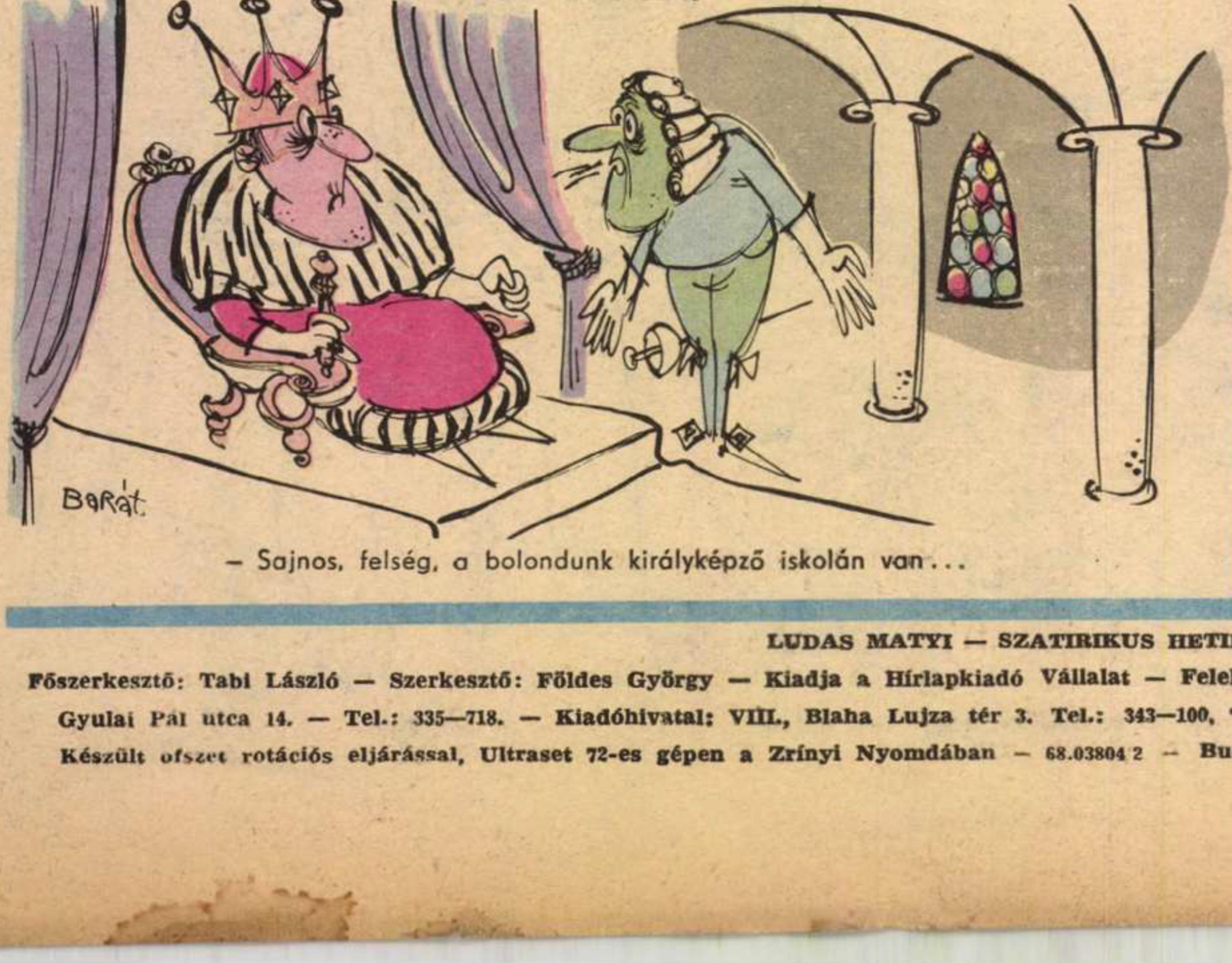

– Sajnos, felség, a bolondunk királyképző iskolán van...

GYENGÉD CÉLZÁS

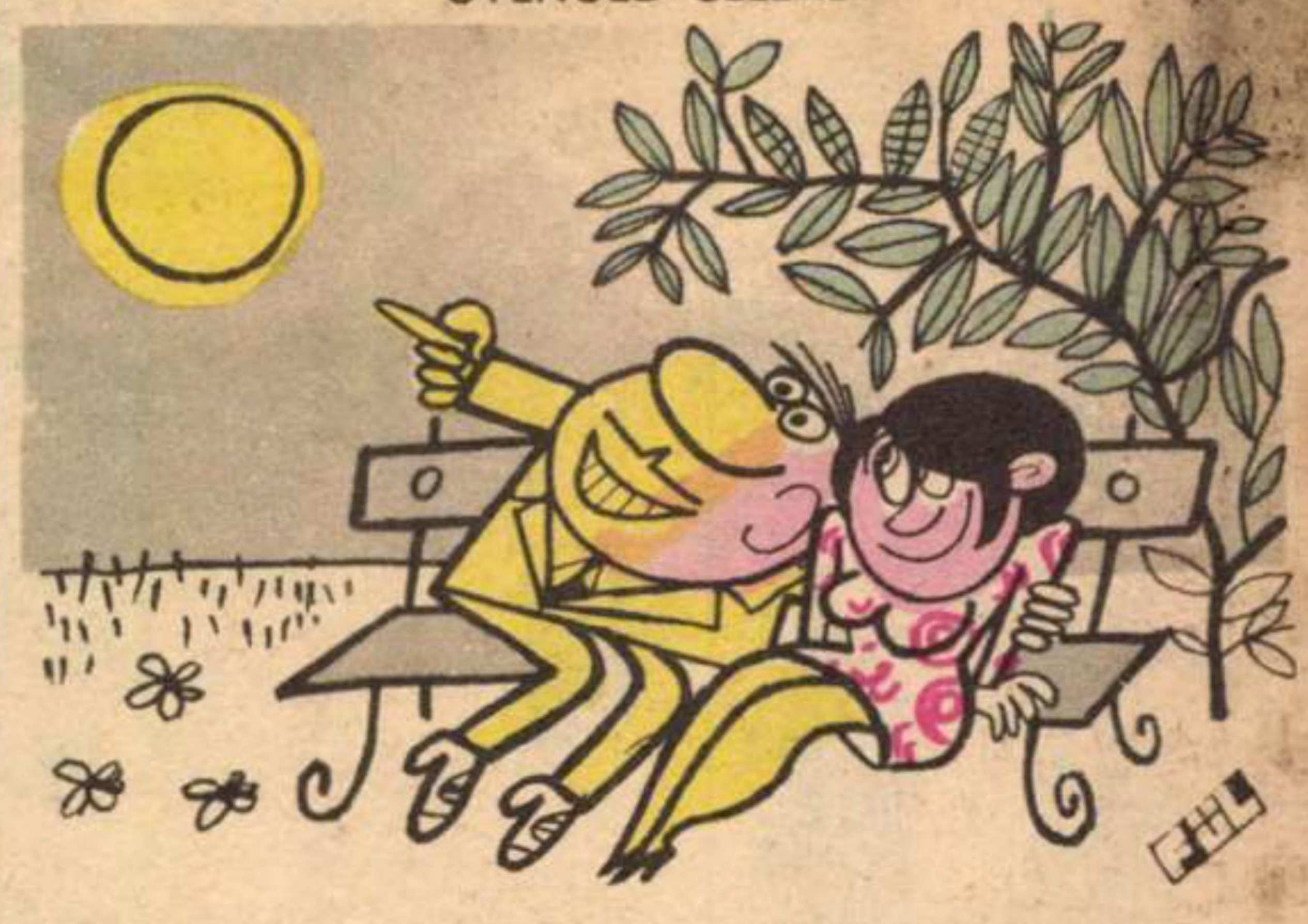

– Nézze Mancika, azt a gyönyörű anti-bébi tablettát...

KORSZERŰ KRITIKA

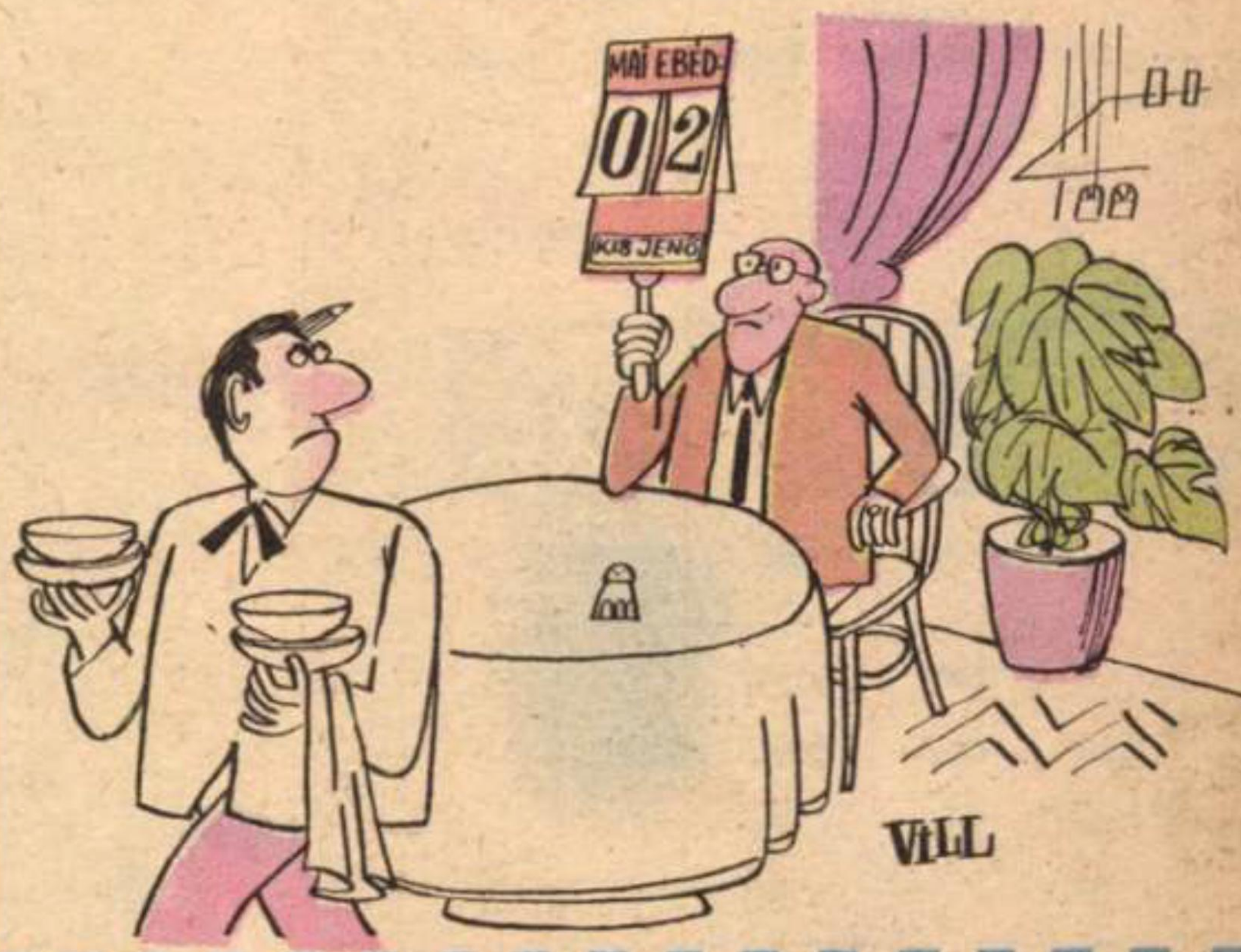

PRÉMIUM AZ ÜVEGGYÁRBAN

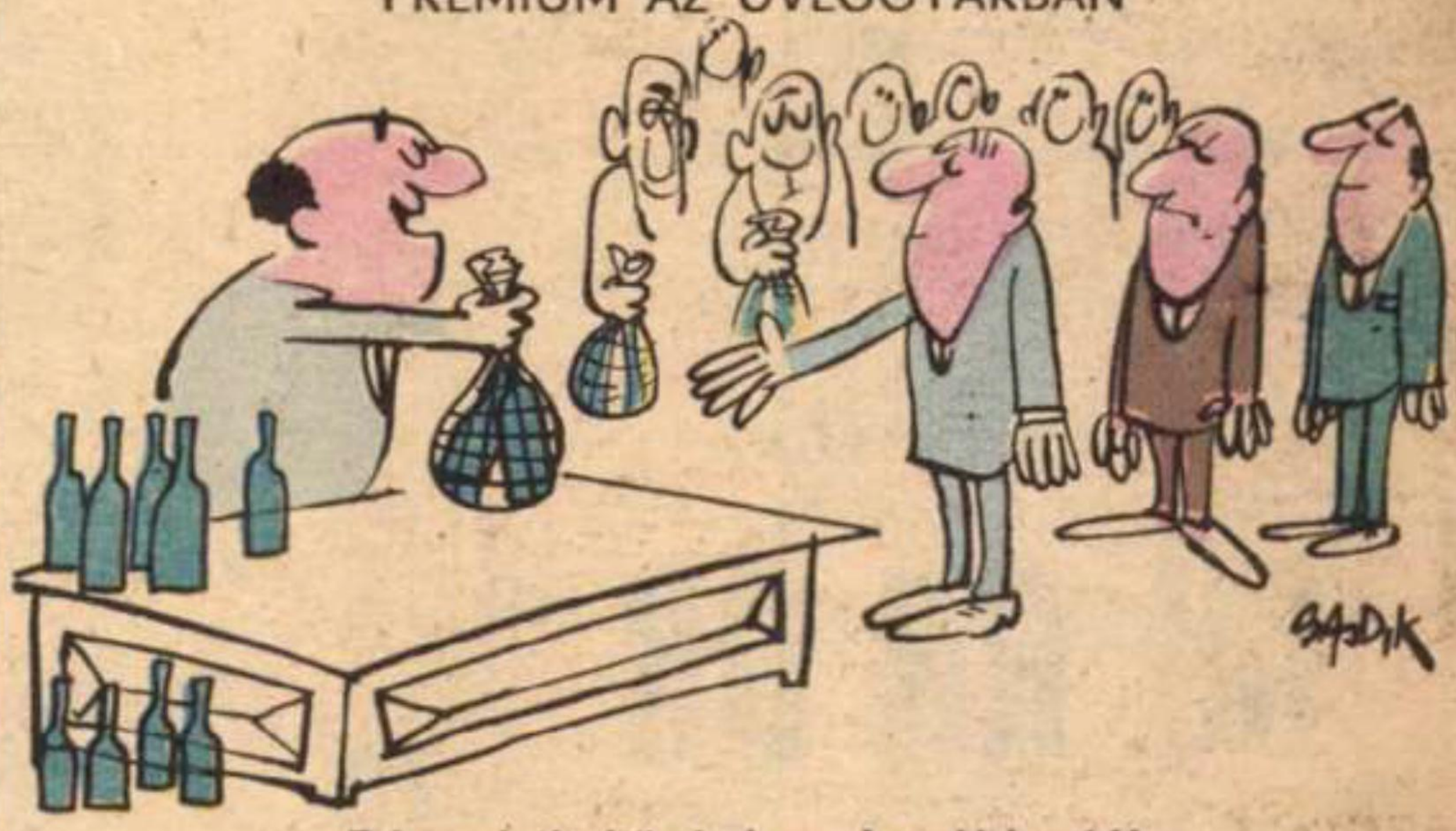

– Bármelyik közértben beválthatják...

LONDONI HID ALATT

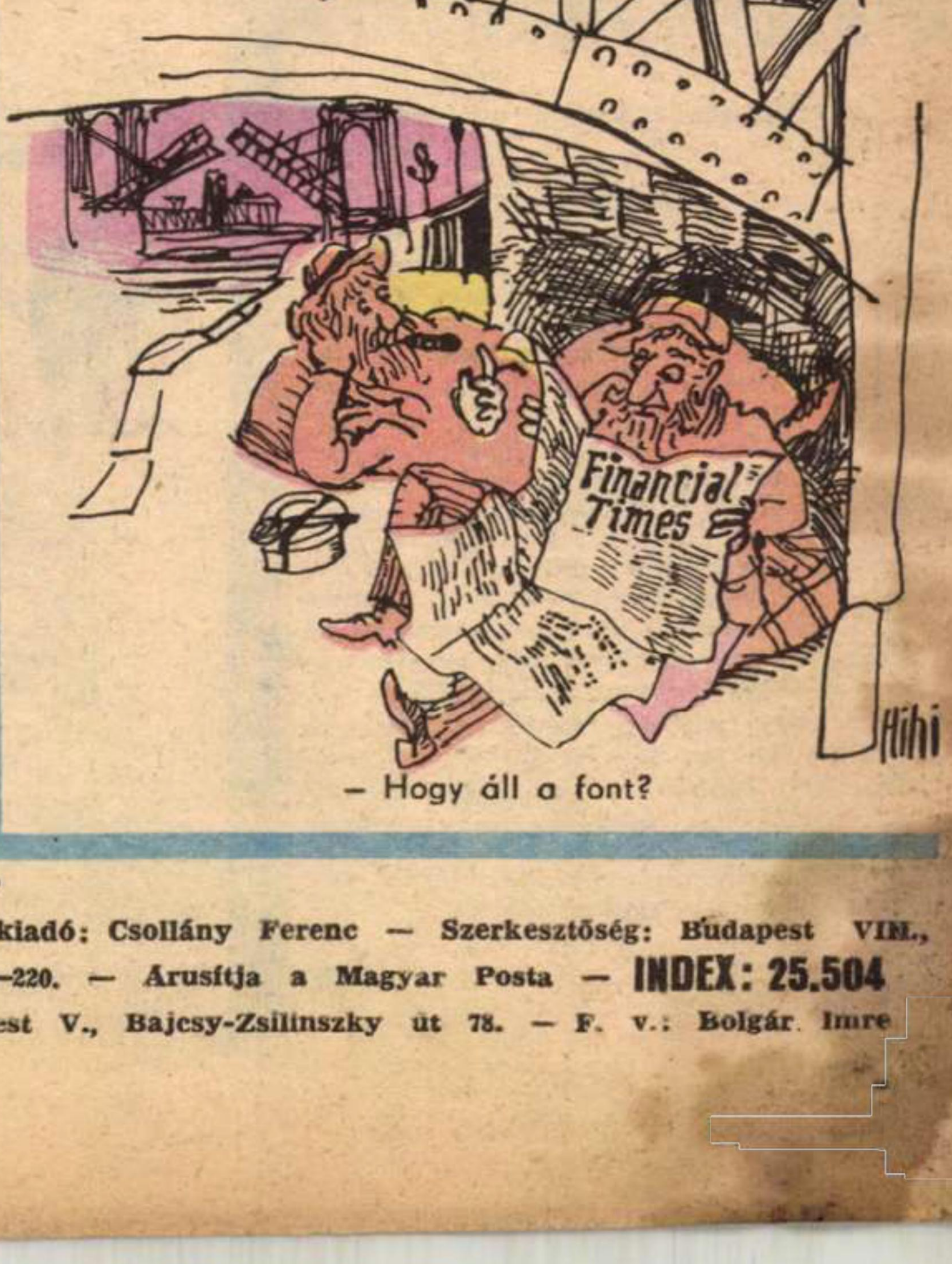

– Hogy áll a font?

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — **INDEX: 25.504**
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.03804/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre